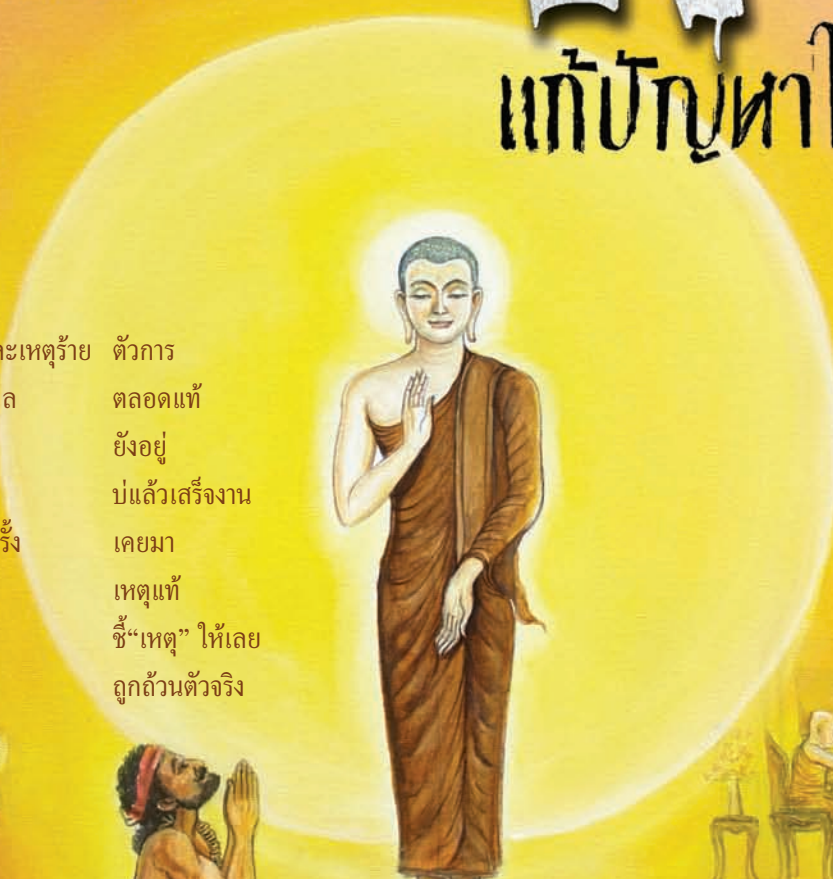


หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๙ เมษายน ๒๕๕๙

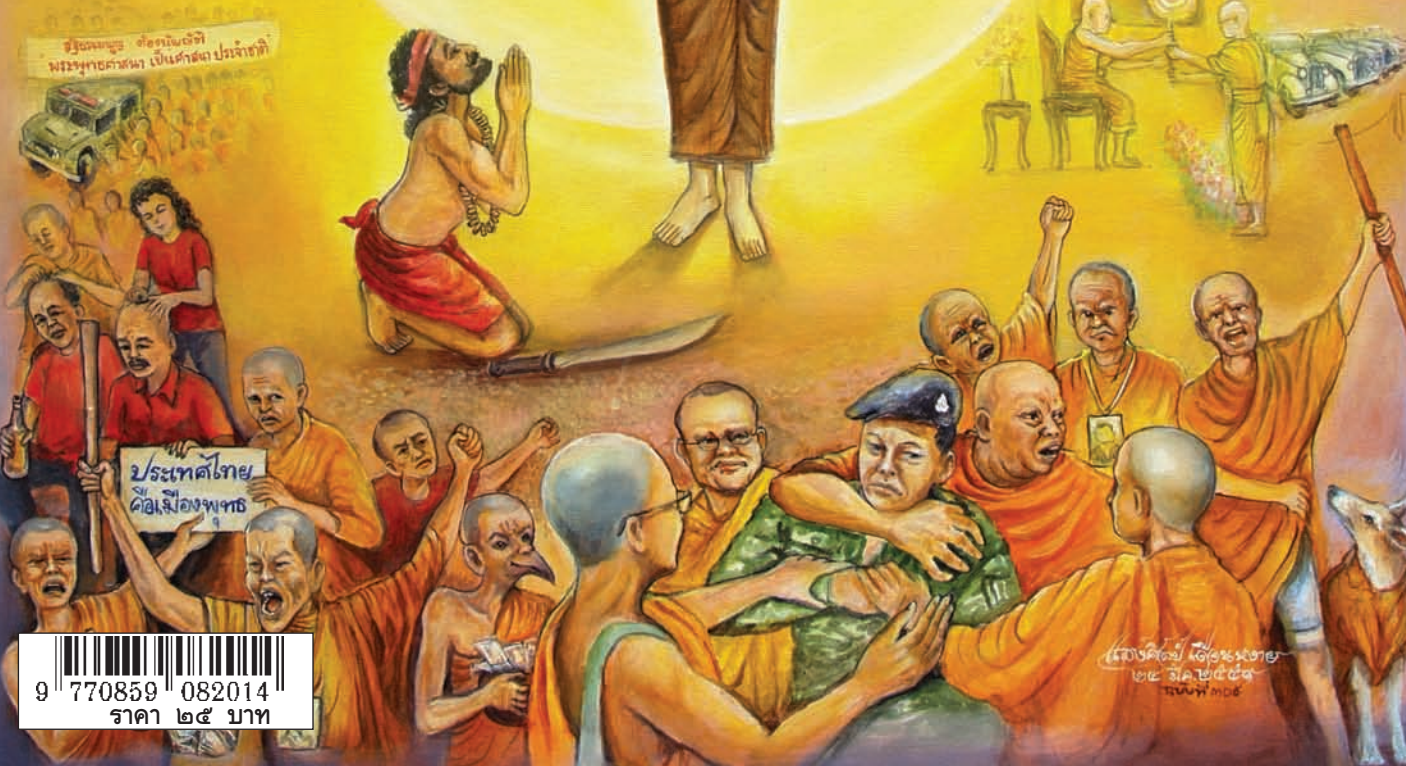


จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ไม้ พังกา เหตุน-เปรดแท้ แท้ปัญหาไม้จบ



© “คน”นั้นแหละเหตุร้าย ตัวการ
คน“ฉลาด”เก่งกาจพาล ตลอดแท้
กิเลสสั่งสันดาน ยังอยู่
ตราบไปตรงเหตุแท้ บ่แล้วเสร็จงาน
© ก็กาลนานก็ครั้ง เคยมา
แก้กฎบ่ศึกษา เหตุแท้
พุทธมียอดวิชา ชี“เหตุ”ให้เลย
ทั้งนอกทั้งในแท้ ถูกถ้วนตัวจริง



9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

เราคิดอะไร
๒๕ เมษายน ๒๕๕๙
ฉบับที่ ๓๐๙

ปุ๋ยอินทรีย์

ตรา



จึงใช้ดินจึงดี
ส่งเสริมเศรษฐกิจ

จึงมีผลผลิตเพิ่ม
ชีวิตปลอดภัย



สูตรเขียว 5 กก. / 25 กก.

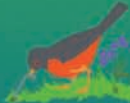
สูตรแดง 5 กก. / 25 กก.



ผลิตโดย โรงปุ๋ยพลังชีวิต

247 หมู่ 10 ต.บึงไหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 24190

โทร. 08-6855-3203, 08-4512-9836, 08-4301-7664





ไม่ข่า “เหตุ” คน-เปสศแก้
แก้ปัญหามาไม่จบ

(๑) แก้ปัญหาแก้บ้าน	เมืองตน
แก้เหตุไม่ตรง ผล	ย่อมเพี้ยน
เหตุอยู่ที่ตัวคน	มิใช่กฎ-หมายเลย
คนนี่แหละยอดเฮี้ยน	กว่าร้อยกฎหมาย
(๒) ต่อให้หลายกฎล้าน	เรียบเรียง
“คน”ตะแบงบ้าเฉเฉียง	แหกได้
และ“ใจ”อคติเอียง	ด้วยกิเลส
แก้กฎแต่คนไซ้	บ่ให้ความสำคัญ
(๓) “คน”นั่นแหละเหตุร้าย	ตัวการ
คน“ฉลาด”เก่งกาจพาล	ตลอดแท้
กิเลสสั่งสันดาน	ยังอยู่
ตราบไปตรงเหตุแก้	บ่แล้วเสร็จงาน
(๔) ก็กาลนานก็ครั้ง	เคยมา
แก้กฎปศึกษา	เหตุแท้
พุทธมียอดวิชา	ชี้“เหตุ” ให้เลย
ทั้งนอกทั้งในแก้	ถูกถ่วงตัวจริง
(๕) จริงคนจริงจิตด้วย	สองเหตุ
เหตุหนึ่งคือ“จิต”แปรต	ชั่วแท้
“คน”ประพฤติเล่ห์เลศ	อีกหนึ่ง เลวแฮ
สองเหตุหากเร่งแก้	สำเร็จแล้วความจริง
(๖) จริงหยาบจริงลึกทั้ง	สองสถาน
ต้องเด็ดขาดจัดการ	เผด็จได้
“คน”ผิดชั่วเลวพาล	เด็ดก่อน
ส่วน“จิต”นั่นต้องให้	เด็ดด้วยสัมมา
(๗) ที่ซ้ำเพราะเหตุด้อย	อันใด
บชัดในเหตุไซ	ไปได้
ฤอำนาจขาดพร่องไป	โฉนเล่า
เมื่อชัด“เหตุ”ฆ่าให้	เสร็จได้ไทยสุขสันต์





ไม่ฆ่า “เหตุ” คน-เปเรตแท้ แก้ปัญหาไม่จบ

ทำไมแค่ตุ๊กตุนตุ๊กตา “ลูกเทพ” จึงสร้าง กระแสลมมาย ก่อให้เกิดความเชื่อว่า จะพาให้ ร่ำรวยได้? ซึ่งไม่ต่างจาก “จุดความรามเทพ” ที่ พาคนแห่ไปหามาบูชาทั้งประเทศเช่นเดียวกัน และออกจะน่าเชื่อถือยิ่งขึ้นเมื่อมาในรูปแบบพระ ระดับ “เทพญาณมหามุนี” แม้สมเด็จพระสังฆราช พระญาณสังวร จะตัดสินว่าปาราชิกไปแล้ว แต่กระแสที่จะพาผู้คน “จรรวย ๆ ๆ” ก็ยังไม่ตก แลนมมีเวอร์ชันใหม่ ๆ ออกมาเรื่อย ๆ เช่น จำหน่าย ค้อนเศรษฐกิจสวรรค์พร้อมกับให้ภาวนาว่า “ซิดังเม ไปงรรวย! ๆ ๆ” ผู้คนก็เปล่งเสียงพูดตามอย่างมมาย

แม้แต่นักการเมืองระดับเทพ (เทพบุตรมาร หรือมารในร่างเทพบุตร) ก็เอาคำว่า “รวย” มาเป็น จุดขายเพื่อให้ผู้คนที่หลงเพื่อการเลือกตั้งคลังโคล้ “ประชานิยม” จะได้ร่ำรวยไปตาม ๆ กัน ส่วน พระก็ไม่น้อยหน้า ใช้ “ศาสนาประชานิยม” เอา คำว่าบุญมาหลอกลวงให้ร่ำรวย เพราะคำว่า รวยเป็นสิ่งที่เป็นสุดยอดปรารถนาของผู้คนที่ถูก ครอบงำด้วยระบบทุนสามานย์

ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่มีสารพัดแชร์ตั้งแต่ แชร์แม่ช่มือยเมื่อ ๕๐ กว่าปีที่แล้ว จนถึงแชร์ยูฟีน และแชร์พระฟีนในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นแชร์อะไร ๆ ตั้งขึ้นมา ก็ยังหลอกผู้คนได้ตลอดเวลา ด้วย เพราะความอยากจะรวย โดยหารู้ไม่ว่านี่คือต้น เหตุของเปเรตแท้ ๆ (เปเรตแท้อยู่ที่จิตใจที่เป็นความ ละโมบโลภมากของคน)

เมื่อพระหลอกให้ทำบุญทำทาน แลมยัง อวยพรให้รวยขึ้นทุกคืนทุกวัน รวยจนสะบั้นหันแหลก ซึ่งเป็นการสร้างความละโมบโลภมากให้เกิดขึ้นใน จิตใจของผู้คนอย่างมีติดบอด ต้องพากันเป็น

เปเรตที่อยากได้อายกรวยตั้งแต่ยังไม่ตาย และ เมื่อเกิดปัญหาหัวหน้าเปเรต (พระร้าย ๆ) ใน แต่ละครั้ง ก็มักจะมีการเรียกร้องให้มีการสังคายนา พระไตรปิฎก ทั้ง ๆ ที่คำสอนของพระพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกนั้น บริสุทธิผุดผ่องถูกต้องดีอยู่แล้ว แต่ปัญหาอยู่ที่เราได้คนร้าย ๆ ทั้งเจ้าเล่ห์ จอม สร้างภาพ และซีโลภ (เปเรตแท้) อย่างเนรเอ เนรคำ สมิจอมหลอกลวงทั้งหลาย ต่อให้มีพระ วินัยดีเลิศประเสริฐศรีเพียงใดก็เอาไม่อยู่

จึงต้องเห็นใจรัฐบาล คสช. ที่พยายามหา ทางร่างรัฐธรรมนูญ เพื่อจัดการกับนักการเมืองที่ ชั่วร้าย แต่นักการเมืองน้ำเน่าเหล่านั้น ก็หาทาง บิดเบือนให้สังคมเห็นไปว่าพวก คสช. ไม่หวังดีต่อ ประเทศชาติ ทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะสืบทออำนาจ ต่อไป จริง ๆ แล้ว พลเอกประยุทธ์เคยกล่าวไว้ว่า “๑๐๐ รัฐธรรมนูญก็แก้ปัญหาไม่ได้ ถ้าไม่แก้ที่ คน!”

ในทำนองเดียวกัน ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปีก็ เป็นไปไม่ได้ ถ้าพวกเปเรต พวกจอมเลศเล่ห์ที่ เป็นต้นเหตุของปัญหาบ้านเมืองยังไม่ได้ถูกจัดการ ให้หมดพิษหมดภัย หรือหมดอำนาจไป ดังพระ บรมราชาวาทเมื่อปี ๒๕๑๒ ความว่า “ในบ้านเมือง นั้นมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครจะทำให้คน ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมี ความเป็นปกติสุขเรียบร้อยจึงไม่ใช่การทำให้ ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุม คนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อน วนวายได้”

☞ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ในช่วงเดือนมีนาคมที่เพิ่งผ่านมา ทั้ง “คนบ้านนอก” อย่างผม และ “คนกรุง” จำนวนมากมาย พังการให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์จนทูลหา รัฐมนตรี เจ้ากระทรวงนั้นกระทรวงนี้จะแก้กฎหมายฉบับนั้นฉบับนี้ เพื่อแก้ปัญหาการทุจริตโกงกินให้หมดไปจากแผ่นดินไทย

ไปเน้นที่กฎหมายเป็นการ “แก้ปลายเหตุ” แก้อย่างไรก็ไม่สำเร็จ ต้องแก้ที่ “ต้นเหตุ” คือแก้ที่คน “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ขอยืนยัน

ไม่ฆ่า “เหตุ” คน-เปเรตแท้ แก้ปัญหาไม่จบ

“แก้ปัญหาแก้บ้าน	เมืองตน
แก้เหตุไม่ตรงผล	ยอมเพี้ยน
เหตุอยู่ที่ตัวคน	มีไขกฎ- หมายเลย
คนนี้แหละยอดเขี้ยน	กว่าร้อยกฎหมาย”



พุทธสถานสันตโตโสภณจัดงาน “๘๔ ปี ชาตกาล ส. ศิวรักษ์” เมื่อวันเสาร์ที่ ๑๙ มีนาคม เนื่องในวันเกิดครบ ๗ รอบ ๘๔ ปี ของอาจารย์ ส. ศิวรักษ์ นักวิชาการ นักคิด นักเขียน ซึ่งมีชื่อในสังคมไปร่วมงานกันมาก



มีการนำหนังสืออาจารย์ ส. ศิวรักษ์ ไปวางขายลดราคา ผมอ่านเพียงชื่อหนังสือเท่านั้น ผมก็งง ทำไมท่านเขียนได้มากมายหลายเล่มนักเก่งจริง ๆ

ส่วนวันอาทิตย์ที่ ๒๐ มีนาคม พุทธสถานสันตโตโสภณจัดงานชื่อแปลก “ศิลปะโลกุตระ” เป็นครั้งแรกของประเทศไทย ศิลปินที่มีชื่อเสียงหลายวงการไปร่วมงานกันมาก ช่วงบ่ายในงานเดียวกัน สถานที่เดียวกันคือ พุทธสถานสันตโตโสภณ มีการจัดงาน ตลาดอาริยะ ขายของต่ำกว่าราคาทุน

ชาวโอศอกเคยจัดตลาดอาริยะหลายที่หลายครั้งมาแล้ว แต่ไม่ยิ่งใหญ่เท่าครั้งนี้ ออกร้านจำนวนมากมาย เต็มสองฝั่งถนนนวมินทร์ (แยก ๔๖) ใครไปชมก็แปลกใจไปตาม ๆ กัน ชาวโอศอก รวยมาจากไหน จัดยิ่งใหญ่อย่างนั้นได้อย่างไร

เดือนเมษาคเดือนนี้จะจัดที่พุทธสถาน ราชธานี อโศก อำเภวารินชำราบ อุบลราชธานี ในวันพุธที่ ๑๓ ถึงวันศุกร์ที่ ๑๕ เมษายน ก่อนหน้านั้น ๑ สัปดาห์จะจัดงาน ปลุกเสก “พระ” แท้ ๆ ของพุทธ ครั้งที่ ๔๐ จัดงาน ตรงข้ามกับวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย ไม่ใช่ปลุกเสกพระเครื่อง ๒

► คิดคนละซั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

► คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

ใคร ๆ ก็ประทับใจบทเพลง “เงินสั่งมา” ของศิลปินแห่งชาติ ครูชลธี ธารทอง โดยเฉพาะท่อนที่ว่า “มาบวชเป็นพระแล้วท่านไม่ยอมปล่อยาง ปลุกต้นสตางค์ อยู่บนแผ่นหลังญาติโยม”

ผู้เข้าใจว่า การออกป่าปฏิบัติธรรมแล้วจะได้นิพพานนั้น ล้วนมีฉันทิปฏิบัติทั้งนั้น เพราะ “นิพพาน” คือโลกุตระ จะมีได้ต้องปฏิบัติในสังคมให้ “อยู่เหนือ” โลภี

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๙ เดือน เมษายน ๒๕๕๙

เอโกปี หุดวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน



บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

1 นัยปก : ไม่ฆ่า“เหตุ”คน-เปรตแท้
แก้ปัญหาไม่จบ

สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ

3 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จำลอง ศรีเมือง

5 คุณคิดคิดหน่อย

บรรณาธิการ

6 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

8 บ้านปานาดอย

จำลอง

11 เปิดยุคบุญนิยม

เก่าสมัย ใหม่เสมอ

16 สีสันชีวิต(สมยศ ทองพระไชยนาม)

ทีม สมอ.

26 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทฺธ

28 คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

33 หยั่งฟ้าทะเลดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

36 การ์ตูน

วิสูตร

38 เชื้ออย่างพุทธ

ฉวมพุทฺธ

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

52 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน?)

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

57 เวทีความคิด

นายหนูนดี

60 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

64 แค้นคิดก็หนาว...วี

นายชิง วินเทอร์

66 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง

ฟ้าสง

69 เรื่องสั้น (กายา)

เฉลิมศักดิ์ แหมงงาม

72 ผุ่นฟ้าฝากฝัน

พอด เทพสุรินทร์

74 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
ฉวมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๐๗๗

จัดทำหน่าย

กัถนแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔


สำนักพิมพ์กัถนแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

สีสันชีวิต

16



อายุแตะ ๕๐ ปีเท่านั้น
โรคทุกโรคมาหาผมเป็นแพ็กเกจ
ถ้าถามใครว่าเป็นโรคอะไร
ผมเป็นด้วยทุกโรค ตั้งแต่โรคไขมัน
เบาหวาน ความดัน เก้าตึกก็ปริ่ม ๆ แล้ว
สรุปผมเป็นหมดทุกโรค



เอ็กซ์.ไซท์ ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๓๐๕๓/๔-๕
มีนาคม ๒๕๕๙ พาดหัวข่าว “บัณฑิตสาวสัปเหร่อ
ทำด้วยใจรัก สานต่ออาชีพบรรพบุรุษเรียนรู้
ทุกขั้นตอน”

ฮือฮากันไปทั่วอ้างทองถึงบัณฑิตสาว สาขา
คอมพิวเตอร์ที่หันมายึดอาชีพสัปเหร่อตามรอย
บรรพบุรุษ เรียนรู้การทำศพจากพ่อ ตั้งแต่เบิกโลง
มัดตราสัง กระทั่งเผาเก็บกระดูก

น.ส.นฤมล หรือเอ๋ ดั่งทอง อายุ ๒๕ ปี
ปริญญาตรีคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราช-
ภัฏพระนครศรีอยุธยา เคยทำงานเป็นผู้ช่วย
บรรณารักษ์ห้องสมุดโรงเรียน เป็นผู้ช่วยจัดทำ
ข้อมูลสารานุกรมสุขตามสัญญาจ้าง เมื่อสิ้นสัญญา
จ้าง พ่อและน้องชายเป็นสัปเหร่อ อยู่ที่วัดสามขา
วัดท่าชุมนุช และวัดโบสถ์ ในเขตอำเภอสามโก้
มีงานล้นมือและขอแรงไปช่วย จึงตัดสินใจเข้าไป
ช่วย เรียนรู้วิชาสัปเหร่อสืบทอดและช่วยกัน
ทำงานมานานกว่า ๓ ปีแล้ว

มีความภาคภูมิใจในอาชีพสัปเหร่อและมีใจ
รักในอาชีพซึ่งพ่อได้สั่งสอนวิชาความรู้ วิธีการ
เบิกโลง การมัดตราสัง เตรียมเมรุเผาศพ เก็บ
กระดูกของศพที่เผาก่อนหน้าไม่ให้ปะปนกับศพ
ที่กำลังจะเผา และขอซื้อที่จากเทวดาเจ้าที่ ชื่อ
“ตากะสี ยายกะสา” ก่อนการเผา สัปเหร่อจะ
เปิดโลงและตัดด้ายที่มัดมือ มัดเท้าศพ และล้าง
หน้าศพด้วยน้ำมะพร้าว ทำพิธีกรรมตามศาสนา
พร้อมนำเข้าเมรุ ทำการเผา และมาเก็บกระดูก
ในวันรุ่งขึ้น

การเผาศพแต่ละวัดนั้น ความยากง่ายอยู่ที่

เตาเผาว่าเป็นชนิดใด ถ้าเตาไฟฟ้าก็จะเผาได้
รวดเร็วกว่าเตาถ่านซึ่งต้องใช้เวลาและมีความ
มาก

แม้จะอำลาชีวิต “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์-
ผู้พิฆาตทมิฬ” มาก่อนกำหนดราชการ แต่ก็เชื่อว่า
สิ้นไร้การระงับที่อันพึงมีต่อแผ่นดินไทยและก็จะ
ตากหน้าอยู่รกแผ่นดินไปวันๆ

อำลาชีวิตดุตันดูเดียดเหี้ยมหาญโลดโผน
วางศาสตร์สาธกบเย็นหุดยอดมเป็นผู้แพ้ให้ย่ำยี
ด้วยยินดี ชดเชยชดใช้วิบากตน

ชีวิตพนักงานสอบสวนภูธรในยุค ๒๐ ปีก่อน
นั้น ใ่ว่างจะสะดวกสบายดังยุคนี้ การตรวจสถานที่
ที่เกิดเหตุ ชั้นสูตรพลิกศพบางครั้งต้องเดินบุก
ทุ่งนาป่าเขา บางคดีศพขึ้นอืดกางขากางแขน
ต้อนรับรออยู่แล้ว ผู้ที่จะร่วมชั้นสูตรพลิกศพตาม
วิ.อาญา บางคดีต้องใช้แพทย์ตำบลในพื้นที่เกิดเหตุ
และอาจต้องผ่าศพเอาหัวกระสุนปืนจาก
กะโหลก ลำตัว แขนง ขา ฯลฯ การที่จะขนศพออกไป
จัดการข้างนอกนั้นไม่ใช่ง่าย จึงจำเป็นต้องจัดการ
ในที่พบศพ ดังนั้น พนักงานสอบสวนจึง
ต้องเตรียมพร้อม... เลื่อยตัดเหล็กสำหรับเลื่อย
กะโหลกเอาหัวกระสุน คัดเตอร์สำหรับแลเนื้อผ้า
เอาหัวกระสุน ส่วนการผ่าศพก็ได้เรียนรู้มาบ้าง
แล้วจากศาสตราจารย์ ดร.สงกรานต์ นิยมเสน
ซึ่งสอนนิติเวชวิทยาที่รัฐศาสตร์ จุฬาฯ และไปฝึก
งานภาคปฏิบัติที่ รพ.ศิริราช-จุฬาฯ

ยี่สิบปีเศษในชีวิตราชการที่ส่วนใหญ่ต้อง
เผชิญภัย แต่โชคดีที่ได้สั่งสมประสบการณ์รอบตัว
ไว้ชกชอน จึงอยู่รอดปลอดภัยมาได้. ๒

ดอนเพ็อง-ดอนเพ็อง

ชื่อบ้านของผมคือบ้านดอนเพ็อง ไม่ใช่บ้านดอนเพ็องครับ ..ในเมื่อลูกได้ตัดสินใจเข้ามาอยู่ในสำนักสันตติโคกนี้แล้ว พ่อก็ต้องสนใจหาข้อมูลความเป็นอยู่ในสำนักนี้ ให้รู้กระจ่างไปด้วย ถึงแม้ว่าตัวเองก็อยู่ในวัยชรามากแล้ว (แก่กว่าพ่อครูสมณะ ๖ ปี) การปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพุทธศาสนา ผมเป็นคนจังหวัดสุราษฎร์ธานีและปฏิบัติธรรมในสายสวนโมกข์ ตามมรดกของท่านอาจารย์พุทธทาสที่ขอฝากไว้หลังจากท่านมรณภาพไปแล้ว เรื่องประสบการณ์และการศึกษาเรื่องศาสนา ในเมื่ออยากใฝ่รู้ก็หาไปได้เรื่อย แต่การปฏิบัติจะไม่เอาความรู้มาพูดอวดเพื่อให้คนหลงไปเท่านั้นเอง “สมาคมสร้างคุณค่าแห่งประเทศไทย” ของอาจารย์อิคเคะ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ผมเป็นสมาชิก เขาเป็นพุทธเหมือนกัน แต่ฝ่ายมหายาน ท่านบ.ก.คงทราบแล้วใช่ไหมครับ ประสบการณ์ของผม ถ้าจะยึดเอาหลักการปฏิบัติศีลแล้ว ผมขอรับรองว่าทุกสำนักไม่เท่าสำนักสันตติโคกเด็ดขาด ลูกของผมเขาปฏิบัติได้ แต่ตัวผมเองยังปฏิบัติไม่ได้เนื่องจากทางครอบครัวยังต้องเอาเนื้อเขามาเจ็อนเนื้อเราอยู่เ็นละครับ

• ลุงทุย ทำชนะ สุราษฎร์ธานี

☞ ม้ารุ่นนี้ คบฝ่าแดดลมฝนมาได้ไกลปานนี้ ก็นับว่ามีใช้ “ธรรมดา” แล้วหนอ มีหน้าซำยังนำพา “ทายาท” มาปลูกฝังหยั่งรากไว้ที่สันตติโคกเป็นอนาคตของแผ่นดินอีกคนหนึ่งด้วย นับว่ามุ่งทำหน้าที่ของพ่อและของพลเมืองไทยอย่างจริงใจครับ สาธุ

แม้ถิ่นกำเนิดต่างคาบสมุทร เพราะผมเป็นชาวชลบุรี แต่ก่อนจะมาเติบโตใหญ่ที่สันตติโคก ผมก็ก่อเกิดมาจากสวนโมกข์ด้วยธรรมะจากหลวงปู่พุทธทาสภิกขุเหมือนกัน แท้จริงเราก็คิษย์จากครูบาอาจารย์เดียวกัน จากสายเลือดเดียวกัน

คือ...พุทธองค์ ที่แยกย้ายจากกัน และกำลังหวนกลับมารวมพลังสร้างสรรค์สังคมให้ร่มเย็นด้วยธรรมะแท้ ๆ ของพุทธที่เพี้ยนแปรไปเพราะเปรต... อสุรกายนานา.

สวดมนต์ข้ามปี-เวียนเทียน

ในช่วงปีใหม่ ทางราชการส่วนกลาง ต่างจังหวัด วัดวาอารามทั่วประเทศต่างจัดสวดมนต์ข้ามปี จัดทำบุญเลี้ยงพระ จัดงานประจำปีมีการละเล่น มหรสพ ออกร้าน ฯลฯ สำหรับการจัดทำบุญเลี้ยงพระ จัดงานมหรสพ การออกร้านขายสินค้า การละเล่นสวนสนุกล้วนก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของงานประจำปี แต่การสวดมนต์ข้ามปีเพื่อให้เกิดความศกดิ์สิทธิ์เกิดมงคลแก่คนแก่ชาตินั้น เห็นว่าออกจะเป็นเรื่องไร้สาระที่ยากจะชี้้นำให้คนยึดถือปฏิบัติได้

• คนรุ่นใหม่ บางกอกน้อย

☞ การ “สวดมนต์ข้ามปี” นั้น คุณเปลว สีเงิน บอกว่า เริ่มจาก สสส.จัด “สวดมนต์ข้ามปี” ทั้งที่ท้องสนามหลวง และพร้อมกันอีกหลายจังหวัด ปรากฏว่า...ผลตอบสนองดีเกินคาด! เริ่มปีแรกคนก็เริ่มสนใจพอเข้าปี ๒-๓ “สวดมนต์ข้ามปี” กลายเป็น “กระแสสังคมใหม่” ไปทั่วประเทศทีเดียว วัยรุ่น-วัยหนุ่ม-วัยสาว พวกเข้เข้าวัด “สวดมนต์ข้ามปี” แทนไปเฮฮาปาร์ตี้ตามสถานบันเทิงอย่างเดียว การ “สวดมนต์ข้ามปี” พัฒนาเป็นรูปแบบสังคมประจำชาติไปแล้ว คือ ถึงปีเก่า-ปีใหม่ ตอนนี้อต้องไป...สวดมนต์ข้ามปี!กันทั่วเมือง

บางคนในช่วงปีใหม่ไม่ต้องการจะไปเที่ยวเตร่ที่ไหนอยู่แล้ว เมื่อมีกิจกรรมแบบนี้ก็ถูกใจ ยินดีมากที่มีสถานที่พักผ่อนสงบจิตใจบำเพ็ญเพียร ทั้งยังมีหมู่กลุ่มอีกด้วย และมีพระสงฆ์ประกอบพิธีกรรมอีกต่างหากแถมยังมีสวัสดิการอีกด้วย เพียงแต่ว่าสิ่งที่เราต้องพิจารณาอย่างยิ่งคือ...ชีวิตที่ล่วงผ่านไปแล้วปีหนึ่ง เราทำดีอะไรทดแทนคุณ

แผ่นดินบ้าง และจะเริ่มปีใหม่อีกหนึ่งปีต่อไป เรา
ตั้งใจจะทำอะไร

ส่วนงานประเภทสวนสนุกการละเล่น ร้านค้า
ก็เหมาะสำหรับผู้ไม่อาจเดินทางไปต่างจังหวัดได้
และเป็นการลดปัญหาการจราจร ความปลอดภัย
ในการเดินทางด้วย ปัญหาอาชญากรรมคดี
เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน คิดแล้วก็มีส่วนดี
ข้างเคียงหลายประการนะครับ คิดแบบคนเคย
เป็นตำรวจครับ

อย่างไรก็ตามในแง่ศาสนา พ่อท่านสมณะ
โพธิรักษ์เคยพูดไว้ว่า ในพระวินัยปิฎก เล่ม ๒ ข้อ
๒๕๓ พระพุทธเจ้าบัญญัติสิกขาบทว่า หนึ่ง ภิกษุ
ใดยังอนุปสัมบันให้กล่าวธรรมโดยบทเป็นปาจิตติย
หมายถึงการที่พระภิกษุเอาธรรมบทของพระพุทธเจ้า
มาสวดพร้อมกับผู้ที่เข้าใจธรรมะนั้นยังไม่ได้ จะ
ต้องอาบัติปาจิตติย แต่ที่สมณะชาวโคกน้ำพา
ญาติธรรมสวดมนต์นั้น เป็นการสวดประณามคาถา
คือสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย มิใช่นำธรรม-
บทมาสวดแต่อย่างใด

ขอบคุนเราคิดอะไร

ค่าสมาชิกเราคิดอะไรปีละ ๒๕๐ บ.และประจำ
เดือนตุลาคมมีเล่มแถมพิเศษให้อีก (ฉบับครบ
รอบแต่ละปี) สำหรับผู้อ่านแล้วได้ทั้งข้อมูลด้าน
ธรรมะ-การเมือง-เรื่องสุขภาพ เพื่อประเทือง
ปัญญา ๒๕๐ บาท/ปี มันคุ้มยิ่งกว่าคุ้มจริง ๆ ใน
ยุคนี้ จะหาสำนักพิมพ์ที่ไม่แสวงหากำไร มันน้อย
เหลือเกิน หากว่าจะไม่มีเลยก็คงจะว่าได้ หาก
ไม่รู้จักหนังสือ “เราคิดอะไร” ของสำนักพิมพ์
กลั่นแก่น เพราะจะได้แต่ละฉบับแต่ละคอลัมน์คง
ต้องเหนียวไม่น้อยเลย ต้องกราบขอบพระคุณ
สมณะและทีมงานเราคิดอะไรที่ถ่ายทอดธรรมะ-
ข้อมูลความรู้-ข่าวสาร ผ่านเป็นหนังสือเพื่อเป็น
ประโยชน์แก่มนุษยชาติต่อไป

• บ้านนอก อยู่เมือง

☞ ด้วยสำนึกคงมั่นในหน้าที่
ต่อน้องพี่ผองไทยทุกถิ่นฐาน
ผูกพันจิตแนบแน่นมาเนิ่นนาน
ดวงวิญญาณหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว
หนึ่งนั้นคือพ่อท่านผู้นำเอก
มุ่งปลุกเสกเรือ่พ้นทางสายเปลี่ยว
ในยุคนี้หาญกล้าพาขับเคี่ยว
แม้โดดเดี่ยว...ยืนหยัดสู้ลัทธิธรรม !

พิทักษ์สันติราษฎร์-พิฆาตสันติธรรม

ข่าวร.ต.ต.นพรัตน์ ชัยวงศ์ รอง สว.กองรักษา
การณช่วยราชการฝ่ายปกครองและการฝึก
บก.ศปร.๕ ตำแหน่งฝ่ายปกครองและการฝึก ศูนย์
ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค ๕ ลำปาง รับสารภาพว่า
ทำไปด้วยความคึกคะนอง รู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดย
ได้ไปรายงานตัวรับโทษจากผู้กำกับทำการฝ่ายปก-
ครองและการฝึกแล้ว ซึ่งก็ได้ตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนความผิดเพื่อลงโทษทางวินัยต่อไป

ในฐานะที่ บ.ก.เคยเป็นตำรวจมาก่อน คิดว่า
ตำรวจที่มีสำนึกแบบนี้ยังสมควรจะอยู่ในราชการ
ต่อไปหรือไม่

• ประชาชนเต็มขั้น บางกอก

☞ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” เบื้องต้นจะต้องมี
สำนึกดีสำนึกชอบ แต่การกระทำครั้งนี้สำแดงให้
เห็นชัดว่ามี “สำนึกชั่ว” อยู่เต็มหัว คนเป็นถึง
ระดับนายตำรวจแต่คิดต่ำทรามได้ปานนี้ จะทำ
หน้าที่ “บำบัดทุกข์บำรุงสุขอาณาประชาราษฎร์”
ได้อย่างไร การลงโทษทางวินัย ทางอาญาก็
ขัดเกล่าได้เพียงเปลือกนอกเท่านั้นแหละ เป็น
ธรรมแก่สังคมแล้วหรือ สมกันไหมกับค่าของ
คำเชิดชูเกียรติ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” แต่
วิปลาสถึงปานนี้

ส่วนความผิดทางคดีอาญา สภ.เมืองลำปาง
ได้เปรียบเทียบปรับฐานกระทำอนาจาร เป็นเงิน
๕๐๐ บาท

 อussenการ



โรงเรียนผู้นำที่กาญจนบุรี ใครไปเห็นก็ชอบ ล้อมรอบไปด้วยทิวเขาสวย ๆ อากาศดีมาก ผมและคณะไปอยู่ที่นั่นน่าจะมีความสุขเต็มเปี่ยม แต่กลับตรงกันข้าม ยิ่งแก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่าอยู่ เป็นความจริงของทุกชีวิต ตอนเป็นเด็ก หรืออยู่ในวัยรุ่นเราสนุกเพลินเพลิน พอแก่มาเข้า ๆ เริ่มรู้สึกธรรมดาว่าเราไม่น่าเกิดเลย



ผมเคยบอกใคร ๆ ไปแล้วว่า ผมไม่ใช่ชาวกรุง ผมอยู่บ้านป่ามา ๒๐ กว่าปีแล้ว โรงเรียนผู้นำที่กาญจนบุรี ใครไปเห็นก็ชอบ ล้อมรอบไปด้วยทิวเขาสวย ๆ อากาศดีมาก

ผมและคณะไปอยู่ที่นั่นน่าจะมีความสุขเต็มเปี่ยม แต่กลับตรงกันข้าม ยิ่งแก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่าอยู่ เป็นความจริงของทุกชีวิต ตอนเป็นเด็กหรืออยู่ในวัยรุ่น เราสนุกเพลินเพลิน พอแก่มาเข้า ๆ เริ่มรู้สึกธรรมดาว่าเราไม่น่าเกิดเลย

ได้ยืนแต่ชาวคนที่เรารู้จัก ป่วยบ้าง ตายบ้าง ผมมีงานอดิเรกเพิ่มขึ้นคือเยี่ยมคนป่วยเผาคนตายไปงานย้ายสุสาน

ผมเพิ่งทราบจากหนังสือพิมพ์ประจำวันที่ ๑ มีนาคมว่า **คนไทยฆ่าตัวตายสถิติสูงเป็นอันดับ ๓ ของโลก** รองจากญี่ปุ่นซึ่งเป็นลำดับ ๑ ลำดับที่ ๒ มี ๒ ประเทศคือ สวีเดน และสแกนดิเนเวีย

คนที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่จะเป็นคนแก่ มีปัญหาเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ เกิดความเบื่อหน่ายในการดำเนินชีวิต ไม่อยากเป็นภาระของคนในครอบครัว

คนไทย “ผู้ชาย” จะฆ่าตัวตายมากกว่า “ผู้หญิง” ๗๐% ฆ่าตัวตายด้วยการแขวนคอ รองลงมาใช้การตีฆ่าแม่ลงและยิงตัวตาย

หมอผู้ใหญ่ซึ่งเป็นจิตแพทย์แนะนำว่า สังคมไทยเป็นสังคมที่คนแก่เพิ่มมากขึ้น ๆ รัฐจะต้องดูแลเอาใจใส่และหาทางช่วยเหลือเยียวยาให้ดี มิฉะนั้นจะเป็นปัญหาต่อไปในอนาคต ครอบครัวก็ต้องดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิดยิ่งขึ้น อย่าปล่อยให้คนแก่รู้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้าง จนทำให้คิดสั้นได้

ปัจจุบันสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก จนทำให้เกิดความตึงเครียด หาหลักยึดพึ่งพาได้ยาก พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่เห็นว่าพึ่งไม่ได้แม้แต่ **ศาสนาพุทธ**

ผมยืนยันเต็มที่ว่า **ศาสนาพุทธพึ่งได้จริง ๆ** ทำอย่างนี้สิครับ

ผมนึกถึง “ความจริง ๕ ประการ คือ” เรามี **ความแก่เป็นของธรรมดา** ไม่สามารถล่วงพ้น

ความแก่ได้ เรามีความเจ็บเป็นของธรรมดา ไม่สามารถล่วงพ้นความเจ็บได้ เรามีความตายเป็นของธรรมดา ไม่สามารถล่วงพ้นความตายได้ เราจะต้อง**พลัดพรากจากของรักของชอบใจ ทั้งปวง**และความจริงประการที่ ๕ คือ “เรามีกรรมเป็นของตนเอง ทำกรรมใดไว้ย่อมได้รับกรรมนั้น”

เสร็จแล้วผมนึกหลักธรรมต่อ “กายและจิตของเรา” “อนิจจัง” ไม่เที่ยง “ทุกขัง” เป็นทุกข์ และ “อนัตตา” ไม่มีตัวตน เราจึงต้องรีบเร่ง “ปฏิบัติธรรม” และ “ช่วยเหลือสังคม”

ในการ “ปฏิบัติธรรม” ผมต้องถือศีล ๘ ให้เคร่ง มีสติ ครองสติรู้ตัวทั่วพร้อมว่าขณะใดผมกำลังทำอะไรอยู่ และ**เจริญอานาปานสติ**ติดตามลมหายใจที่ปลายจมูก “หายใจเข้า” ก็ทราบว่่า “หายใจเข้า” “หายใจออก” ก็ทราบว่่ากำลังหายใจออก

“การช่วยเหลือสังคม” นั้น ผมพยายามเต็มที่ ผมคุยโวอยู่เสมอ ๆ ว่าในบั้นปลายของชีวิตผมโชคดีได้มาทำสิ่งที่ตรงข้ามกับวิชาชีพที่เรียนมา

ผมเรียนทหาร ผมเคยไปรบที่ประเทศลาว และเวียดนาม ถ้าจะแสดงให้เห็นว่าผมทำสำเร็จในวิชาชีพที่เรียนมา ผมต้องทำให้คนเจ็บเยอะ ๆ ตายเยอะ ๆ แต่ผมกลับทำ ๒ โครงการใหญ่ ๆ ที่ตรงข้าม



ผมมีคลินิกศูนย์บริการไตเทียม**ที่มีเครื่องฟอกไตทันสมัยมากที่สุดในประเทศไทย** และคิดค่า “ฟอกไต” ถูกที่สุด คือ ครั้งละ ๘๐๐ บาท ในขณะที่โรงพยาบาลของรัฐคิดครั้งละ ๒,๐๐๐ บาท, ๒,๕๐๐ บาท ส่วนโรงพยาบาลเอกชนคิดครั้งละ ๔,๐๐๐



ปี ๒๕๕๔ น้ำท่วมกรุงเทพฯ หลายแห่ง ผู้ป่วยไปจ้องสถานพยาบาลต่าง ๆ ฟอกไตตามกำหนดนัด วันที่จะต้องฟอกไตนั้น สถานพยาบาลหลายแห่งน้ำท่วม ต้องปิดกะทันหัน ถ้าไม่มี “สหคลินิก ศูนย์บริการไตเทียม มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง” ฟอกไตให้ละก็ ตาย ๗๘ ศพ



บาท, ๕๐๐๐ บาท คลินิกของผมฟอกไตด้วยบริการดีเยี่ยมไม่แพ้ใคร

โรคไตวายเรื้อรังแปลกจากโรคอื่น ๆ เมื่อถึงเวลาฟอกไต ต้องฟอก ถ้าไม่ฟอก “ตาย” โรคอื่น กินยา ฉีดยา ยืดอายุได้ แต่ “โรคไต” ไม่ได้ เมื่อประมาณปี ๒๕๕๔ น้ำท่วมกรุงเทพฯ หลายแห่ง ผู้ป่วยโรคไตไปจ้องสถานพยาบาลต่าง ๆ ฟอกไตตามวันกำหนดนัด วันที่จะต้องฟอกไตนั้น สถานพยาบาลหลายแห่งน้ำท่วมต้องปิดกะทันหัน ถ้าไม่มี “สหคลินิก ศูนย์บริการไตเทียม มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง” ฟอกไตให้ละก็ ตาย ๗๘ ศพ



ศูนย์ล้างพิษตับ
ที่โรงเรียนผู้นำ
กาญจนบุรี
เป็นศูนย์ล้างพิษตับ
ที่ใหญ่ที่สุดใน
ประเทศไทย
เน้น ๒ อย่าง คือ
ต้องล้างพิษให้ได้ผลจริง ๆ
และปลอดภัย



อีกโครงการหนึ่งก็คือ ผมเปิดศูนย์ล้างพิษตับที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี ซึ่งเป็นศูนย์ล้างพิษตับที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เราเน้น ๒ อย่าง คือ ต้องล้างพิษให้ได้ผลจริง ๆ และปลอดภัย ไม่มีใครเป็นอันตรายจากการไปล้างพิษที่นั่น ศูนย์ล้างพิษไม่ใช่โรงพยาบาล เป็นเพียงสถานที่ส่งเสริมสุขภาพ แต่จนถึงปัจจุบัน มีคนหายจากอาการเจ็บป่วยต่าง ๆ และรอดตายจากการไปล้างพิษกับเราหลายรายมากอย่างน่าทึ่ง

เมื่อผมทำตามทีกล่าวมาแล้ว ทำเป็นประจำ อยู่ทุกวัน ทุกชั่วโมง ผมรู้สึกตัวเองว่า **พร้อมที่จะตายเมื่อไรก็ได้** แต่ถ้าอายุมากขึ้นก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมมากขึ้น

ถ้าโชคดี มีคนทำเหมือน ๆ ผมมากขึ้น รับรองประเทศไทยจะมีคนฆ่าตัวตายน้อยลง ๆ น้อยจนติดอันดับสุดโต่งไปอีกทางหนึ่ง คือ คนไทยฆ่าตัวตายน้อยติดอันดับต้น ๆ ของโลก


๒



๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๘

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)



สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายถึงความ เป็น“กาย”และความเป็น“จิต”ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงละเอียดขึ้นมากแล้ว ถ้าผู้รับรู้ รับรู้ ด้วยดีก็จะเกิดปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ถึง ความละเอียดแปลกใหม่ที่ควรได้รู้ อย่างยิ่ง เพราะสำคัญมากในการปฏิบัติธรรมที่จะให้ เกิดมรรคผล ได้จริงแท้

ถ้าแยก“กาย”แยก“จิต”นี้ไม่สัมมาทิฐิ ก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิบัติธรรมบรรลุมรรคผลถึง ขั้นสูงสุดได้แน่ๆ ขอยืนยัน

เพราะคนไทยทุกวันนี้ ได้หลงเข้าใจผิด กันสนิทแล้วในคำว่า“กาย”นั้น หมายถึงแค่ ความเป็น“รูป-ร่าง”ภายนอกเท่านั้น

“กาย”คือ ส่วนประกอบของดิน,น้ำ, ไฟ,ลมเท่านั้นหรือถ้าจะแถมอีก“อากาศ”ก็ได้ ที่ประชุมกันอยู่ ซึ่งไม่เกี่ยวกับ“จิต-มโน- วิญญาณ”เลย คนไทยทั้งหลายเชื่อมั่นกัน ว่า“กาย”ไม่มีส่วน“พัวพันถึง”(concern)จิต- มโน-วิญญาณเลย เชื่อมั่นว่า“กาย”นั้นจะ ไม่“เกี่ยวกับ”(concern)จิต-มโน-วิญญาณเลย

คนไทยทุกคนมีความคิดมีความเห็น องค์กรวม(concept)ที่ดี หรือการต่อเนืองเกี่ยวกับความคิดความเห็น(conceptual)ที่ดี โยงไป ถึงความคิดเห็น(conceptual)ที่ดี อำนาจของ ความคิด(conception)ที่ดี ความคิดที่มีพลังยิ่ง (conception)ที่ดี ได้ปักมั่นสนิทไปในทางวัตถุ ดินน้ำไฟลมหรือภายนอกเท่านั้นหมดแล้ว

คนไทยจะเห็นว่า“กาย”นั้นไม่เกี่ยวกับ

“จิต-มโน-วิญญาณ”เลย ไทยเข้าใจอย่างนี้กัน นี่แหละคือ ความเห็น“ผิด”ไปแล้ว เพราะ “กาย”นั้นตามความหมายของพระพุทธเจ้า จะขาดจาก“จิต-มโน-วิญญาณ”ไม่ได้ หรือ ไม่เกี่ยวกับ“จิต-มโน-วิญญาณ”ไม่ได้เลย

“กาย”จะต้องมีส่วนของ“จิต-มโน- วิญญาณ”เสมอ จะอยู่ในภาวะที่เหลือส่วน ของ“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”เกี่ยวข้องอยู่น้อยนิด เท่าใดก็ขาด“จิต-มโน-วิญญาณ”ไม่ได้

และแม้จะอยู่ในภาวะที่เหลือส่วนของ “จิต-มโน-วิญญาณ”เกี่ยวข้องอยู่น้อยนิดเท่าใด ก็ขาด“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”ที่เป็น“ภายนอก”ไม่ได้

ต้องเป็นภาวะ ๒ เสมอ(เหตุ ชัมมา)

เช่นเดียวกัน “กาย”จะต้องมี“ธรรม ๒” คือ “รูปกับนาม”เสมอ ขาดกันและกันไม่ได้ กล่าวคือ “รูป”ได้แก่ สิ่งที่ถูกรู้ แม้แต่ เป็น“จิต-เจตสิก”หรือ“มโน-วิญญาณ”ก็อยู่ใน สภาวะที่“ถูกรู้”(object)คือ “รูป”ได้

“นาม”ได้แก่ วัตถุหรือตัวประธาน ที่“รับรู้”(subject)นั่นเอง

แต่“วัตถุ”หรือ“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”เอง มัน รู้อะไรไม่ได้ มันจึงไม่มีสิทธิ์เป็น“นาม”เลย ดิน,น้ำ,ไฟ,ลมจึงเป็น“รูป”ได้ถ่ายเดียว

ส่วน“จิต-มโน-วิญญาณ”หรือ“จิตทั้ง หลาย-เจตสิกทั้งหลาย”นั้นเป็น“นาม”แท้ๆ แต่ก็มีโอกาสเป็น“รูป” คือ มีโอกาสอยู่ใน สถานะ“ถูกรู้”คือ เป็น“รูป”ได้ด้วย

ความชัดเจนนี้พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้

ว่า “ร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาธาตุทั้ง ๔ นี้” (จาทุมหาธาตุสัง กายสัง) แม่ปุถุชนผู้มีได้ฟังมิได้สดับคำสอนของพุทธ จะพึงเมื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ก็ยังได้เลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของ“ร่างกาย” อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาธาตุทั้ง ๔ นี้ (จาทุมหาธาตุสัง กายสัง) นี้ ย่อมปรากฏ ปุถุชนคนทั้งหลายแม่ผู้ไม่เคยได้ยินได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าเลยก็ตาม ก็ยังเมื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้างใน“ร่าง”หรือ“กาย”อันหมายเอาแต่ดินน้ำไฟลมภายนอกที่ประชุมกันอยู่นี้ โดยไม่เคยหรือไม่ต้องเรียนรู้ธรรมของพระพุทธเจ้า เขาก็เมื่อ“ร่าง”นี้ได้

ส่วน“จิต”นั้น หากไม่ได้เรียนรู้ทฤษฎีอันเป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฐิจริง จากพระพุทธเจ้าโดยตรง หรือจากผู้ที่สัมมาทิฐิมจริงและปฏิบัติมีมรรคผลเป็นของตนเอง มาบอกมาสอนแล้วละก็ จะไม่สามารถเมื่อหน่าย คลายกำหนด หรือหลุดพ้นกันได้เลย

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิบัติ-วิเศษสมบัติ”เกิดขึ้นในตนจริง จึงจะรู้แจ้งรู้จริงคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า...

“แต่ตถาคตเรียก‘กาย’อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาธาตุทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง

วิญญานบ้าง” อย่างไม่ง ไม่สงสัยเลย

เพราะได้ปฏิบัติความเป็น“กายในกาย” จนกระทั่งเห็นแจ้ง“เวทนาในกาย-จิตในกาย-ธรรมในกาย”ได้อย่างแจ่มแจ้งเป็นจริง

จึงไม่งสงสัย หรือไม่จนจนงายใดๆ กับความเป็น“กาย”ที่เป็น“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญานบ้าง”แต่อย่างใดเลย แม่“เวทนา”บ้าง พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า...

“ปุถุชนผู้มีได้สดับ จึงไม่อาจเมื่อหน่าย ไม่อาจคลายกำหนด ไม่อาจหลุดพ้นในจิตเป็นต้นนั้นได้เลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะว่าจิตเป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้สดับ รวบรวมไว้ด้วยตณหา ยึดถือด้วยทิฐิ ว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา ดังนี้ ตลอดกาลช้านานฉะนั้น ปุถุชนผู้มีได้สดับ จึงไม่อาจจะเมื่อหน่าย ไม่อาจจะคลายกำหนด ไม่อาจหลุดพ้นในจิตเป็นต้นนั้นได้เลย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

ก็ในเมื่อ“จิต”อันเป็นต้นต่อ อันเป็นประธาน(มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนเมยา) ของทั้งสิ่งทั้งปวงไม่เกิดไม่เป็นมาก่อน อะไรที่เป็นตัวตามมา จะเกิดตามได้อย่างไร

เพราะเหตุฉะนั้นแล คนผู้จะเมื่อใน“จิต-มโน-วิญญาน” จะหน่ายคลายกำหนด จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ภาวะ”(ปรากฏ)ขึ้น และมีอยู่จริงในปัจจุบันที่เป็น“ความจริง”

โดยเฉพาะ“จิต-มโน-วิญญาน”ที่เราสามารถร่วมรู้กันอยู่เป็น“ปัจจุบัน”พิสูจน์กัน

ได้โต้งๆ หลัดๆ โทหน่โทนี่

“ความจริง”นี้ ยืนย่นอยู่ เป็นหนึ่งเดียว ก็คือ “ปัจจุบัน”เท่านั้น ในภาวะ ๓ ของโลก ที่เป็น “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”

เพราะอดีตก็คือภาวะที่ผ่านไปหายไปแล้ว ผ่านปัจจุบันไปแล้ว กลายเป็น“อดีต”ไปแล้ว ส่วนอนาคตคือภาวะที่อยู่ข้างหน้ายังไม่ถึง เพราะฉะนั้น“อนาคต”หรือ“อดีต”มันก็เป็น ภาวะที่ไม่มียืนย่นปรากฏให้ตนสัมผัสได้อยู่ ณ บัดนี้ โดยตนและผู้อื่นไม่สามารถสัมผัสได้ด้วยกัน อย่างยืนย่นกันหลัดๆ โทหน่โทนี่โต้งๆ

เว้นจาก“ภาวะ ๓”นี้อันได้แก่ “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”แล้ว ก็ไม่มีอะไร“มี”เลยใน จักรวาล หรือในมหาเอกภพ หรือในที่ไหนๆ

ดังนั้น เว้น“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”แล้ว นั่นคือ อะไรๆ ก็“ไม่มี”แล้วในโลกมหาเอกภพ

ในประดาภาวะที่“มี”กับ“ไม่มี” ก็คือ “ปัจจุบัน”นั่นเองที่เป็น“ความจริง”เพียงหนึ่งเดียว ที่“มี”และ“จริง”ยิ่งกว่าภาวะอีกสองนั้น

หมดสิ้น“ปัจจุบัน”แล้ว ก็คือ ไม่มีอะไรอีกแล้ว “ปัจจุบัน”เท่านั้นที่เป็นจริงที่สุด

และ“ปัจจุบัน”ใดถ้าไม่มี“สันตติ(ความสืบต่อ) ปัจจุบันนั้นก็อันสั้นที่สุด-เร็วที่สุด ยิ่งกว่าความเร็วของแสงเป็นไหนๆ

ผู้สามารถไปได้เร็วกว่าแสง ก็จะมี “อดีต” แต่ผู้ที่มี“ปัจจุบัน”แล้วไม่มี“สันตติ” จึงเป็นผู้ที่หายไปจากจักรวาลหรือเอกภพได้แท้

“ปัจจุบัน”จึง“จริง-เร็ว-สั้น-เล็ก”ยิ่งกว่า

“อดีต”ใดๆ โดยไม่ต้องพูดถึง“อนาคต”กันเลย

“ความจริง”เบื้องต้นและเบื้องสุดท้าย ในโลกจึงสั้นและเร็วเกินกว่าจะนำมายืนย่นว่าเป็น“ความมีจริง-เป็นจริง” อยู่ในโลกได้

เพราะฉะนั้น การรู้ การเรียนแบบพุทธ จึงไม่ไปเสียทวนรอบ-ไม่ไปเสียแรง-ไม่ไปเสียเวลาเลย กับภาวะที่เป็น“อดีต”และ“อนาคต” อันไม่ใช่“ปัจจุบัน” ไม่มัวหลงมออยู่กับอดีต หรือกับอนาคตให้สูญเปล่าอย่างโง่ๆ แล้ว

เรียนภาวะที่มี“ปัจจุบัน”นี้แล จะรู้ยิ่งทุกสิ่งอย่างได้ครบหมด

แต่อย่าหลงปัจจุบัน แล้วตีทิ้ง-ลบหลู่ หรือประมาทอดีตและอนาคตเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้น คุณจะไม่รู้ค่าที่สุด หรือคุณจะไม่รู้ค่าเสียทุกอย่างชนิดที่ไม่มีอะไรจะเสียได้เท่าอีกแล้ว ในภาวะที่เรียกว่า ความฉิบหายทั้งมหาเอกภพ

พระพุทธเจ้าจึงสรุป“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่นี้ไว้ใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๑) ว่า ในวิधिปฏิบัตินั้น การ“หลับตา”ทำสมาธิหรือเข้าไปเรียนรู้แต่ใน“ภพภายใน”นั้น ถ้าไม่มีการรับรู้ภายนอกด้วย และมีภายในด้วย พร้อมกันไปกับปัจจุบัน ก็จะมีมเรียนรู้อยู่แต่กับ“อดีต”(บุพพัตต) ภาวะที่ผ่านไปแล้วสามารถระลึกได้จาก“สัญญา”(ความจำ)ที่บันทึกไว้ในอนุสัยนี้หนึ่ง

ภาวะที่เป็น“อดีต”นี้ทั้งหมดทั้งสิ้นมี ๑๘ ลักษณะเท่านั้น ไม่มี“อดีต”ใดเกินกว่านี้ไปได้

และอีกหนึ่งคืออนาคต ซึ่งภาวะอนาคต นั้นทั้งหมดทั้งสิ้นมี ๔๔ ลักษณะ

และ“อนาคต”ก็สามารถระลึกรู้ได้จาก “สัญญา”(ความจำ)จากอนุสัยอีกแหละ ที่เป็น ภาวะ“อนาคต”(อปรนต) คือภาวะเคยคิด เคยหวังผ่านมาแล้วที่เคยยึดถือไว้ ซึ่งที่หวังนั้น ยังไม่เคยเป็นได้-มิได้สมใจด้วยซ้ำ แต่เคยมี “อนาคต”นั้นมาแล้วซึ่งมีทั้งหมด ๔๔ ลักษณะ

เพราะภาวะ“อนาคต”นี้พระพุทธรเจ้าทรง รวมเอา“นิพพาน ๕”ที่หลงผิดเอา“ตักกิ โหติ วิมังสี” คือ การระลึกหลงว่า“นิพพาน”คือ ภาวะที่ตนถือเป็น“ปรมมัง สุขัง”สำหรับตน นั้นเอง ไม่ว่าจะ“กามคุณ ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น, กาย” และฉาน ๑-๒-๓-๔”(มิจฉานนิพพาน) ต่าง ล้วนหลงกันว่าเป็น “ความสุขจริง”ที่ตน อาศัยเสพในชีวิต จึงชื่อว่า“นิพพาน ๕”อัน แต่ละคนต่างก็หลง“อารมณ์สุข”นั้นๆของตน

โดยเหมาเอา“อารมณ์สุข”นั้นว่าเป็นจริง ความรู้สึกของตนมันเสพรสเป็น“สุข”จริงๆ ตั้งแต่ขนาดอ่อนเบาบางไปจนถึง“สุขอย่างยิ่ง” (ปรมมัง สุขัง)นั้นแหละ เขาก็พอใจยินดีทั้งนั้นๆ

นี่คือ “ความจริง”(สัจจะ)ในโลกียารมณ ของปุถุชน แต่เป็น“ความเท็จ”(อลิเกะ)ในอารมณ์ หรือในความรู้สึกของอารยชน

“กามคุณ ๕”ก็ดี “ฉาน ๑”ก็ดี “ฉาน ๒”ก็ดี “ฉาน ๓”ก็ดี “ฉาน ๔”ก็ดี ผู้ใดยึด เอาแต่ละ“กามคุณ ๕” หรือแต่ละ“ฉาน” นั้นๆว่า“สุข” เขายึดแต่ละฐานว่า“สุข”

นี่คือ“โลกียารมณ”ทั้งหมด

ปุถุชนเห็นว่า มันเป็น“ของจริง”(สัจจะ)

ส่วนอารยชนเห็นว่า มันเป็น“ของเท็จ” (อลิเกะ) มันไม่เที่ยง(อนิจจัง) มันเป็น“ทุกข์แท้ๆ ที่มาจากเหตุ”(ทุกข์) ใครดับ“เหตุ”นั้นได้จริง มันไม่มีตัวตน(อนัตตา)จริงๆ

จากภาวะเดียวกันแท้ๆ ต่างคนต่าง สัมผัสแล้ว ความรู้สึกต่างกันคนละชั่วจะนี้ รวมทั้งหมดมี ๔๔ ลักษณะนี้เท่านั้น ไม่มี“อนาคต”ใดเกินกว่านี้ไปได้

ปฏิเสธสมุปบาทมีอยู่แต่ปุถุชนไม่เรียนรู้ จาก“ความเป็นความมีจริง”เพื่อรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงกันเป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์เลย

แม้จะมีก็เห็นผิด หรือเห็นกันไปคนละ ทางคนละชั่ว อย่าง“ปฏิโสตั้ง”(ทวนกระแสกัน)

เพราะปุถุชนหรือผู้มีจักษุวิญญูยังไม่ มี “นามรูป”ที่ประกอบไปด้วย“ชาติ ๕-ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-เวทนา ๖-ผัสสะ ๖-อายตนะ ๖-นาม ๕-รูป ๒๘-วิญญาน ๖-สังขาร ๓”ไปแล้วเรียนกันตามที่พระพุทธรเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔-๑๘ ซึ่งล้วนยืนยันความเป็น“ปัจจุบัน”

โดยเฉพาะไม่มี“ผัสสะ ๖ เวทนา ๖” มา เป็น“ฐานแห่งการปฏิบัติ”ที่เรียกว่า กรรมฐาน ย่อมเป็น“ผู้ไม่รู้”(อชานโต) “ผู้ไม่เห็น”(อปัสสโต) เป็นความแสหา เป็นความตื่นรนของคนมี ตัณหา ตรงตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

สี่สิบชีวิต

ทีม สมอ.

กระแสบริโภคนิยมรุกเร้าโหมกระหน่ำ
คร่ำชีวิตผู้คนด้วยโรคร้ายนานา
มีสักกี่คนที่จะสำนึกรู้ ตัดวงจรอุบาทว์
ปรับเปลี่ยนตัวเอง พบชีวิตใหม่
ผู้นั้นย่อมไม่ธรรมดา



ตีพิมพ์ ทอองพระไชยนาม

● วิศวกรชานา ●



สมยศ ทองพระไชยนาม สร้างนวนิยาย ชีวิตของตนเอง

ผมเป็นเจ้าของหน้าที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ตำแหน่งวิศวกรระดับ ๑๐ เริ่มต้นทำงานที่สำนักงานใหญ่ กรุงเทพฯ เป็นวิศวกรอยู่คนเดียว รับผิดชอบทั่วประเทศไทย เพราะเมื่อก่อนวิศวกรมีน้อยมาก แต่หน่วยงานมีความต้องการสูง ได้ทั้งเงินเดือนและเงินค่าวิชาชีพ มีเบี้ยเลี้ยงมีค่าที่พักมีสารพัด และได้ไปทั่วประเทศเพื่อติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้าแรงสูง ผมอยู่อีสานนานกว่าที่อื่นคือ ๖ ปี ไปอยู่ภาคใต้ ๓ ปีแล้วไปภาคเหนือภาคกลางภาคตะวันตก ไปทั่วประเทศ ๑๓ ปีไปที่ไหนผมก็ถามหาแต่ร้านอาหารเจ้าอร่อย จะเสาะหาของอร่อยกินทุกอย่างตั้งแต่ตระกูลที่ขุนในเล้าถึงที่เลี้ยงคลานบนดิน ผมกินหมด กินง่าย อยู่ง่าย อะไรกระดูกกระดูกกินได้หมดทุกอย่าง ต่อมาารู้สึกว่าชีวิตในกรุงเทพฯ ไม่น่าอยู่เท่าไหน ทั้ง ๆ ที่มีบ้านเป็นหลักแหล่งแล้ว ผมจึงขอย้ายไปพิษณุโลกได้ดูแลงานทั่วภาคเหนือ

จากนั้นก็ไปเรียนต่อที่สหรัฐฯ และกินทุกอย่างที่ขวางหน้าเหมือนเดิมและเที่ยวด้วย เพราะโดยตำแหน่งอย่างนี้ทุกอย่างสะดวกมาก กลับมาผมก็วางผังงานในภาคเหนือทั้งหมด แล้วผันตัวเองไปเป็นหัวหน้าผู้ตรวจประเมินงานตามมาตรฐานสากลทุกระบบในภาคเหนือ เดินทางทั้งปีกินแต่ของอร่อยจนน้ำหนักขึ้นเป็น ๗๗ กิโลกรัม ถ้าเทียบให้ชัดขึ้นคือผมต้องสวมเสื้อขนาด XXXL พออายุแตะ ๕๐ ปีเท่านั้นโรคทุกโรคมาหาผมเป็นแพ็คเกจ ถ้าถามใครว่าเป็นโรคอะไร ผมเป็นด้วยทุกโรค ตั้งแต่โรคไขมัน เบาหวาน ความดัน เก้าอี้ปรีม ๆ แล้ว สรุปผมเป็นหมดทุกโรค

ที่กินๆเข้าไป ถูกเรียกคืนหมด

บางคนไตรกลีเซอไรด์สูงถึง ๓๐๐ ก็กรีดกรีดจะขาดใจ ของผม ๑๒๐๐ และ ๑๓๐๐ ดีเท่าไหนแล้วที่ไม่เป็นอัมพฤกษ์อัมพาต ผมเริ่มคิดว่าอะไรทำให้ผมป่วยขนาดนั้นตอนชุมนุมที่ถนน

ประวัติ

ชื่อ นายสมยศ ทองพระไชยนาม
เกิด ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๙ ปัจจุบันอายุ ๖๐ ปี
การศึกษา วิศวกรรมไฟฟ้า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ (ไทย-เยอรมัน)
ปัจจุบัน ดำรงตำแหน่งวิศวกรระดับ ๑๐ ฝ่ายปฏิบัติการภาคเหนือ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ประเภทสามัญวิศวกร สาขาวิศวกรรมไฟฟ้าแขนงไฟฟ้ากำลัง เลขทะเบียน สฟก.1037

ประสบการณ์และความชำนาญ

- อาจารย์ประจำคณะวิชาไฟฟ้า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ
 - วิทยากรพิเศษที่ศูนย์ฝึกอบรมบางปะกง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย บรรยายเรื่อง การติดตั้งและทดสอบหม้อแปลงไฟฟ้าแรงดันสูง
 - ติดตั้งอุปกรณ์สถานีไฟฟ้าแรงสูงทุกจังหวัด และทุกระดับแรงดันที่มีใช้ในการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย
 - ออกแบบ ติดตั้งระบบไฟฟ้าในโรงงาน
 - ที่ปรึกษา ระบบการจัดการด้านคุณภาพ ISO 9001:2000
 - คณะกรรมการและที่ปรึกษาระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ISO 14001
 - สลายงานธุรกิจระบบส่ง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย
- ฯลฯ

ประวัติการทำงาน

- ปี พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๕ อาจารย์ประจำคณะวิชาไฟฟ้า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ กรุงเทพฯ
 - ปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๓๕ ฝ่ายบำรุงรักษาระบบส่ง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ บางกรวย นนทบุรี
 - ปี พ.ศ. ๒๕๓๕-ปัจจุบัน ฝ่ายปฏิบัติการภาคเหนือ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย
- อ. พรหมพิราม จ.พิษณุโลก



ราชดำเนิน ผมเปิด FM ที่ติดตามดูชาวอโศกตลอด เห็นคุยกันเรื่องล้างพิษ ผมก็สนใจ เข้าไปศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับชาวอโศกดูประวัติย้อนหลัง ก็รู้สึกทึ่ง และดูงานพิธีพุทธาภิเษกที่จัดในที่ชุมนุม ช่วงนั้นผมเกาะติดสถานการณ์ตลอด หลังจากนั้นก็มีโอกาสพลิกผันชีวิต เมื่อเขาจัดล้างพิษดับที่พิษณุโลก ผมก็ไปล้างด้วย ผมพบอาจารย์ณรงค์ แสงเงิน ซึ่งเป็นผู้กระซอกจิตวิญญาณผม เป็นคนให้ผมออกมาพูดหน้าชั้นว่าการล้างพิษดีไหม ผมก็ว่า ผมยังไม่รู้ เพราะยังไม่ได้ตรวจวัด ผมเป็นวิศวกรผมต้องวัดค่าทางวิทยาศาสตร์ด้วย หลังจากที่ผมแล้วว่าผมกินอะไรเข้าไปบ้างท่านก็ว่าที่กินเข้าไปนะนึกว่าของดีมั้ง..... ผมหยุดทีก ก็คิดทันทีว่ามันจริงอย่างอาจารย์พูด จากนั้นผมตั้งใจเลยว่าจะกินเจ ๒ เดือน

สัปดาห์ต่อมาผมไปเข้าค่ายธรรมะที่วังหิน และเริ่มกินเจเชีย จากนั้นไปเจาะเลือดตรวจดูค่าก็ยังไม่ดีขึ้น ไขมันยังสูงขึ้น ทุกอย่างยังสูงขึ้นหมดทั้งที่ล้างพิษแล้ว พอกลับบ้าน วันนั้นผมโมโหคนที่บ้านมาก เพราะปกติผมกินข้าวขาวจานพูน กับข้าวก็มีเคยกยิ่งผมกินเยอะมาก ภรรยาเอาข้าวกล้องมาให้ ผมทุบโต๊ะเปรี้ยงตวาดว่าเงินเดือนก็ยกให้หมด บ้านทุกหลังรถทุกคนเป็นชื่อของเธอหมด แล้วให้ฉันกินข้าวกล้อง เขาบอกให้ผมทุบปากและฟังก่อน เขาสาธยายว่าข้าวกล้องคืออะไร ผมฟังแล้วเห็นติดตาม ประกาศว่า

“
ช่วงที่ป่วย ผมเบิกค่ายาเดือนหนึ่ง ๆ
ก็หกถึงเจ็ดพันบาท
ไปไหนก็เอาถุงยาไปด้วยเป็นกระสอบ
ผมอายเขามาก
”

ต่อไปนี่ที่บ้านเราทุกคนต้องกินข้าวกล้อง ว่างแล้วผมก็ซื้อข้าวเปลือกครึ่งตันจากลูกน้องที่เขาทำนา แต่ยังไม่ปลอดสารพิษ ระหว่างบรรทุกข้าวมา ผมก็คิดว่าเราทำอะไรไปเอาข้าวเปลือกสด ๆ มาครึ่งตันแล้ว จะจัดการมันยังไง พอถึงบ้านผมเทข้าวออกมาตากไว้ แล้วถามชาวบ้านว่าทำอะไรเรียกว่าข้าวแห้งแล้ว เขาก็สอนให้ทำพอข้าวแห้งผมก็เอาครกสับตำมาตำข้าวมันก็แหลก แต่ที่บ้านไม่มีใครร่อนข้าวเป็น ก็คิดจะไปซื้อเครื่องโม่ข้าวด้วยมือเพราะผมไม่อยากใช้ไฟฟ้า แต่หาไม่ได้ ลูกน้องของผมนำเครื่องสีข้าวเล็ก ๆ มาขายให้ราคาหมิ่นกว่าก็เอามาสีข้าวกิน หลังจากนั้นไปตรวจผลเลือดอีกก็ยังไม่ดีขึ้น เอ...เอายังไงดี อุตส่าห์กินเจ กินข้าวกล้อง กินผักผลไม้ตามทีหมอนแนะนำแล้วก็ยังไม่ดีขึ้น ช่วงที่ผมป่วย ผมเบิกค่ายาเดือนหนึ่ง ๆ ก็หกถึงเจ็ดพันบาท ไปไหนก็เอาถุงยาไปด้วยเป็นกระสอบ ผมอายเขามาก

ในที่ทำงานผมมีลูกน้องเป็นแพทย์ ๒ คน จะให้เขารู้ว่าเรารู้เรื่องสุขภาพไม่เท่าเขาก็เสียเชิง จึงศึกษาด้วยตัวเอง ผมเข้าอินเทอร์เน็ตไปดูคุณสมบัติของยาแต่ละตัว อย่างลิมิเตอร์ยาลดคอเลสเตอรอลและความดัน คือผมสงสัยว่าเวลากินยาตัวนี้จะมีการปวดร้าวลึก ๆ ใต้ไหปลาร้า ผมก็ศึกษาดูพบว่ายาลิมิเตอร์ตัวนี้ ถ้าเรากินเข้าไป ๑๐ มิลลิกรัมทำลายกล้ามเนื้อด้วย ผมถามหมอว่ายานี้ทำลายกล้ามเนื้อใช่ไหม หมอว่าใช่ ถ้ามีอาการแบบนี้ต้องหยุดกิน อ้าว...แล้วไขมันผมล่ะจะยอมให้มันขึ้นหรือ ตกลงจะเอายังไง กินก็มีปัญหาไม่กินก็เป็นปัญหา ยาทุกตัวมีผลข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์ทั้งนั้น แต่เราไม่เคยถามหมอมว่ายา

“

โรคไขมันเบาหวาน ความดัน
เป็นโรคที่ไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค

ภาษาแพทย์หรือกฎหมายเขาเรียกโรคสืบสันดาน
คือใครกินอย่างไรเราก็กินตาม ๆ กันมา
น่าจะเรียกว่าโรคสืบสันดานเสียก็ได้

”

ที่ทำให้เรากินมีผลข้างเคียงอย่างไร แม้แต่พาราเซตามอล ใครที่กินพาราแก้ปวดหัว ๕๐๐ มก. ๒ เม็ดก็เป็น ๑๐๐๐ มก. ท่านทราบมั๊ยการกินยานี้เกิน ๓๒๕ มก.จะมีผลต่อดับและไต เดียวนี้ผมไม่กินพาราเซตามอล และจากเดิมที่ผมเคยกินยาแบบนี้ทุกเดือน วันละกำเป็นเวลาหลายเดือน ทั้งก่อนและหลังอาหารครึ่งชั่วโมง อย่างน้อยที่สุดผมก็กินยาเป็นกระสอบมาแล้ว

วางแผนคิดแบบวิศวกรรมในร่างกายเรา

ผมจะดูแลควบคุมอาหารหรือตัวอินพุท (input) ที่จะนำเข้าสู่ร่างกายเพราะโรคไขมันเบาหวาน ความดัน เป็นโรคที่ไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค ภาษาแพทย์หรือกฎหมายเขาเรียกโรคสืบสันดานคือใครกินอย่างไรเราก็กินตาม ๆ กันมา น่าจะเรียกว่าโรคสืบสันดานเสียก็ได้ ผมกินอาหารอะไรเข้าไป ผมก็ตรวจวัดผลโดยเจาะเลือดไปตรวจที่แล็บเพื่อดูว่าเรากินสิ่งนี้แล้วเลือดเป็นอย่างไร เนื่องจากผมต้องดูแลลูกน้องที่เป็นแพทย์ด้วยจึงอ่านผลตรวจได้ ผมก็แปลผลเองไม่ต้องพึ่งแพทย์เสร็จแล้วเราก็ตรวจทั้งอุจจาระปัสสาวะ ดูว่าเลือดส่งผลอะไรหรือบ่งบอกอะไร มันบอกเลยว่าเรากินอะไรได้อย่างนั้น ผมจึงลองเปลี่ยนวิธีการกินและดูว่าผลเลือดเป็นอย่างไร ผมเจาะเลือดเดือนละหลายครั้ง เพราะอยากรู้และทดสอบด้วยตัวเอง ปรากฏว่าวงจรที่ผมเขียนขึ้นนี้ผมทำมาแล้ววนอีกไม่รู้กี่รอบและที่สเปกที่สุดที่ผมเจอคือตัวนี้กว่าผมจะเจอมันก็ ๓ เดือน ผลเลือดจึงลงมาได้ ตัวสุดท้ายคือล้างพิษ ผมขอเรียนว่าผมไม่เน้นเรื่อง



ล้างพิษดับ ผมให้ความสำคัญกับอาหาร ๘๐ % ถ้าท่านเข้าใจเรื่องการล้างพิษไม่ตีพอย่าล้าง เพราะถ้าท่านล้างร่างกายสะอาดระบบดูดซึมดีแล้วท่านยังกินสิ่งที่มีสารพิษเข้าไป ท่านจะเกิดภาวะโยโย่ทันที คือจะอ้วนขึ้นอย่างไรสาระแล้วลดยาก เพราะฉะนั้นท่านต้องควบคุมอาหารการกินให้ได้ก่อน ตัวอินพุท (input) หรือสิ่งที่เราเอาเข้าสำคัญที่สุด โรคภัยต่าง ๆ เกิดจากการที่เราตามใจปากนี้แหละ แต่คนส่วนใหญ่ไปให้ความสำคัญกับการเอาออกโดยไม่ดูแลการนำเข้า เราจึงเอาสิ่งมีพิษกลับเข้าไปอีก ถ้าเราควบคุมอาหารการกินดีแล้ว เราอยากล้างก็ทดลองดูได้แต่ต้องดูกำลังตัวเองด้วย ผมก็ล้างพิษดับด้วยตัวเองหลายครั้งโดยใช้แนวคิดแบบนี้

เจอแล้ว.....ตัวร้ายสุดสุด

ใน ๓ เดือนที่ทดลองคือโรคเหล่านี้ ไขมันในเลือดสูง หลอดเลือดหัวใจอุดตันโรคหัวใจ ระบบเผาผลาญอาหารเสื่อม เบาหวาน โรคไต ภูมิแพ้ ไทรอยด์ มะเร็ง ฯลฯ ถ้าท่านเป็นโรคใดโรคหนึ่งหรือหลายโรค ท่านต้องเปลี่ยนตัวนี้ซึ่งเป็นตัวร้ายที่สุด คือน้ำมันพืชทุกชนิดที่ผ่านกรรมวิธีไม่ว่า น้ำมันถั่วเหลือง เมล็ดทานตะวัน ปาล์มหรือรำข้าวหรืออะไรทั้งหมดที่มีการตัดแต่งโมเลกุลแล้วใส่ไฮโดรเจนเข้าไป มันอันตรายมากเป็น



๖๖

ภรรยาเป็นไทรอยด์ชนิดเป็นพิษก็เพราะน้ำมัน
ที่ผ่านการตัดแต่งโมเลกุลและใส่ไฮโดรเจนลงไป
ต่อมารักษาด้วยสมุนไพรแป๊ะตำปึง ตอนนี้อย่างแล้ว
แต่ต้องงดน้ำมันพืชก่อน
ถ้าไม่งดด้วยอะไรก็ดูซึมไม่ได้
เพราะน้ำมันพวกนั้นจะไปเคลือบกระเพาะอาหาร

๖๗

บ่อเกิดของทุกโรค ถ้าจะกินผักที่ดีที่สุด ผักด้วยน้ำ
ทอดไข่ด้วยน้ำ ถ้าอยากกินจริง ๆ แนะนำให้ใช้
น้ำมันมะพร้าวสกัดร้อน ถ้าหาซื้อไม่ได้ ก็ซื้อกะทิ
คั้นสดจากตลาดมาใส่ขวดปากกว้างแล้วแช่ตู้เย็น
๑ คืน กะทิจะแยกออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนขาวบน
สุดนั้นเรตักออกมาตุ๋นไล่ความชื้นออก เอาตัวนี้
มาทำกับข้าว ส่วนน้ำใสชั้นที่ ๒ เป็นตัวสกัดเย็น
กินเป็นยาก่อนอาหารทำให้กินอาหารลดลง กิน
หลังอาหารเป็นยาถ่าย ใช้ทำออยพูลลิ่ง (oil
pulling) ได้ ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง เป็น
โลชั่นกันแดดมีคุณสมบัติเท่าชั้นบล็อกเบอร์ ๙๐
ดีมาก ใช้หมักผมก็ได้ ส่วนชั้นล่างสุดเป็นน้ำทิ้งไป
ได้เลย ผมสรุปว่าน้ำมันพืชเป็นตัวอันตราย
เพราะผมดูจากการที่ผมเลิกกินน้ำมันพวกนั้น พอ
เจาะเลือดดู ผลเลือดดีขึ้น ผมเลยมั่นใจว่ามันใช่
ที่นี่ ไม่ว่าบ้านไหนที่ผมบอกได้ ผมตามยึดไขมัน
พวกนี้หมด แล้วเอามาจุดตะเกียงให้แสงสว่างแทน
ผมแนะนำให้เขาใช้น้ำมันมะพร้าวแทนหรือ
ไม่ก็ผัด ทอดด้วยน้ำ ถ้าหลีกเลี่ยงอาหารผัด
น้ำมันได้ยิ่งดี อย่าใช้น้ำมันพืชผ่านกรรมวิธี
เด็ดขาด ถ้าไม่เชื่อทดลองด้วยตัวเองได้เลย เท
น้ำมันนี้ลงในช้อน แล้วทาผิวตัวเองเสร็จแล้วล้าง
ออกมันจะล้างยากมากถ้าไม่มีสบู่หรือผงซักฟอก
มันไม่เหมือนน้ำมันมะพร้าวที่ล้างออกง่ายกว่า
น้ำมันพวกนี้แต่งกลิ่นในสีผสมเคมีเรียบร้อย
ไม่ยากป่วยต้องเลิกกินเพราะมันเป็นบ่อเกิด
เกือบทุกโรค

รักษาโรคด้วยตนเอง “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่”

แม่บ้านผมเป็นไทรอยด์ชนิดเป็นพิษก็เพราะ
น้ำมันพวกนี้แหละ ใครที่เป็นไทรอยด์ไม่ต้องกลัว
ตอนแรกผมตกใจเหมือนกันเมื่อรู้ว่าเขาเป็น ผมก็
พาเขาไปหาหมอไทรอยด์ที่เก่งที่สุดตามที่ผู้แนะนำ
ค่ายาแพงมาก ตกเดือนละ ๖-๗ พันบาท ตอนไป
พบหมอเป็นครั้งที่ ๔ ภรรยาผมบอกหมอว่า ขอ
ไม่รับยาได้ไหม หมอก็บอกว่าอ้าว...ทำไมล่ะ ก็ค่า
ไทรอยด์ลดลงเรื่อย ๆ ภรรยาผมบอกว่าตั้งแต่มา
หาหมอ ๓ ครั้งไม่เคยกินยาซักเม็ดเดียว ที่จริง
ภรรยาผมรักษาด้วยสมุนไพรแป๊ะตำปึง แต่ต้อง
งดน้ำมันพืชก่อน ถ้าไม่งดด้วยอะไรก็ดูซึมไม่ได้
เพราะน้ำมันพวกนั้นจะไปเคลือบกระเพาะอาหาร

สำหรับการกินใบแป๊ะตำปึงให้เด็ดใบที่ ๕ นับ
ตั้งแต่ยอดลงมา เพราะยอดมียูริกสูง เราเด็ดมา
๕-๑๐ ใบ ตอนตี ๕ ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นเพราะช่วง
เช้าเป็นช่วงที่พิษสะสมธาตุอาหารได้สูงสุด กินเช้า
๕-๑๐ ใบทุกวัน ถ้านอนไม่หลับให้ทำสมาธิ ตอนนี้อย่าง
เขาก็หายแล้ว เพิ่งให้หมอเจาะเลือดดู หมอบอก
ว่าหายแล้ว แต่หมอไม่รู้ว่ามีหายได้อย่างไร ที่
น่ากลัวมากคือทุกวันนี้เรากินยาเป็นอาหาร

ในช่วง ๒-๓ ปีนี้ผมไม่ป่วยด้วยโรคเก่า ๆ อีก
เลย ครั้งหนึ่งผมเป็นหวัด ปกติผมก็กินยาตามที่
หมอให้ซึ่งก็คือยาพาราเซตามอลครั้งละ ๒ เม็ดยาแก้
แพ้สียเหลือง ๆ ถ้าคอเจ็บเป็นหนองก็มียาแก้ไอที่กิน
สีแดงขาวอีก ๑ เม็ดก่อนอาหารและยาแก้ไอที่กิน
ไปเสียงเพี้ยนไป แต่คราวนี้ผมไม่กินยาลดไข้

“

ผมหันมากินอาหารธรรมชาติ
และเริ่มทำนาเองเพราะมีคนมาขายที่นาให้
ผมทำนาอินทรีย์มีผักกินได้สารพัดในนา

”

เพราะผมรู้แล้วว่าพาราเซตามากกว่า ๓๒๕ กรัมมีผล
ต่อดับ ผมรักษาตัวเองด้วยอริยสัจ ๔ ผม
พิจารณาทุกข์ที่เกิดจากการเป็นไข้แล้วค้นหาสมุทัย
โดยยอมเป็นไข้ ถ้าไข้ขึ้นแสดงว่าร่างกายผมมี
เชื้อโรค แล้วผมทำให้เลือดใสโดยดื่มน้ำด่างที่ pH.
๘.๕ ตามมาตรฐานน้ำดื่ม ผมดื่มน้ำมากกว่าปกติ
เพื่อให้เลือดใส ซึ่งจะช่วยให้เม็ดเลือดขาวแข็งแรง
ไล่กินเชื้อโรคได้ ไม่นานไข้ลดทันที มีวันหนึ่ง
ผมหายใจไม่ออก ไม่ต้องไปซื้อยาแก้ไอ ยาแก้
อักเสบ แคกินมะกรูดหั่นๆ ผมหั่นมะกรูดสด ๆ
ทั้งลูกเลยหรือใครจะหั่นก่อนก็ได้นะ ๓ กก.กับ
น้ำตาลโตนด (น้ำตาลทรายแดง) ๑ กก. หั่นไว้ ๓
เดือน มีน้ำดำ ๆ ออกมา น้ำนี้ ๕ ปีก็อยู่ได้ จิบครั้ง
ละ ๑ เบ้า แค่ ๒ ครั้ง โลงอกเลย มะกรูดนี้ถ้าหั่น
มันจะมีรสเปรี้ยว ถ้าไม่หั่นมันก็มีรสขมนิด ๆ อร่อย
ไปอีกแบบ

เปลี่ยนวิถีชีวิต

ผมหันมากินอาหารธรรมชาติ และเริ่มทำนา
เองเพราะมีคนมาขายที่นาให้ ๓ ไร่ ผมทำนา
อินทรีย์มีผักกินได้สารพัดในนาผม เช่น ระหว่าง
กอข้าวมีผักสันตะวาที่บางคนว่าหายไปจากนา
ข้าวนานแล้ว สันตะวารอบอร่อย นอกนั้นก็
มีผักแว่น ใบบัวบก และผักอื่น ๆ อีกสารพัด เวลาไป
ทำงานภรรยาที่จัดปิ่นโตให้ผมหิ้วไปกิน ถ้าไป
ราชการที่อื่นก็ใส่แพ็กไป ชีวิตผมเปลี่ยน จะไป
ไหนลำบากมากขึ้นเพราะต้องแพ็กอาหารไปด้วย
และต้องอดทนต่อคำเยาะเย้ยถากถางสารพัด
เพราะจู่ ๆ เราก็กินจากที่เคยกินเคยเที่ยวกับเขา
มาสู่วิถีชีวิตพอเพียง



นาแปลงแรก ๓ ไร่ที่ปลูกข้าวหอมมะลิ ได้
ผลผลิตไม่คืนัก ครั้งแรกได้ไม่เกิน ๑ ตัน ผมขน
เข้าบ้าน ไม่รู้ด้วยว่าตากข้าวแห้งแล้วหรือยัง
ถามชาวนาเขาก็บอกว่าให้ลองหักเม็ดข้าวถ้าแห้ง
ก็หักได้ ตอนตากข้าวผมเฝ้าตลอดวัน กลัวนกมา
กินแล้วถ่ายลงไปในข้าว ผมหาไม้มาไล่นก เฝ้า
ตั้งแต่เช้ายันเย็น กลางคืนก็นั่งเฝ้ากองข้าว พอ
ข้าวแห้งก็ขนไปเก็บในห้องรับแขกเต็มเลยเหลือ
แต่ทางเดิน ใครมาหาผมก็รับแขกนอกบ้านแทน

ในการทำนารอบสอง ชาวนาที่อยู่แปลงข้าง
เคียงมาขายที่นาให้อีก ผมจึงมีที่นาเพิ่มเป็น ๑๘ ไร่
ปลูกผักทำนา ผมทำได้ตามที่ฝัน คือ ใช้ทำนา ๑๐
ไร่ อีก ๘ ไร่ขุดคลองแกำลึงปลือกไว้โดยรอบเพื่อ
ไม่ให้น้ำจากที่อื่นไหลเข้า เป็นคลอง ๒ ชั้น ปลูก
บัวไว้ด้วยเป็นการบูชาเจ้าแม่กวนอิม และน้ำจาก
คลองแกำลึงจะวิ่งลงสระน้ำเนื้อที่ ๑ ไร่ ไว้ทำ
ลานตากข้าวอีก ๑ ไร่ ผมกำลังจะแบ่งโซนอีก
หลาย ๆ โซน ช่วงนี้กำลังตากข้าว ตากเสร็จ ทุก
อย่างผมทำเป็นตัวเลข เพราะอยากรู้ว่าครั้งนี้เรา
ปลูกข้าวได้เท่าไร ปีหน้าเราต้องปรับปรุงอะไร
ผมคิดอย่างวิศวกร อย่างเช่นปลูกข้าวเดือนมิถุนา
ชลประทานจะปล่อยน้ำในฤดูฝน ถ้าฤดูแล้งก็
ไม่ปล่อยน้ำ เดือนมิถุนาชาวบ้านเริ่มไถพรวน
ที่นา เฝ้าหญ้าตากหน้าดินเพื่อฆ่าเชื้อรา ส่วนผม
มิถุนาเอาน้ำเข้าโดยใช้วิธีการกักน้ำ ใช้ท่อ ๔ นิ้ว



“
ผมตากข้าวแล้วเฝ้าอยู่กลางนา
ผมกางร่มในนาตั้งแต่เช้ายันเย็น
ทั้งเกลี้ยทั้งเก็บ แห้งดีแล้วก็ขนกลับบ้าน
”

ได้น้ำเต็มทุ่งเต็มนาไม่ต้องใช้ไฟฟ้าที่ผมเอาน้ำเข้า
นาเพื่อหมักวัชพืช เช่น หญ้าดอกขาว ไมยราพ
ยักษ์ที่มีประโยชน์คล้ายพืชตระกูลถั่ว ผมใส่น้ำจน
วัชพืชสูงท่วมหัว พอปลายมิถุนาชาวบ้านเริ่ม
หว่านข้าว ผมใช้โรตารีปั่นทำลายวัชพืช เสร็จ
แล้วใส่เชื้อจุลินทรีย์ลงไปแค่ ๒ บาทต่อไร่เท่านั้น
หมักไว้ตลอดเดือนมิถุนา หลายคนมาเห็น เขา
ถามว่าผมเอาชีควายเทียมมาจากไหนเต็มนา ผม
คิดแค่ว่าควายกินหญ้าจุลินทรีย์ในท้องมันย่อยหญ้า
ของมันถ่ายออกมามูลมันก็เป็นปุ๋ย ใหม่ ๆ มันร้อน
อยู่มันมีก๊าซชีวเทนที่ใช้เป็นก๊าซหุงต้มได้ ผมใช้
ทฤษฎีนี้หมักวัชพืชในนา พอหมักได้ที่นาจะเดือด
ไปทั่ว ผมก็ปล่อยจนมันแห้งไป ปลายเดือนมิถุนา
มันก็ดูเหมือนขี้วัวขี้ควาย ถึงเดือนสิงหาคมเริ่ม
ปลูกข้าวหอมมะลิที่ใช้เวลาปลูก ๑๒๐ วัน ต้น
เดือนธันวาคมก็เก็บเกี่ยวได้ ซึ่งตอนนั้นไม่มีฝน คือ
ผมวางแผนเป็นขั้นตอนแบบวิศวกรอย่างนี้ พอ
เกี่ยวเสร็จเราก็ให้รถเกี่ยวพ่นข้าวลงที่นาที่เรา
เตรียมไว้สำหรับตากข้าว ขณะที่ชาวนาส่วนใหญ่
พ่นข้าวลงรถที่จะวิ่งเข้าโรงสี ซึ่งจะให้เราลดค่า
ต้นละแค่ ๕-๖ พัน ส่วนผมตากข้าวแล้วเฝ้าอยู่
กลางนา ผมกางร่มในนาตั้งแต่เช้ายันเย็นทั้ง
เกลี้ยทั้งเก็บ แห้งดีแล้วก็ขนกลับบ้าน

หลังจากเอาข้าวเข้าบ้าน ผมก็สีข้าว ข้าว ๑
ตันเป็นข้าวเปลือกประมาณ ๔๐๐ กิโล เป็นเนื้อ

ข้าว ๖๐๐ กิโล เป็นข้าวกล้อง ผมขายกิโลละ ๕๐
บาท สรุป ผมขายข้าวได้ต้นละสามหมื่น ขณะที่
ชาวบ้านขายได้ต้นละหกพัน หมายความว่า ถ้า
ชาวบ้านทำนา ๑๐๐ ไร่ ก็เท่ากับผมทำเพียง ๒๐ ไร่
เพราะผมขายผลผลิตได้มากกว่าถึง ๕ เท่า ผมจะ
เหนื่อยทำอีกทำไมตั้ง ๘๐ ไร่

ตั้งปณิธาน

สมัยก่อนที่ยังกินยา วันเสาร์อาทิตย์ผมจะ
ปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ นอนหมดแรง แต่ตอนนี้ให้
แบกข้าวสองสามตันกลายเป็นเรื่องเล็ก ๆ ผม
แบกถุงข้าวเอาขึ้นไว้ที่ห้องรับแขกเรียงกระสอบสูง
ชนเพดาน จอบเสียมที่ใช้ทำงาน ภรรยาบอกว่าผม
ใช้เปลือง ผมทำหಕ್ಕคามือไปเยอะทั้งพรั้าทั้งขวาน
ด้วย ผมต้องใช้เป็นด้ามเหล็กหมด คือผมได้
กำลังกลับคืนมามันสดชื่นแข็งแรง สุขภาพดีไม่ป่วย
ผิดกับตอนที่ป่วยและยังกินยาผมเลิกยาเคมีตั้งแต่
๖ กันยายน ๕๖ และไม่แตะอีกแม้แต่เม็ดเดียว ผม
แข็งแรงขึ้นเยอะแบบเพริช สดชื่น ใครว่ากินผัก
ไม่มีแรงผมไม่เชื่อ กินเนื้อสัตว์ยอดของการทำให้
ป่วย ตอนแรกที่ว่าจะไม่กินเนื้อสัตว์ ๒ เดือน ผม
เปลี่ยนเป็นไม่กินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต ผมมั่นใจว่า
ผมกินมังสวิรัตได้และไม่กลับไปเส้นทางเดิมอีก
แล้ว ผมจะไปเส้นทางเดียวกับชาวอโศกตลอดชีวิต
ผมจะไม่กลับไปกินยา ไม่กลับไปกินเนื้อสัตว์อีก
เลยแม้แต่ปลา ก็จะไม่กิน ผมจะไม่นำชีวิต
วิญญาณของสัตว์มาต่อชีวิตตัวเองอีก

ทำน้ำค้างใช้เอง

ผมใช้ไม้สนุนไพรมีฤทธิ์ทางยาตากเว้นไม้ยูคา-
ลิปตัสเพราะมันมีสารไซยาไนด์และไม้ลังลินค้า

“

อยากให้คุณเล่าเรื่องสุขภาพ

เพราะเราสร้างเองได้

แต่เราไม่ค่อยใส่ใจ เวลาป่วยก็ฝากชีวิตไว้กับหมอ

ซึ่งหมอมเองก็เอาตัวไม่รอด

”

จากต่างประเทศก็ห้ามใช้ ไม้อื่น เช่น ไม้ขนุน ไม้ลั่นจี่ ไม้ลำไย ไม้กระถ่อน ไม้มะขามป้อม พวกนี้ใช้ได้หมด เราเอามาทำอะไรก็ได้ให้มันเป็น ชี้เท้า จากนั้นเอาชี้เท้ามาร้อนแล้วหมักไว้ในโอ่ง โอ่งหนึ่งจุน้ำ ๘ ปี๊บ ปี๊บหนึ่งจุ ๒๐ ลิตร โอ่งหนึ่งก็ ๑๖๐ ลิตร ผมใส่ชี้เท้าโอ่งละ ๕-๖ กิโล ถ้าเราซื้อ ชี้เท้า เขาขายกิโลละ ๒๗๙ บาท ทำแล้วได้น้ำต่างประมาณ ๑๕๐ ลิตร อีก ๑๐ ลิตรเป็นชี้โคลน เขาขายกันลิตรละ ๑๐๐-๑๙๐ บาท เพราะฉะนั้น โอ่งนี้ถ้าขายลิตรละ ๑๐๐ ก็ได้ไม่ต่ำกว่า ๑๕,๐๐๐ บาท ถ้าหมัก ๒ โอ่งก็ ๓๐,๐๐๐ หมักแค่ ๑ เดือนก็ขายได้ ผมบอกสูตรความรวย

ส่วนการดื่มยาต้มสมุนไพร เพราะการหมักน้ำต่าง ค่าค่อนข้างเสถียร ถ้าจะดื่มต้องทำให้ได้ค่ามาตรฐานน้ำดื่มคือ pH ๘.๕ (physical hydrogen ๘.๕) คือค่าไฮโดรเจนเท่ากับ ๘.๕ ทำไม่ต้อง ๘.๕ เพราะมาตรฐานน้ำดื่มต้อง 1. ค่าความเป็นกรดเป็นด่างอยู่ระหว่าง ๖.๕-๘.๕ ค่ากลางคือ ๗ คนทั่วไปค่า pH อยู่ที่ ๖-๗ ถ้าใครอยู่ที่ ๔-๕ คุณเตรียมตัวเป็นมะเร็ง ถ้าในตัวคุณวัดได้ pH ๒-๓ คุณจงวัดได้เลย คุณเป็นมะเร็งแน่ แต่ถ้าอยู่ที่ ๘.๕ คุณไม่ต้องกลัวมะเร็ง ชาวอโศก ไม่กินเนื้อสัตว์ จะมีความเป็นกรดน้อย ส่วนเนื้อสัตว์เป็นกรดมาก คนที่กินน้ำมันน้ำตาลจัด มันก็เป็นอาหารของมะเร็ง ผมวัดค่าน้ำอัดลมทุกชนิด ได้ค่า pH ๓ ใครกินน้ำนี้อยู่โปรดทราบว่าคุณกำลังเลี้ยงมะเร็ง

น้ำตาลทรายขาวก็ใช่ น้ำตาลทรายแดงยิ่งหนักกว่าเพราะมีสารยับยั้งด้วย ทดสอบได้เลย คุณเอาน้ำตาลทรายแดงใส่แก้ว เทน้ำเปล่าลงไป



ไม่นาน เทน้ำออกดู น้ำจะเป็นสีแดง ส่วนเกล็ดน้ำตาลกลายเป็นสีขาว น้ำตาลทรายแดงจึงมีสารฟอสฟอรัสด้วย เพราะเอาน้ำตาลทรายขาวมา ย้อมสี พอเราหนีไปกินน้ำตาลธรรมชาติก็มีคนหัวใสเอาน้ำตาลทรายไปเคี้ยวหลอกขายอีก เราต้องซื้อจากแหล่งที่ไว้ใจได้หรือต้องทำเอง ผมกำลังปลูกอ้อยเพื่อทำน้ำตาลใช้เอง

ส่วนหัวน้ำต่างที่โฆษณาขายตามร้าน มีค่า pH ๑๒ เขาบอกว่าต้องผสมน้ำต่าง ๒ ช้อนโต๊ะกับน้ำ ๑ ลิตร มันไม่จริงครับ วันนั้นผมผสมน้ำต่างลงไป ๒๔ ช้อน ค่าความเข้มข้นเพิ่งได้ ๘.๕ พยายามทำน้ำต่างใช้เอง ดีที่สุด

ถ้าเราซื้อผักจากตลาดซึ่งถ้าเขาฉีดยาไว้จะมีฤทธิ์เป็นกรด เราก็ล้างด้วยน้ำต่างซึ่งช่วยล้างพิษและทำให้ผักอร่อยด้วย อย่างผักบุงซึ่งมีมาเริ่มจะเหี่ยว พอแช่ด้วยน้ำต่างมันจะสดขึ้นและกรอบอร่อย ลองดูได้ น้ำต่างมีประโยชน์เยอะในชีวิตประจำวัน ทำไม่ยากด้วย อย่าลืมตรวจวัดด้วยทุกครั้ง ดื่มที่ ค่า pH ๘.๕ เท่านั้น ห้ามเกิน เพราะอันตราย น้ำยาล้างห้องน้ำ นี่ค่า pH ๑๓

สุขภาพอยู่ในมือเรา

อยากให้คุณเล่าเรื่องสุขภาพ เพราะเราสร้างเองได้ แต่เราไม่ค่อยใส่ใจกับมันเวลาป่วยก็ฝากชีวิตไว้กับหมอ ซึ่งหมอมเองก็เอาตัวไม่รอด เหมือน



เพื่อนผมคนหนึ่งเป็นแพทย์หญิง ตอนนี้อยู่อยู่ที่โรงพยาบาล ผมไปเยี่ยม เขาว่าที่ผมทำน้ำมันไม่คุ้มหรอก ผมว่าที่หมอกทำก็ไม่คุ้มเหมือนกัน เพราะหมอป่วยแต่ผมไม่ป่วย อย่าลืมนะชีวิตและสุขภาพอยู่ในมือเราเอง ถ้าเราทำ เราก็ได้

โลกนี้ไม่มีขยะ

ผมเป็นผู้นำกระบวนการ ISO4001ที่ใช้กันทั่วโลก ด้วยเราเป็นผู้นำตรวจประเมินเอง ไหน ๆ เราจะให้คนอื่นทำ ตัวเราต้องทำได้ด้วย เรื่องขยะหรือ ISO4001 เป็นเรื่องยากที่สุดในระบบนี้คือเรื่องการจัดการขยะ ตอนเป็นผู้ตรวจประเมินผมจึงประกาศว่า สำหรับผมแล้ว โลกนี้ไม่มีขยะ พอโลกไม่มีขยะ ปัญหาหมันก็จบทันที ก่อนอื่นผมถามว่าอะไรเป็นขยะ โฟมหรือ โฟมขายได้ เขาเอาไปผสมทำพื้นเวทีขนาด ๔ x ๖ ฟุต ราคาแผ่นละ ๖,๐๐๐ บาท ยางวงสมัยก่อนก็โลละ ๑๒๐ เดียวนี้ ๓๐ พลาสติกขายได้หมด เขาเอาใส่ห้องในไซเลนเดอร์แล้วจำกัดอากาศให้ความร้อนเข้าไป มันก็กลายเป็นน้ำมันทั้งดีเซล และเบนซิน ส่วนแก้ว เศษแก้วที่แตกเอาไปหลอมละลายได้หมดในอุณหภูมิสูง สามารถรีไซเคิลเป็นแก้วใหม่ได้ ถ่านไฟฉาย คนควบคุมมลพิษบอกว่า เขาเอาเข้ากระบวนการแยกเคมีส่งไปต่างประเทศรีไซเคิลกลับมาเป็นถ่านใหม่ได้ กลังอนม กลังอนใส่น้ำยา

“

เรามีระบบจัดการที่บ้าน แม้แต่ใบไม้หน้าบ้าน
ผมเก็บกวาดเข้าบ้านหมด ใบไม้ย่อยเป็นปุ๋ย
ขยะบ้านผมไม่พอใช้ครบอยากได้เพิ่ม

”

ซักผ้าเขาเอาเย็บทำกระเป๋ายาวใบละ ๓๐ บาท

วันก่อนผมเห็นชาวไฟศาลิเดินขบวนประท้วงเรื่องสร้างโรงไฟฟ้าขยะ ผมว่าอย่าไปโทษโรงไฟฟ้าขยะที่เป็นปลายเหตุ เพราะเขาไม่รู้จักจัดการขยะยังไงเขาก็เอาไปเผา ไหน ๆ เผาแล้วก็เอามาผลิตไฟฟ้า ถ้าจะประท้วงผมจะประท้วงชาวบ้านแถวนี้ทั้งหมด เพราะขยะเกิดจากชาวบ้านแถวนี้ ทุกท่านไม่แยกขยะเอง ลองแยกขยะดูสิครับ ถู่นี้เป็นขยะย่อยสลาย ถู่นี้แก้ว สีขาว ถู่นี้แก้วสีเขียว ถู่นี้แก้วสีแดง ถู่นี้ น้ำยาปรับผ้านุ่ม ถูนี้กล่องนม แล้วจะเห็นคนแย่งขยะกัน ขยะย่อยสลายได้ก็ลงบ่อหมักทำปุ๋ยได้ทุกอย่างเป็นเงินหมด กระป๋องลูกละ ๔ บาท บัลลาสต์หลอดฟลูออเรสเซนต์บ้านใครเสียอย่าทิ้งนะครับ แกะเคลสเหล็กของมันออกมาก็โลละ ๔ บาท ทองแดงข้าง ๆ ก็ตัดแยกออกมาเดี๋ยวนี้ก็โลละ ๑๐๐ กว่าบาท เกือบซื้อบัลลาสต์ใหม่ได้ตัวหนึ่ง พัดลมเสีย ๆ โครงมันเอาไปใช้ทำที่ตากผ้าเซ็ดหน้าตากชุดชั้นใน คอยล์มันก็แยกออกต่างหากขายได้อีก ราคาหนึ่ง เศสราคาหนึ่ง พลาสติกอีกราคาหนึ่ง สำคัญคือท่านไม่แยกขยะ แล้วท่านไปโทษปัญหาที่ปลายเหตุว่าไปสร้างโรงไฟฟ้าขยะ

ที่บ้านผมประกาศว่าโลกนี้ไม่มีขยะ ผมไม่ทิ้งขยะออกนอกบ้าน รถขยะไม่ต้องวิ่งผ่านหน้าบ้าน ผมค่าขยะผมก็ไม่จ่าย ลูกสาวผมเรียนวิศวะปีสุดท้ายอยู่ที่ ม.นเรศวร วิศวะปีสุดท้ายเอาขยะของตัวเองใส่ถุงกลับบ้านทุกวัน เพราะเรามีระบบจัดการที่บ้านเรา แม้แต่ใบไม้หน้าบ้าน ผมเก็บกวาดเข้าบ้านหมด ผมไม่มีขยะ ใบไม้ผมย่อยเป็นปุ๋ย ขยะบ้านผมไม่พอใช้ครบอยากได้เพิ่ม ถ้าจะแยกขยะผมว่าผมรับได้ทั้งหมด ผมรวยทันทีถ้ามี

“

ตอนเป็นเด็ก ผมลำบากมาก
ป.๑-ป.๔ เข้าไปโรงเรียน เย็นเดินกลับบ้าน
ประมาณ ๓ กิโลเมตร
กลับถึงบ้านก็ต้องถูบ้าน หุงข้าว ทำกับข้าว
อีกทั้งต้องหาน้ำจากแม่น้ำมาใส่โอ่ง
ยามว่างก็รับจ้างตีหินที่ใช้ในการก่อสร้าง...

”

คนแยกขยะให้ เพราะทุกอย่างขายได้หมด concept
มันง่ายนิดเดียวเพียงแต่เราเชื่อมั่นว่าโลกนี้ไม่มีขยะ

วัยเด็ก...ก้าวอย่างที่สำคัญ

ตอนเป็นเด็ก ผมลำบากมาก ในช่วงชีวิตที่
เรียนชั้น ป.๑-ป.๔ เข้าไปโรงเรียน เย็นเดินกลับ
บ้านระยะทางประมาณ ๓ กิโลเมตร เมื่อกลับถึง
บ้านก็ต้องทำงานบ้าน ถูบ้าน หุงข้าว (แบบที่ริน
น้ำข้าว หุงด้วยเตาถ่าน) ทำกับข้าว เท่าที่
เด็ก ๆ จะทำได้ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นน้ำพริกผักต้ม
อีกทั้งต้องหาน้ำจากแม่น้ำมาใส่โอ่งไว้ให้พ่อ-แม่
ได้ใช้น้ำ ยามว่างก็รับจ้างตีหินที่ใช้ในการก่อสร้าง
เนื่องจากพ่อเป็นตำรวจชั้นผู้น้อย ทำงานในเมือง
แม่เป็นช่างตัดเย็บเสื้อผ้าอยู่ในตลาด อ.วังทอง

เมื่อเรียนจบชั้น ป.๔ แล้ว ได้เข้ามาเรียนใน
ตัวเมือง ช่วงปิดเทอมพอกีเอาผมไปฝากให้ทำ
งานในร้านซ่อมรถยนต์ ได้ค่าแรงบ้าง ไม่ได้บ้าง
ตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่เคยเที่ยวไม่เคยได้ใช้ชีวิตในวัยรุ่น
ไม่รู้ว้าวัยรุ่นเขาใช้ชีวิตกันอย่างไร ต้องทำงาน
ตลอด ทำงานเก็บเงินไว้เรียนหนังสือ อาจเรียก
ได้ว่าตั้งแต่ชีวิตเด็ก ๆ จนถึงเรียนจบปริญญาตรี
ได้ใช้เวลาทุกนาทีอย่างมีคุณค่า ทำงานไปเรียน
ไป บางครั้งก็โดนให้ออกจากงานเพราะเจ้าของ
สถานประกอบการรู้ว่าเรามาเรียนหนังสือ กลัว
ว่าเราจะไม่ได้ทำงานให้เขาเต็มที่ช่วงที่เข้ามา
เรียนในกรุงเทพฯ ผมก็ยังทำงานไป เรียนไป มี
เวลานอนพักเพียงวันละ ๓ ชั่วโมงเท่านั้นเอง

การเรียนตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก จนถึงชั้น ม.ศ.๓



ถือว่าคะแนนต่ำมาก อยู่ในระดับ ๔๐% บ้าง
บางครั้งได้ ๕๐% บ้าง ดีที่สุดก็ไม่เกินไปกว่า ๖๕%
จบ ม.ศ. ๓ ด้วยระดับคะแนนที่แย่มาก ๆ เพื่อน
ๆไปสอบเรียนต่อกันที่โรงเรียนดี ๆ ผมเองเรียน
ไม่ติ ไปสอบที่ไหนก็สอบไม่ได้ แต่ในที่สุดไปสอบ
เข้าโรงเรียนการช่างพิษณุโลกได้ ในสมัยนั้น
(ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลก)
ระหว่างที่เรียน สังเกตเห็นที่หน้าห้องเรียนมีผัง
การศึกษาเขียนไว้ว่า “สามารถเรียนต่อได้จนถึง
ระดับวิศวกรรมไฟฟ้า” ผมอ่านแล้วจึงเกิดแรง
บันดาลใจอย่างสูง ผมตั้งลัจจะกับตนเองไว้ว่า
จะต้องเรียนต่อจนถึงระดับวิศวกรรมไฟฟ้าให้ได้

จากนั้นผมหันกลับมาตั้งใจศึกษา หมั่นเพียร
ทำให้การเรียนในชั้นม.ปลายมีระดับคะแนนที่ไม่
ต่ำกว่า ๘๐% ผลการเรียนอยู่ในระดับที่ ๑-๒
ของห้อง มาโดยตลอด ด้วยความฝันที่จะเป็น
วิศวกรไฟฟ้าให้จงได้ สุดท้ายจึงไปศึกษาต่อที่
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ
(ไทย-เยอรมัน) ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นมหา-
วิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ

หลังจากจบการศึกษาทางด้านวิศวกรรมไฟฟ้า
ได้สอบบรรจุเข้ารับราชการครูที่มหาวิทยาลัยราช
มงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ รับราชการอยู่
ประมาณ ๒ ปี จึงได้ย้ายเข้ามาทำงานใน
ตำแหน่งวิศวกรระดับ ๑ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่ง
ประเทศไทย

๓



- รู้เท่าทัน เล่ห์ลื่น ลมหลง
- ดีทั้งปวง ประหน้า ทาไว้
- ลับหลังข้าง ชั่วร้าย เหลือใจ
- ผลสุดท้าย พ่ายแพ้ ภัยเวร.



● ผู้จัดการออนไลน์

รู้เท่าทันเล่ห์ร้าย (อัคคิกชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวัน มหาวิหาร มีอยู่คราวหนึ่งพวกภิกษุจำนวนมากพากันมาเข้าเฝ้าพระศาสดา เพื่อกราบทูลให้ทรงทราบถึงภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งมีนิสัยมักหลอกลวงผู้อื่น พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ภิกษุรูปนี้ก็มักหลอกลวงผู้อื่นเหมือนกัน”

แล้วทรงแสดงธรรมในเรื่องนั้น

.....

ในอดีตกาลนานโพ้น ณ ป่ารกทึบแห่งหนึ่ง มีหนุ่ฝูงใหญ่หลายร้อยตัวอาศัยอยู่ ปกครองด้วยพญาหนุ่ ซึ่งตัวโตที่สุดและแข็งแรงที่สุด

ครั้งหนึ่งเกิดไฟไหม้ป่า ในบริเวณที่อยู่อาศัยของสุนัขจิ้งจอกชื่อ อัคคิกะ มันไม่อาจหลบหนีไฟได้ทัน จึงเอาหัวซุกไว้ในโพรงไม้ทำให้ขนทั้งตัวโดนไฟไหม้หมด เหลือแต่ขนบนหัวหย่อมหนึ่ง กระจุกอยู่กลางกระหม่อมเท่านั้น มันหิวโซเที่ยวกระเซอะกระเซิงไปในป่า

กระทั่งได้พบกับหนุ่ฝูงใหญ่นั้น จึงเกิด

ความคิดชั่วร้ายขึ้นมาว่า

“เราจะต้องลวงกินหนูปวงนี้ให้ได้”

คิดแล้วก็ไปยืนอยู่ในที่ไม้ไผ่ใกล้ๆ ให้ฝูงหนู ได้มองเห็นตน ทำที่แห่งหน้าจ้องดูพระอาทิตย์ ยืนด้วยเท้าข้างเดียว อ้าปากรับลมอยู่

ครั้นพญาหนูเห็นกิริยาอาการของมันแล้วก็เข้าไปหา ด้วยสำคัญว่าสุนัขจึงจอกตัวนี้ดูท่าจะบ้าเพี้ยนอะไรอยู่ จึงซักถาม

“ท่านผู้เจริญมีชื่ออะไรหรือ”

“อัครคิกะ”

“เหตุใดกันท่านจึงยืนด้วยเท้าเพียงข้างเดียว”

“ก็เพราะหากเราเหยียบเท้าทั้งสองบนแผ่นดินนี้ แผ่นดินก็จะไม่อาจทนทานรองรับไว้ได้ เราจึงต้องยืนเท้าเดียวเท่านั้น”

“แล้วทำไมท่านต้องจ้องมองพระอาทิตย์ด้วย”

“เราทำเพื่อนอบน้อมสักการะแด่พระอาทิตย์”

“อีกอย่างหนึ่ง โยท่านต้องอ้าปากเล่า”

“เราตั้งใจที่จะไม่เบียดเบียน ไม่กินอาหารอื่นใดเลย นอกจากกินแต่ลมอย่างเดียว”

ได้ฟังคำตอบเหล่านั้นแล้ว พญาหนูรู้สึกไว้ว่างใจว่า

“สุนัขจิ้งจอกตัวนี้คงเป็นผู้ทรงศีล”

จึงถามถึงจุดประสงค์ของสุนัขจิ้งจอก

“แล้วท่านมาที่นี่เพื่ออะไรกัน”

“เรามาเพื่อช่วยคุ้มครองความปลอดภัยแก่พวกเจ้าทั้งหมด”

“จะช่วยคุ้มครองพวกเราอย่างไร”

“ก็เพราะเรารู้วิธีคำนวณที่เรียกว่า **นับด้วยหาง** คือ ในเวลาที่พวกเจ้าพากันออกไปหากิน ตอนเช้า เราก็นับไว้ว่ามีอยู่จำนวนเท่านี้ พอตอนเย็นเวลากลับมาก็นับดูอีก หากครบจำนวน ย่อมแสดงว่าเราตรวจนับทั้งขาไปขากลับอย่างนี้ ก็จะคุ้มครองพวกเจ้าได้”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านก็จงคุ้มครองพวกเราเถิด”

นับแต่นั้นมา สุนัขจิ้งจอกก็คอยตรวจนับ ในเวลาที่พวกหนูออกไป ครั้นเวลากลับก็นับ

จำนวนได้ตรงกัน **แต่จะแอบตะครุบหนูปวงสุดท้ายเอาไปกินเสีย** ทำอยู่อย่างนี้เรื่อยมา

ฝูงหนูจึงค่อยๆ บางตาลง แต่ก่อนเคยอยู่อย่างเบียดเสียดกัน บัดนี้ก็ดูหลวมๆ พวกหนูที่เหลือเริ่มรู้สึกแปลกใจ พากันบอกเล่าเรื่องนี้แก่พญาหนู

เมื่อรับรู้เรื่องราวนั้นแล้ว พญาหนูได้พิจารณาหาสาเหตุด้วยปัญญาของตน จึงตั้งข้อสงสัยว่า

“สุนัขจิ้งจอกตัวนี้เป็นผู้กระทำแน่ๆ”

ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น พญาหนูจึงร่วมออกไปกับหนูทั้งหลาย พอขากลับก็อยู่รังท้ายสุด คอยระวังหลังให้ ส่วนสุนัขจิ้งจอกนั้นก็ขำใจ เพราะได้กินหนูทุกวัน คิดว่าไม่มีใครรู้ความชั่วของตน จึงยังคงกระทำอย่างเดิม โดยตะครุบหนูปวงสุดท้ายไว้ แต่พญาหนูซึ่งทั้งตัวโตและแข็งแรงสามารถดิ้นหลุดได้ จึงกล่าวประจานสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์นั้น

“เจ้าผู้มีเพียงกระจุกผมบนหัว ช่างไม่มีบุญเลย มีแต่ซ่อนความประพฤติชั่วไว้ ล่อลวงผู้อื่นให้ตายใจ แล้วกินเลือดกินเนื้อเขา พอคนที่เถอะอัครคิกะจอมเจ้าเล่ห์ ฝูงหนูไม่ต้องใช้วิธีการนับด้วยหางอีกต่อไปแล้ว”

กล่าวจบพญาหนูก็กระโดดขึ้นเกาะที่คอสุนัขจิ้งจอก แล้วกัดลงเต็มแรงที่ชอกคอ ทำให้สุนัขจิ้งจอกถึงกับขาดใจตายอยู่ที่ตรงนั้นทันที บรรดาหนูทั้งหลายต่างก็มารุมกัดกินเนื้อของสุนัขจิ้งจอก จนเหลือแต่กระดูกขาวโพลนทิ้งไว้

นับแต่นั้นมา หนูทั้งฝูงก็หมดภัย ได้อยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขในป่ารกทึบนั้น

.....

พระศาสดาทรงจบชาดกนี้แล้ว ตรัสว่า

“สุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้ลบลวงในบัดนี้ ส่วนพญาหนูได้มาเป็นเราตถาคตเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๙
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๐๕)



“มิจฉาอาชีวะ” ของพระมีอะไรบ้าง ?

- ๑. โกง (กุหนา) เช่น เอาเงินวัดไปซื้อที่ดินแล้วใส่ชื่อตัวเอง
- ๒. หลอกลวง (ลปนา) เช่น มีแต่ธัมมชโยเท่านั้นที่ถวายข้าวให้พระพุทธเจ้าได้ ถ้าใครอยากถวายข้าวทุก ๆ อาทิตย์ต้นเดือนก็ต้องเอาเงินมาทำบุญผ่านธัมมชโย
- ๓. ตลบตะแลง (เนमितตกตา) เช่น สามารถประกาศว่าหยั่งรู้ถึงอดีตชาติของนายศุภชัย ซึ่งเป็นไวยาวัจกรของวัดได้เป็นอย่างดี แต่พอไปให้การที่ศาลกลับโกหกว่าไม่รู้จักเป็นการส่วนตัว....



“มิจฉาชีพของพระ” (มิจฉาอาชีวะ ๕) คืออะไร?

ปรากฏการณ์ยอดน้ำแข็งของวัดธรรมกายที่โผล่ขึ้นมา สะท้อนภาพรวมของศาสนาว่า ต้องรีบปฏิรูปยิ่งกว่าองค์กรใด ๆ แต่ถึงอย่างไรในความมืดย่อมมีแสงสว่าง ในร้ายแสนร้ายย่อมมีสิ่งที่ดีงามเกิดขึ้นด้วยเช่นกัน คำโบราณที่ว่า “ชั่วชางซี ดีชางสงฆ์” หรือ “ถ้าไม่ห่มผ้าเหลืองอย่าพูดเรื่องศาสนา” กลายเป็นของเก่าที่ตก runt ไป

แล้ว และพุทธบริษัท ๔ ก็ไม่ได้ถูกผูกขาดให้อยู่เฉพาะพระอีกต่อไป เพราะอุบาสกและอุบาสิกา ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่มากกว่า ๙๕% ของบริษัทก็ออกมาร่วมรับผิดชอบ ช่วยกันทำความสะอาดพุทธศาสนาครั้งใหญ่ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จนเกิดแรงขับเคลื่อนทางจริยธรรมในสังคมไทยอย่างมีพลังที่น่าติดตามยิ่งนัก

แค่เข้าข้างคนทำผิด ขรราวาสยังเสียใจ
แต่พระยอมมอบตนในทางผิด กลับไม่รู้รู้สึกอะไร?

“หม่อมอ้อย เหนื่อยใจ ปลื้ม คิดตื่นโพสต์ดำ
ป.ป.ช. หนุนสรยุทธ เสียใจลูกไม่รู้จักจริยธรรม”



● การ์ตูนผู้จัดการออนไลน์

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล เหนื่อยใจม.ล.ณัฐสุภรณ์ เทวกุล คิดตื่น โพสต์ดำ ป.ป.ช. หนุนสรยุทธ สู้ทัศนะจินดา เสียใจลูกไม่รู้จักจริยธรรม-อุเบกขา รับเป็นอุทาหรณ์ส่งไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่ยังเด็ก ไอ้ควดีแต่ไอ้ควต่ำ.....จากกรณี ม.ล.ณัฐสุภรณ์ เทวกุล ได้โพสต์ข้อความหนุน นายสรยุทธ สู้ทัศนะจินดา ผู้ประกาศข่าวคนดังที่ถูกสั่งคุมคามทางจริยธรรม หลังจากถูกศาลชั้นต้นสั่งจำคุกในคดีบริษัทไร่ส้ม แต่ให้ประกันตัวในวงเงิน ๒ ล้านบาท และ ม.ล.ณัฐสุภรณ์ ยังได้พาดพิงถึง **ป.ป.ช. อสมท. รวมไปถึงศาลด้วย**

ล่าสุดวันนี้ (๔ มีนาคม ๒๕๕๙) ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล อดีตรองนายกรัฐมนตรีได้ให้สัมภาษณ์รายการ “เจาะลึกทั่วไทยอินไซด์ไทยแลนด์” ถึงกรณีดังกล่าวว่า ตนเสียใจที่ลูกไม่ดูเรื่องอะไรให้ละเอียด เป็นเหยื่อข้อมูลง่าย ๆ คิดตื่นไปหน่อย และรีบด่วนสรุป เขาไม่เข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของจริยธรรม การที่คนที่ถูกศาลตัดสินจำคุกในความผิดที่เป็นเรื่องจริยธรรมไม่ควรจะปล่อยให้ลอยหน้าลอยตาอยู่ในทีวีต่อไป เพราะถ้าคนที่

บกพร่องในจริยธรรมอยู่ในทีวี ประชาชนกับเด็ก รุ่นใหม่จะคิดอย่างไร เขาก็จะคิดว่าผิดจริยธรรมไม่เป็นไร ประเทศมันก็อยู่ไม่ได้ ตนอ่านคำพิพากษาของศาล เขาก็มีหลักฐานชัดเจนว่ามี การเอาเงินไปติดสินบนเจ้าหน้าที่

เมื่อถามว่า ม.ล.ณัฐสุภรณ์ อาจจะไม่ได้รู้ว่าไปกล่าวหา ป.ป.ช., อสมท. และศาลจะไปกล่าวหาศาล ม.ร.ว.ปรีดิยาธร กล่าวไว้ว่า ตนก็ได้ว่าไปแล้ว ก็ดูเจ็บไป แต่ไม่รู้ว่าจะรู้สึกแค่ไหน อายุก็ ๔๐ ปีแล้วตนก็สั่งสอนตั้งแต่เด็ก พยายามเต็มที่จริง ๆ แล้วก็ เป็นอุทาหรณ์ในการส่งลูกไปเรียนตั้งแต่ ๑๒ ขวบ ช่วงอายุ ๑๓-๑๙ ปีเป็นช่วงซึมซับทัศนคติแบบเมืองนอกซึ่งตนรู้สึกว่าการทางตะวันตกปัจจุบัน เขาให้คุณค่าเรื่องจริยธรรมน้อยลงไปกว่าสมัยก่อน และไม่หนักแน่นเหมือนเมืองไทย (จาก <http://highlight.kapook.com/view/133688>)

การที่พระกลับพากันยอมมอบตนในทางที่ผิด
เป็นมิฉฉาอาชีวะ ๕ บาปหนักกว่า

ในยุคที่หลังการตรวจสอบทางจริยธรรมกำลังมาแรง ใครไปเข้าข้างคนทำทุจริต ผิดศีลธรรมก็ถือว่าแย่แล้ว แต่ที่พระฝ่ายปกครองตั้งแต่ระดับชั้นต้นจนถึงชั้นสูงสุดพากันไปรับเงินทองจากธัมมชโย จนเป็นที่โจษขานในเหล่าสื่อสารมวลชน คิดความที่ธัมมชโยถูกกล่าวหาจึงพากันเจียบบังเมื่อเรื่องดำเนินมาถึงศาลพระปกติแล้วศาลทางโลกเขาจะต้องระมัดระวังตัวไม่ไปแสดงการเกี่ยวข้องกับจำเลย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการตัดสินคดีความ

แต่ที่ธัมมชโยซึ่งสมเด็จพระญาณสังวรตัดสินไปแล้วว่าปาราชิก และทางคดีโลกทั้งผู้ตรวจ-

●●
พระพุทธรเจ้าตรัสว่า “เงินเป็นอสรพิษ!”
ทั้ง “เงินตรา-สุรา-นารี และเดรัจฉานวิชา
เป็นสิ่งที่ทำให้ศาสนาหมองมัว”
●●

การแผ่นดิน และดีเอสไอต่างก็ยืนยันว่าได้ทำผิด เป็นคดีอาญาต่อแผ่นดินจริง แต่พระทางฝ่าย ปกครองตั้งแต่ระดับสูงสุดและระดับชั้นรองๆ ลงมา ก็ยังคงออกมาปกป้อง คும்ครอง รับรองให้ธัมมชโย บริสุทธิ์ตั้งเป็นวัดเดียวกัน ตามที่สมเด็จพระสังฆราช ยืนยันว่าได้รับเงินมาจากธรรมกาย ๓๐ ล้าน แล้วแถมยังได้รูปหล่อทองคำของหลวงพ่อดอกอีกด้วย แล้วอย่างนี้ถ้าไม่เรียกว่า “ยอมมอบตนใน ทางผิด” เพราะไปรับอำมิสลินจ้างมา แล้วจะให้ เรียกอะไร? เราลองมาดูกันว่า “มัจฉาอาชีวะ” ๕ ระดับของพระ มีอะไรบ้าง ?

๑. โกง (กุหนฺนา) เช่น เอาเงินวัดไปซื้อที่ดินแล้ว ใส่ชื่อตัวเอง เป็นต้น

๒. หลอกหลวง (ลปนา) เช่น มีแต่ธัมมชโย เท่านั้นที่ถวายข้าวให้พระพุทธรเจ้าได้ ถ้าใคร ออยากถวายข้าวทุก ๆ อาทิตย์ต้นเดือนก็ต้องเอา เงินมาทำบุญผ่านธัมมชโย

๓. ตลบตะแลง (เนमितตกตา) เช่น สามารถ ประกาศว่าหยั่งรู้ถึงอดีตชาติของนายศุภชัย ซึ่งเป็น ไวยาวัจกรของวัดได้เป็นอย่างดี แต่พอไปให้ การที่ศาลกลับโกหกว่าไม่รู้จักเป็นการส่วนตัว พระพุทธรเจ้าตรัสว่าผู้ตั้งใจโกหกทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ยอม ทำผิดได้ทุกอย่าง

๔. ยอมมอบตนในทางที่ผิด (นิปเปสิกตา) เช่น เจ้าหน้าที่รัฐไปรับอำมิสลินจ้างแล้วช่วยเหลือ ผู้กระทำความผิด ซึ่งพระฝ่ายปกครองล้วนแล้วแต่เป็น เจ้าหน้าที่รัฐทั้งสิ้น

๕. เอาลากแลกแลก (ลาเกณ ลากัง นิชคิง สนตา) เช่น เอาหมูไปแลกไก่มา ตั้งมือปิ่นรับจ้าง ที่ทำทุกอย่างต้องมีผลตอบแทน จนมีการล้อ เลียนพระว่า “บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ แต่ ปรึกษาหารือก็ต้องเสียสตางค์”

เงินจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พระจมปลัก อยู่ในหุบเหวแห่งความผิดชนิดที่ถอนไม่ขึ้น!



นับว่าเป็นเรื่องถูกต้องแล้วในการปฏิรูปศาสนา (ในสมัยคุณไพบูลย์ นิติตะวัน เรียกร้อง) จะต้อง หาทางแก้ปัญหาเรื่อง “เงิน” ให้ได้ก่อน เพียงแค่ จะตรวจสอบบัญชีวัด-บัญชีพระเท่านั้น พระก็ พากันเดือดร้อนออกมาคัดค้านอย่างสุดลิ่มทิ่มประตู ยิ่งกว่างูจงอางหวงไข่ ทั้งๆ ที่พระพุทธรเจ้าตรัสว่า “เงินเป็นอสรพิษ!” ทั้ง “เงินตรา-สุรา-นารี- และ เดรัจฉานวิชา เป็นสิ่งที่ทำให้ศาสนาหมองมัว” เป็นที่น่าสังเกตว่า ถ้าพระเมาเหล้าจะถูกจับสึก ทันที แต่พระเมาลาภ (เงินทอง) กลับยกย่องว่าดี ทั้ง ๆ ที่...

การ “ดื่น” หาเงินของพระ คือ ความล่มจม ของศาสนาพุทธ พระต้องหยุดหาเงินให้ได้ หยุดใช้เงินให้ได้ นั่นคือความเจริญของศาสนา พุทธ (สมณะโพธิรักษ์)

การสะสมเงินของพระนอกจากจะทำให้ศาสนา ล่มจมแล้ว ก็ยังทำให้ตัวเองจมปลักอยู่กับ**อามัติ นิสสัคคิยปาจิตตีย์** (ความผิด) ชนิดที่ถอนตัวไม่ขึ้น ตราบใดที่ยังไม่ได้สละเงินออกไปจากการครอบ- ครองของตน การลงปาฏิโมกข์ของพระทุกวันนี้ จึงลึกแต่ว่าทำกันพอเป็นพิธีโดยไม่มีสำนึกที่จะ กระทำคืนให้ถูกต้องตามพระวินัยแต่อย่างใด และ สุดท้ายทั้งอามัติเบา อามัติหนัก ก็พากันละเมิด

อย่างไม่ละอาย เพราะใคร ๆ ก็ทำกัน เหมือนชาวพุทธทุกวันนี้พากันผิดศีล ๕ อย่างไม่ต้องละอาย แต่คนที่ถือศีล ๕

กลับต้องละอาย เพราะทำไม่เหมือนคนส่วนใหญ่

จริง ๆ แล้วศีล ๒๒๗ ข้อนี้ ถ้าจะเรียกให้ถูกต้องเรียกว่า “วินัย ๒๒๗ ข้อ” เป็นดังกฎหมายลูกหรือกฎหมายอาญาที่มีบทลงโทษตั้งแต่หนักไปหาเบา เช่น ปาราชิก=ประหารความเป็นพระให้ตายไป เป็นสมิที่นารังเกียจ ไม่

ควรคบหารองลงมาคือสังฆาติเสส ต้องจับขังเดี่ยวและอยู่กรรมตัดนิสสัย (แต่ทุกวันนี้ไม่มีวัดไหนทำจริง ๆ กันแล้ว ไม่ว่าจะอาบัติหนัก-อาบัติเบาเหลือแต่เพียงจะพาเมียมาออกหน้าออกตาแบบพระญี่ปุ่นเท่านั้นเอง)

ส่วนศีลจริง ๆ ของพระ เรียกว่า “จุลศีล ๒๐-มัชฌิมศีล ๑๖-มหาศีล ๓” ซึ่งมีทั้งหมด ๔๓ ข้อ เป็นดังพระธรรมนูญที่ไม่มีบทลงโทษเหมือนวินัย หากผู้ใดทุศีลก็ให้เป็นเวรกรรมที่ผู้นั้นต้องรับเอง เช่น พระพุทธองค์ทรงให้ไปกินก้อนเหล็กแดงเผาไฟดีกว่าไปกินก้อนข้าวของชาวบ้าน หากเป็นอยู่อย่างผู้ทุศีล (เช่น รดน้ำมนตร์ ฟันน้ำมนตร์ เป็นหมอดู ทำเดรัจฉานวิชาต่าง ๆ หรือสะสมเงินทอง ฯลฯ)

เมื่อศีลก็ไม่มี วินัยก็ไม่ได้ชำระให้ถูกต้องแล้วพระกับแพะ (แปะ ๆ แพะ ๆ ศาสนาไว้) จะต่างกันอย่างไร? เปรียบเหมือนตำรวจที่ไม่มีระเบียบวินัยยอมไม่ต่างจากโจรในเครื่องแบบ หรือหมอไม่มีจรรยาบรรณยอมไม่ต่างจากฆาตกรในเสื้อกาวน์ แล้วถ้าพระไว้ศีล ไว้วินัย ก็ยอมไม่ต่างจากมารศาสนาที่เข้ามาแอบแฝงหลอกลักการะบูชาจากศรัทธาของญาติโยมเท่านั้นเอง

ปรากฏการณ์สมิอุ้มสมิ
คือความป็นปีศาจของพุทธศาสนา



09-03-59

เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้จะมีพระลิขิตถึง ๔ ฉบับจากสมเด็จพระสังฆราช พระญาณสังวร ทรงวินิจฉัยว่า อัมมชโยเป็นทั้งปาราชิก เป็นทั้งอนันตริยกรรมไปแล้ว และแม้จะมีมติมหาเถรสมาคมที่ ๑๙๓/๒๕๔๒ ให้สนองตามพระลิขิตโดยตลอด แต่ผลออกมากลับกลายเป็นว่า อัมมชโยได้รับความดีความชอบให้เลื่อนสมณศักดิ์ขึ้นเป็นพระเทพญาณมหามุนี แถมสมเด็จพระสังฆราชยังรับรองอีกว่า วัดธรรมกายและวัดปากน้ำเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยไม่รังเกียจความไม่เป็นพระแล้วของอัมมชโย แม้แต่น้อย ซึ่งโดยปกติของพระที่ทรงธรรมทรงวินัยอย่างสะอาดแล้ว จะรับไม่ได้กับสมิ (พระปาราชิก) ที่ยังเอาจิ๋วรมาหม่ออยู่ ซึ่งพวกนี้เปรียบดั่งกับซากศพทางธรรมวินัยที่รอวันถูกน้ำทะเลซัดขึ้นสู่ฝั่ง จะมีก็แต่ซากศพกับซากศพด้วยกันเท่านั้นที่ยืนดีในสภาพซากศพของกันและกัน และพร้อมที่จะอ้อมชูช่วยเหลือกันดุจดั่งผีแห่งกับโลงศพ และก็ให้บังเอิญเสียเหลือเกินที่ต่างมีมัลทินในปาราชิกข้อเดียวกัน และต้องจำยอมรีบคืนวัตถุทรัพย์ที่มีราคาเกินกว่า ๕ มาสก (๓๐๐ บาท) เพื่อให้พ้นคดีอาญาทางโลกในรูปรอยเดียวกัน

ทำไมพระจึงได้ปาราชิกกันง่าย ๆ ? ? เราลองมาดูตัวอย่างในครั้งพุทธกาลที่พระยังไม่ได้

รำรวย หรุหร่า หรือสะสมของมีค่าอย่างทุกวันนี้ แม้ของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าอดใจไม่ไหวก็ปาราชิก กันได้ง่าย ๆ เช่น

๑. ในเมืองสาวัตถี มีข้าวแพง ภิกษุรูปหนึ่งมี โถยจิตลักข้าวสารของชาวบ้าน ๑ กำมือ แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบหนอจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ในเมืองสาวัตถี มีข้าวแพง ภิกษุรูปหนึ่งมี โถยจิตลักถั่วเขียวของชาวบ้าน ๑ กำมือ แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบหนอจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว. (น่าสังเกตว่า แคข้าว-ถั่วเขียว ๑ กำมือ ก็ทำให้พระปาราชิกได้ แต่ทุกวันนี้โกงที่เดิน วัด โกงเงินวัดกันไปเท่าไร?? เพียงแค่ว่าขอ ตรวจสอบบัญชีทรัพย์สินของวัดและของพระก็พากันออกมาไว้วายเพราะกลัวจะถูกเปิดเผย ความลับในเรื่องบัญชีทรัพย์สินใช่หรือไม่?)

๓. ภิกษุรูปหนึ่ง มีโถยจิตลักมะม่วงของสงฆ์ แล้วได้มีความรังเกียจว่าเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบหนอจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีโถยจิตลักชมพูของสงฆ์ แล้วได้มีความรังเกียจว่าเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระทบหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.(ขนาด มะม่วง-ชมพูของสงฆ์ ซึ่งเป็นของตายอยู่แล้ว ยังไง ๆ ก็ได้แบ่งกันกินแน่ ๆ แต่ก็ยังอดใจไม่ไหว ต้องลักเอาไว้ แล้วเงินของวัดของสงฆ์จะยั่วใจกว่ามะม่วง ชมพูไหม? แล้วพระที่สะสมเงินทองกันอยู่จะปาราชิกกันไปเท่าไร?)

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเดินทางไกล ไปกับพวกเกวียน บุรุษคนหนึ่งเกลี้ยกล่อมภิกษุ

นั้นด้วยอำมิสแล้ว เห็นด้านภาษีจึงส่งแก้วมณีซึ่ง มีราคามากให้แก่ภิกษุนั้น ด้วยขอร้องว่า ท่าน ผู้เจริญ ขอท่านจงช่วยนำแก้วมณีนี้ผ่านด้านภาษี ด้วย จึงภิกษุนั้นนำแก้วมณีนั้นให้ผ่านด้านภาษีไป แล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิก แล้วกระทบหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.(พระไปร่วมมือกับ ขรรवालโกงภาษีเพื่อจะได้รหฺร หรือของมีค่า มีราคาแพงก็ยอมปาราชิกได้ง่าย ๆ เช่นกัน)

บทสรุป ใคร ๆ ก็ประทับใจในบทเพลง “เงิน ลังมา” ของศิลปินแห่งชาติ **ครูชลธี ธารทอง** โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายที่บอกว่า “มาบวชเป็น พระแล้วท่านไม่ยอมปล่อยวาง ปลุกต้นสตางค์ อยู่บนแผ่นหลังญาติโยม” อาชีพของพระทุกวันนี้ จึงไม่ต่างอะไรกับผู้เข้ามาอาศัยเครื่องแบบพระ แล้วใช้เล่ห์กลนานาสารพัดหาเงินทองจากญาติโยม โดยเอาบุญมาล่อ เอานรกสวรรค์มาขู่ ไม่ว่าจะ พระเสก-พระสวด-พระสร้าง-พระรับจ้างทำพิธี ต่าง อยู่ในข่ายมิจฉาชีพ (โกง-หลอกลวง-ตลบตะแลง-ยอมมอบตนในทางผิด-และเอาลาภแลกลาภ) เป็น มิจฉาอาชีวะ ๕ ทั้งสิ้น ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะยอม มอบตนในทางผิดตามที่อำนาจเงินลังมาเท่านั้นเอง

และจากพระไตรปิฎกเล่ม ๗ ข้อ ๖๓๑ พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า “**ทองและเงินไม่ควรแก่สมณะเชื้อสายศากยบุตรโดยแท้ สมณะเชื้อสายศากยบุตรไม่ยินดีทองและเงิน ไม่รับทองและเงิน หมดสิ้นแล้วจากทองและเงิน ทองและเงินควรแก่ผู้ใด แม้กามคุณ ๕ ก็ ควรแก่ผู้นั้น กามคุณ ๕ ควรแก่ผู้ใดเธอพึง จำผู้นั้นไว้โดยส่วนเดียวว่า มีปกติไม่ใช้สมณะ มีปกติไม่ใช้เชื้อสายศากยบุตร**”

นั่นก็คือสมณะเชื้อสายศากยบุตร ย่อมหมดสิ้นแล้วจากทองและเงิน ทองและเงินควรแก่ผู้ใด แม้กามคุณ ๕ ก็ควรแก่ผู้นั้น ๆ ย่อมมีปกติไม่ใช้สมณะ มีปกติไม่ใช้เชื้อสายศากยบุตร (เป็นทนายทอสูรโดยแท้!) **๓**



● ดังนั้น วิมุตตินิยม

เมื่อเอาเงินเป็นตัวตั้ง จูงจุมทุกคน
ทุนนิยม บริโภคนิยมพาสังคมจนรทกใหม่ไม่เสร็จ
ตั้งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้



http://vk.com/ongamezru?z=photo-51991431_347182543%2Fwall-51991431_2052

ไม่ฆ่ากิเลสตัณหา แก้ปัญหาไม่มีเสร็จ

กระตุ้นตัณหา ผลาญพราศรัษฐกิจ

เรามักได้ยินนโยบายรัฐกระตุ้นเศรษฐกิจ
นั่นโน่นนี่ ดูจำเป็นต้องทำเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจ
ตกต่ำซบเซาพุ่งเป้าไปที่การจับจ่ายใช้สอยให้คึกคัก
มองผิวเผินเหมือนจะใช้ เมื่ออยู่ในกะลา
ครอบของโลกทุนนิยมจนชินชา

เลยไม่รู้จักคำว่าประหยัด แล้วขัดแย้งสวน
ทางเศรษฐกิจพอเพียงยังงัยบ้างละ

ทุกรัฐบาลที่ผ่านมาพาประชาชนนิยม จน
หลงทางลัทธิบริโภคนิยม

เศรษฐกิจทุนนิยมเขาขับเคลื่อนด้วยตัว
ตัณหาโลภจริต ยิ่งกินสุขเต็มเสพกันมากเท่าไร
ยิ่งดันอัตราก้าวหน้าจีดีพีขึ้นสูง คนจะเจริญอยู่ดีมี
สุขมากไปตามดังว่านั้น แล้วมันจริงแท้ที่ไหนล่ะ...!

วันนี้เรามีรัฐบาล คสช. จะคืนความสุขให้
ประชาชน เอาจริงกับเศรษฐกิจพอเพียง ตั้งใจ
ประหยัด กำจัดปัญหาโกงกินคอร์รัปชั่น ไม่บ้า
ประชานิยม จัดให้เป็นประชารัฐดีกว่า ลดงบ
ดูงานต่างประเทศเป็นต้น

แต่ไม่วายตกหลุมบริโภคนิยม ประชาชนิยมมั่ว

ส่งเดช ขนาดจะแจกเงินข้าราชการระดับล่างถึงกลาง ๑ ล้านคน คนละพันกว่าบาท เพื่อให้เที่ยวกินใช้ช่วงสงกรานต์ วาดฝันหวังช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจขึ้นอีกหน่อย

แม้วงเงินจับฉ่าย แต่สะท้อนถึงอวิชชา พาเกาไม่ถูกที่คัน หรือตำน้ำพริกละลายแม่น้ำเสียมากกว่า ไม่ทันได้อะไรเป็นชิ้นอัน

แทนที่จะกระตุ้นให้กินใช้หมดไปเปล่า ๆ เป็นไฟไหม้ฟาง ลู้อเอาไปทำโครงสร้างพื้นฐานชุมชน เช่น โรงหมักขยะทำปุ๋ยเพื่อใช้เพาะปลูกในชุมชน ด้านนายธีระชัย ภูวนาถนรานุบาล แนะนำตัวอย่าง

และภาครัฐควรเน้นปฏิรูประบบผูกขาดค้าส่งค้าปลีก พลังงาน กระบวนการเปิดเผยข้อมูล จัดซื้อจัดจ้างอย่างโปร่งใส โดยเฉพาะงานบริการของรัฐ บริหารแผ่นดิน มันต้องปฏิรูปให้ประชาชนมีส่วนร่วม (เป็นประชาธิปไตย) อดีตรัฐมนตรีคลังชี้ทางสว่างให้

ลำพังโครงการผันเงินสะพัดส่ง ๆ แจกเงินคือ ๆ เท่ากับเอาใจแบบเด็ก ๆ

จะไม่ให้เงินผันเป็นเงินผลาญ มันต้องแก้กันที่ต้นเหตุ โดยไม่ล้มหลักอารยธรรมา

ปัญหาทุกข์ มาจากตัณหา

เศรษฐกิจมีปัญหาที่การผลิต การบริโภค การแจกจ่าย ทำอย่างไรถึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด ประหยัดสุด

สมัยก่อนเก่า เราอยู่ในยุคเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงชีพ ร้อยละ ๘๐-๙๐ ล้วนทำนาไร่ บ้านไหน ๆ ต่างทำนามีข้าวดำกินเอง ข้าวถูก ของใช้อื่นก็ถูกตาม

เราปลูกข้าวกันได้กินกินเหลือเก็บ ก็ส่งออกขายถูก ขึ้นชื่อไปถึงเมืองไหน ๆ ไม่เห็นเกิดปัญหาข้าวล้นตลาดเลย

การผลิตข้าวและสิ่งจำเป็นด้วยการพึ่งตนเอง ต้นทุนต่ำวิถีธรรมชาติ ไม่เป็นหนี้ ไม่เป็นข้า เม็ดเงิน ไม่แขวนชีวิตไว้กับราคาตลาด ข้าวจะถูกแพง ก็ทำมันทุกปีนั่นแหละ

การผลิตอบายมุข เหล้าบุรีเปียร์ ของมอมเมาเสพติด สินค้าอुकผลลบाप มันต้องเก็บภาษีแพง ๆ โรงหอยมวยกีฬาบอลปอนพนัน ขึ้นปล่อยหนุนส่งให้เฟื่องฟู เป็นรูรั่วไหลเศรษฐกิจมหาศาล

ที่ดิน แรงงาน ทุน ทรัพยากร มีอยู่จำกัด เมื่อถูกนำไปใช้ผลิตสินค้าบริการฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยมากเท่าไร ข้าวของจำเป็นคนจนต้องกินใช้ จะยิ่งขาดแคลนและราคาแพงเท่านั้น

เมื่อเอาเงินเป็นตัวตั้ง จูงจุมทุกคน ทุนนิยมบริโภคนิยมพาลังคมจมนรกหมกไหม้ไม่เสร็จดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ครั้งหันมาหาเมตตา มีน้ำใจ ทำขาดทุนเป็นกำไรให้คุณหนุนส่งสะพัด เกิดสาธารณโภคีมีประโยชน์ในชุมชนไปจนถึงสังคม เศรษฐกิจพอเพียงบริบูรณ์บุญนิยมด้วยช่วยแก้ปัญหาที่ยั่งยืนที่เราทำได้แล้ว และกำลังทำอยู่ ทั้งกำลังพาทำ

ฉะนั้นปัญหาเศรษฐกิจต้นลึกหนาบาง หนีไม่พ้นตัวคนจะเลือกค่านิยมหรือขานิยมแบบใด

หากกลิกรใช้เงินจูงจุมแล้วแต่ราคาตลาดอะไรแพงดีก็เฮโลโหระพาบ้าปลุกสนองดีมานด์นั้น ๆ มันเกิดปัญหาซ้ำซาก แล้วไม่ยอมเข็ดหลาบสักที เตือดร้อนขึ้นมาเที่ยวโทษรัฐบาล นึกว่าเป็นเทวดาจะมากำหนดตั้งราคาให้เท่านั้นเท่านั้นได้ง่าย ๆ

ให้ถูกทาง ต้องกล้าอย่างนี้

เมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวน นาข้าวแต่ก่อนร้อนชะไรเคยสวองดงาม ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ชาวนาเป็นผู้มีพระคุณใหญ่หลวงต่อแผ่นดิน ได้ทำข้าวเลี้ยงชาวโลกตลอดมา

อยู่ดีไม่ว่าดี ชาวนาซีโโลก เห็นเงินตาโต ตกเป็นเหยื่อทุนสามานย์ ทำนาต้องเปลืองเงิน ภูหนี่ซื้อปุ๋ย ใช้ยาเคมีสารพิษ ต้องจ้างไถหว่านดำเกี่ยว

ชาวนาทำนาแบบพ่อค้าโรงงาน รืออ่านทันสมัยใช้เงินทำนา ยิ่งทำยิ่งเป็นหนี้หัวโต มันไปไม่รอด ดินเสีย น้ำเสีย ด้วยยาฆ่าหญ้า กุ้งหอยปูปลากบเขียดตายเกลี้ยง ลำคัญคนใช้ยาพิษเอง

อายุสั้น เป็นโรคเจ็บป่วย นรกทันตาเห็น
ทำไปทำมา ลู่หันมาทำแบบธรรมชาติ อย่าง
ปุ่ยาพาทำดีกว่า

“กลุ่มเราเป็นกลุ่มเริ่มแรก ชาวบ้านคนอื่น
อาจจะมองว่า กลุ่มเราบ้า ๆ บอ ๆ ว่าจะเป็นไปได้
อย่างไร ที่จะเปลี่ยนจากเคมีเป็นเกษตรอินทรีย์
แต่ผลที่ได้รับจากโครงการคือ ถึงแม้จะได้
ผลผลิตน้อย แต่ต้นทุนลดลง เฉลี่ยแล้วการผลิต
ข้าวใช้สารเคมี มีต้นทุนที่ ๔,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาทต่อไร่
ส่วนต้นทุนข้าวเกษตรอินทรีย์ จะอยู่ที่
๑,๕๐๐-๒,๐๐๐ บาทต่อไร่

ในขณะที่ข้าวอินทรีย์ก็มีราคาดีกว่า การกิน
อยู่ดีขึ้น เมื่อสามารถกินข้าวที่ทำเองได้ เพราะใช้
น้ำหมักชีวภาพทำเองแทนสารเคมี ต้นทุนเหลือ
เต็ม ๆ โดยกระบวนการผลิตเราทำเองทั้งหมด”

กำนันเซาว์ เทียงแท้ ประธานกลุ่มเกษตร
อินทรีย์วิถียั่งยืน บ้านบางแดน อำเภอบ้านสร้าง
ปราจีนบุรี ยืนยันผลดีที่ต้นทุนถูกลงถึง ๔๐%
พร้อมกับขายได้ราคามากกว่าข้าวเกษตรเคมี

นี่คืออีกตัวอย่างของสามอาชีพู้ชาติอันได้แก่
กสิกรรมธรรมชาติ ปุ่สะอาด และขยะวิทยา ซึ่ง
พ่อครูนำพาชุมชนบุญนิยมทำมา ๓๐ กว่าปีแล้ว

ผืนนาไร่แผ่นดินทองเป็นอาชีพหลักเก่าแก่
ของมนุษยชาติ เป็นโรงงานวิเศษสุด จึงควร
ส่งเสริมการลงทุนให้เต็มที่แบบเศรษฐกิจพอเพียง
แทนที่จะไปหลงส่งเสริมอุตสาหกรรมลงทุน
จากต่างชาติ มาเอาเปรียบอุตสาหกรรมทำลาย
ธรรมชาติ สร้างขยะ พร้อมปัญหาสังคมสารพัด
ได้ไม่คุ้มเสียโดยไม่จำเป็นเลย

เราหลงทางพัฒนาเศรษฐกิจตามกันฝรั่งตั้งแต่
๒๕๐๔ นำจะหันมาตั้งหลักปฏิรูปกันใหม่ได้แล้วมั่ง...

ลัทธิบริโภคนิยม พาจมนรกหกเหว

ภูมิปัญญาพื้นฐานสั่งสอนกันมาแต่ปางบรรพ์
คือ ให้รู้จักพอเพียง มีกน้อย สันโดษ ในการทำมา
หากิน ขยันทำง่่งทำมากในข้าวของจำเป็นดี ๆ
พึงตัวเองได้ ยิ่งเป็นบุญเป็นคุณแก่ตัวเองกับคนอื่น

ขณะเดียวกันให้กินใช้ประหยัด ต้นทุนต่ำ จะ
ได้มีส่วนเหลือเกินกินเหลือใช้ เพื่อแบ่งปัน
คนอื่นต่อ ชายถูก ๆ ได้ กระทั่งแจกฟรียั้งวิเศษ
เข้าหลักขาดทุนคือกำไรแบบในหลวงบอก

เมื่อต่างคนต่างต่างให้ เท่ากับต่างคนต่าง
เป็นผู้ได้รับ นี่คือนิ่งให้ไปยังได้มา ตั้งแต่ชุมชน
จนถึงสังคม เราอยู่ในชุมชนก็เป็นคนหนึ่งที่ได้รับ
อานิสงส์จากการให้ของคนอื่น ๆ คนละเล็ก
ละน้อยด้วยเช่นกัน

เหมือนเรือล่มในหนอง ทองไม่หายไปใน
ปัญหาเศรษฐกิจ รู้กันอยู่เต็มหัวใจว่า เพราะ
แข่งกันเอาเปรียบ แย่งกันขูดรีดกอบโกย อะไร ๆ
มันจึงขาดแคลนไปหมด

เครื่องมือสำคัญของทุนนิยมสามัญคือใช้
บริโภคนิยมหลอกลวง ล้วงตบกินไล่ให้คนติดใจ
ตั้งแต่อบายมุข ๖ พามอมเมากินสูบตีมเสพ
สารพัด ยุให้เป็นที่อีกต่างหาก

ผู้คนเลยบ้ากินใช้ เอารายได้ออกมาผลาญ
เกิดปัญหาต้องจ่ายดอกเบี้ยเสียสภาพคล่อง ตก
เป็นทาสปล่อยไม่ไป

ตกรรทหนี่ท่วมตัว ดอกเบี้ยท่วมหัว ตั้งแต่
ตัวคนชาวบ้าน บริษัทน้อยใหญ่ไปจนถึงประเทศ
ชาติ เช่น อเมริกา เป็นตัวอย่างประเทศผู้
ล้มเหลวสิ้นดี

ความเป็นหนี่ เป็นทุกข์ในโลก อิณา ทานัง
ทุกข์ โลเก เป็นชาวพุทธก็ไม่ยกเห็นทุกข์

พระสงฆ์องค์เจ้าไม่เข้าใจสั่งสอน ดีไม่ดีลัทธิ
ธรรมกายพาคนเมาบุญ ให้ทำบุญหมดกระเป๋า
ไม่พอ ให้ภูหนี่จ่ายดอกทำบุญวัดอีกต่างหาก
อุตรจิตได้ยังง่่งเนี่ย ช้ำร้ายพากัลยาณมิตรหมดตัว
ในขณะที่ตัวเองรวยล้นไม่เสร็จ เป็นเปรตถม
เท่าไรไม่รู้จักเต็ม

ชาวพุทธช่างมีดบอด บุษจาใจปล้นศาสนาเป็น
เทวดา นำสังเวชนาขนาดไหน คสช.มีหน้าที่คืน
ความสงบสุขแก่ประชาชน คงไม่ตาถั่วเป็นแน่
มั่งครับนายท่าน...!

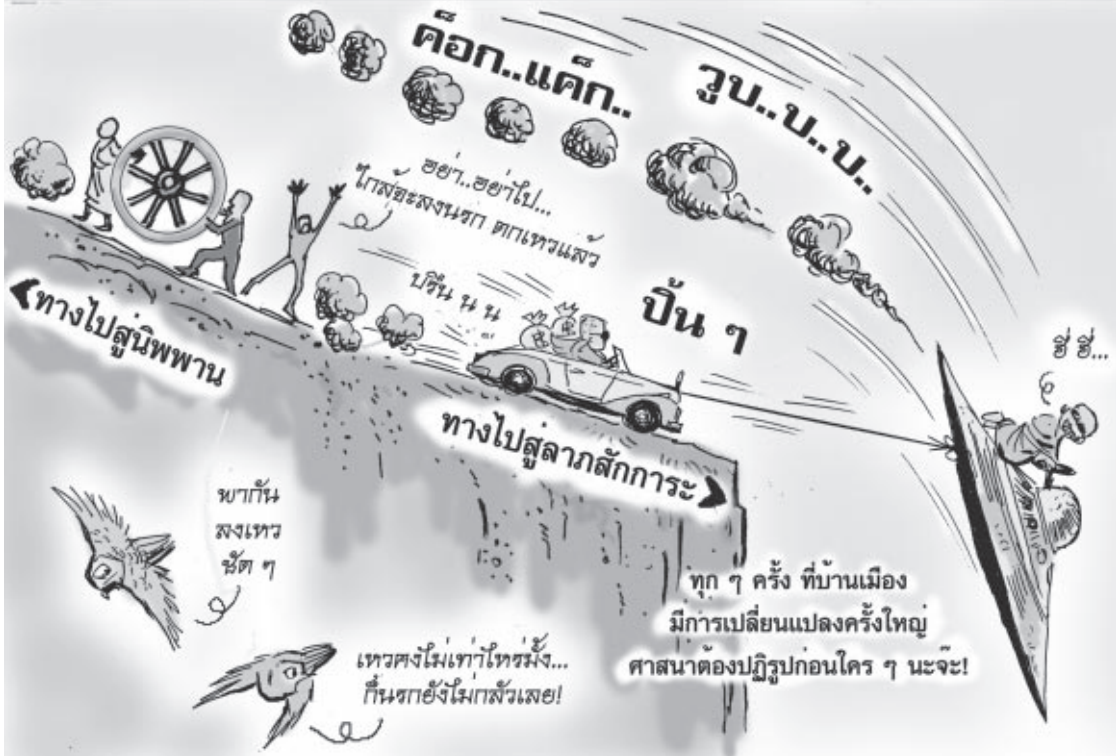
๗

มันเป็นไปได้ ถ้าไม่ทำตอนนี้ ก็จะมีแต่ยุทธศาสตร์ชาติ(หน้า..เมื่อ ๒๕ น.) !

๙๐ กว่าปีมาแล้ว ที่ประชาชาติไทย ไม่มีวันเดินหน้าได้ ถ้าตัวนี้ยังอยู่ ?



๑. แม้จะได้รัฐธรรมนูญพิเศษ แต่ได้นักการเมืองน้ำเน่า ความเลวร้ายเก่า ๆ ก็จะกลับมาเหมือนเดิม...



๒. วงการพระมีปัญ(ตณ)หา? แต่กลับไปโทษเป็นเพราะ พระ ๑ ขรราวาส ๑ ทำศาสนาหุ่นวาย !!!

ที่นี่ไม่มีกาชื้อชายตำแหน่ง เจ้าชาย?

ถ้าไม่เอาตายให้ทูนปาก!

พล.ร.ช. พะสุตมณ

ฮาว!
แสวงหาปฏิรูป
อะไรได้!

ทวา!

ถ้ารัฐบาลนี้
ที่มีอำนาจเต็ม ๆ
ปฏิรูปตำรวจไม่ได้
ก็ต้องไปรออยู่ท่าศาลา สตรีชาติ (หน้า) นั้นแหละครับ เข้านาย

๓. จะปฏิรูปตำรวจ แต่กลับพากันเล่นงานคนที่จะเข้ามาช่วยแก้ปัญหา ???

เราอยากได้
โรงไฟฟ้าขยะ
แต่.....

ทำไม
ไม่ไป/ประชาชน
รวมตัว!

ทำไม
ไม่ไป/ประชาชน
ดูเห็น!

ขอบคุณ ม.๔๔ ที่เปิดทางให้เรา

ทำไม
ทำในพื้นที่
टना?

แบบนี้
ทำลายศรัทธา
ประชาชนนะ!

ทำไม
ไม่ชัดเจน

น่าเสียดาย
ตาเสียของ!

CORRUPTION
โรงไฟฟ้าขยะ

นายทุนกับข้าราชการจับกันเฮฮา ม.๔๔ ไปคืนความทุกข์ให้ชาวบ้านไปทั่วทุกหัวระแหงแล้วครับผม!

๔. ประชากรกลายเป็นประชาเลิះ เพราะพ่อค้าและข้าราชการพร้อมจะร่วมมือกันคอร์รัปชันทุกโครงการ



- ดิรัจฉานวิชาซั้ว
เล็ญซัพตวัไนทางผิต
สมณะจริงไมลัันคิต
เล็ญซิวิตลั้วนถุกธรรม.

สมณะจริงเล็ญซิวิตถุกธรรม



มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระสารีบุตรเถระ
พำนักอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน กลันทก-
นิวาปสถาน(สถานที่เลี้ยงกระรอกหรือ
กระแต) ใกล้กรุงราชคฤห์ ในแคว้นมคธ

ในเวลาเช้า พระเถระเมื่อครองผ้า
จีวรเรียบร้อยแล้ว ก็ถือบาตรเข้าไปใน
กรุงราชคฤห์ เทียวบิณฑบาตตามลำดับ
ตรอก ครั้นพอเพียงแล้ว ก็อาศัยเชิงผา
แห่งหนึ่งนั่งฉัน(กิน)อาหารที่บิณฑบาตมาได้

ขณะนั้นเอง มีนางปริพาชิกา(นักบวช
หญิงพวกหนึ่งในชมพูทวีป ชอบสัจจรูปที่
ต่างๆ เพื่อแสดงทรรศนะปรัชญาทาง
ศาสนาของตน)ชื่อ **สุจิมุขี**ได้เข้ามาหาพระ
เถระถึงที่ฉัน แล้วเอ่ยปากถามปริศนา
ธรรมกับพระเถระ โดยไม่รีรอเลย

**“ดูก่อนสมณะ(เรียกนักบวชผู้สงบ
จากกิเลส) ท่านกัมหน้าฉันหรือ”**

พระสารีบุตรเถระถูกถามอย่างนั้น
ก็ตอบทันทีเช่นกัน

“ดูก่อนน้องหญิง เรามิได้กัมหน้าฉัน”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านแหงหน้าฉันหรือ
หรือ สมณะ”

“เราก็มิได้แหงหน้าฉันหรือ น้อง
หญิง”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านมองดูทิศใหญ่ฉัน
หรือ สมณะ”

“เราก็มิได้มองดูทิศใหญ่ฉันหรือ
น้องหญิง”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านมองดูทิศน้อยฉัน
หรือ สมณะ”

“เราก็มิได้มองดูทิศน้อยฉันหรือ
น้องหญิง”

ปริพาชิกาสุจิมุขีได้ฟังคำตอบอย่างนั้น
อดไม่ได้ที่จะกล่าว

“ดิฉันถามว่า ท่านกัมหน้าฉันหรือ
แหงหน้าฉันหรือ มองดูทิศใหญ่ฉันหรือ
มองดูทิศน้อยฉันหรือ ท่านก็ได้แต่ตอบว่า

●●
**เรานั้น
มิได้เลี้ยงชีวิต
อย่างมิจฉาชีพ
ด้วย
ดิรัจฉานวิชา
เหล่านั้นเลย
เราแสวงหา
ภิกษา(อาหาร)
โดยชอบธรรม
แล้วจึงฉัน**
●●

มิได้ฉันอย่างนั้นหรือ ก็แล้วบัดนี้ ท่านฉัน
อย่างไรเล่า สมณะ”

“ดูก่อนน้องหญิง ก็สมณพราหมณ์
(สมณะและพราหมณ์)เหล่าใด เลี้ยงชีวิต
อย่างมิจฉาชีพ(เลี้ยงชีวิตในทางผิด) ด้วย
ดิรัจฉานวิชา(ไสยศาสตร์) เช่น ดูพื้นที่ ฯลฯ
สมณพราหมณ์เหล่านั้นเรียกว่า **กัมหน้าฉัน**

ส่วนสมณพราหมณ์เหล่าใด เลี้ยงชีวิต
อย่างมิจฉาชีพ ด้วยดิรัจฉานวิชา เช่น ดู
ดาว ดูฤกษ์ ฯลฯ สมณพราหมณ์เหล่านี้
เรียกว่า **แหงหน้าฉัน**

ส่วนสมณพราหมณ์เหล่าใด เลี้ยงชีวิต
อย่างมิจฉาชีพ ด้วยงานรับส่งข่าวสาร
สมณพราหมณ์เหล่านี้เรียกว่า **มองดูทิศ
ใหญ่ฉัน**

ส่วนสมณพราหมณ์เหล่าใด เลี้ยงชีวิต
อย่างมิจฉาชีพ ด้วยเดรัจฉานวิชา เช่น
ทายอวัยวะ ฯลฯ สมณะพราหมณ์เหล่านี้
เรียกว่า **มองดูทิศน้อยฉัน**

**แต่สำหรับเรานั้นมิได้เลี้ยงชีวิตอย่าง
มิจฉาชีพ ด้วยดิรัจฉานวิชาเหล่านั้นเลย
เราแสวงหาภิกษา(อาหาร)โดยชอบ
ธรรม(ถูกต้องตรงธรรม)แล้วจึงฉัน”**

ได้รับคำตอบเช่นนั้น ปริพาชิกาสุจิมุขี
ก็กล่าวลา แล้วเข้าไปในกรุงราชคฤห์ เดิน
จากถนนหนึ่งไปยังอีกถนนหนึ่ง เดินจาก
ตรอกหนึ่งไปยังอีกตรอกหนึ่ง เทียว
ประกาศไปทั่วอย่างนี้ว่า

“สมณศากยบุตรทั้งหลายนั้น ย่อม
ฉันแต่อาหารที่ได้มาโดยชอบธรรม

**สมณศากยบุตรทั้งหลายนั้น ย่อม
ฉันแต่อาหารที่ไม่มีมิโทษ(ไม่ผิด ไม่บาป
ไม่ชั่ว)**

ขอเชิญท่านทั้งหลายถวายบิณฑบาต
แก่สมณศากยบุตรทั้งหลายเถิด”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๗ “สุจิมุขีสสูตร” ข้อ ๕๑๘)

๒



มีแต่เราแท้ ๆ เป็นตัวการ เป็นตัวร้าย เป็นตัววุ่นวาย!
ก็จะลดการถือสา
สติจะตั้งมั่น มุ่งล้าง “จิต” ที่ขุ่นเคืองอย่างท่วมเท
“วิปัสสนิก” ก็พัฒนาเป็น “วิปัสสนา”



ภาพจาก www.Thaiall.com

คู่มือ เอาชนะความโกรธ (ตอนที่ ๒)

ฉบับก่อนๆ ได้อรรถาธิบายลงลึกมาได้ระดับหนึ่ง เริ่มแต่การมี “สัมมาทิฐิ” ในเรื่องนี้ หมายความว่า “ต้องเห็นเป็นเรื่องสำคัญ” “เห็นเป็นเรื่องเร่งด่วน” ที่ต้องรีบจัดการ เมื่อเอาจริง เพียงไม่กี่เดือนย่อมเห็นผล! ตัวชี้วัดว่าความโกรธเริ่มจางคลาย มี ๓ ตัว F-M-D F คือความถี่ที่เกิดในแต่ละวัน M คือมวลจากใหญ่บ้าง จะลดขนาดลงมา D คือความแน่น แข็งเป็ก แต่ก่อนหลายวันกว่าจะคลาย เดียวนี้ไม่กี่ชั่วโมง ไม่กี่นาทีก็ดับได้ F-M-D จึงคือตัววัดความก้าวหน้า เราอาจล้างไม่หมดในชาตินี้ แต่ก็ก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ จนชีพดับสูญ!

ข้อสังวรอีก ๑ ข้อใหญ่ก็คือ “ความโกรธ” ก็เหมือน “เลือดข้น”

ตอนไม่โกรธก็คือ “เลือดหลั้บ” จัดการกับ “เลือด” จึงต้องอาศัย “ผัสสะ” มาแห่ย์ มายั่วยุ มากกระตุ้น

คนถูกแห่ย์ ถ้ามันว์แต่ตอบโต้ ออกทางกาย ออกทางวาจา ก็จะไม่มวันชนะ

การควบคุมกาย-วาจา ซึ่งเรียกว่า “ศีล” จะเป็น “กรง” กักขังให้เลือดร้ายอ่อนแรง

ปฏิบัติการขั้นสุดท้าย หลังการควบคุม “กาย-วาจา” (ศีล) ก็คือ “ธรรมวิจย” และ “วิปัสสนา”

เมื่อ “โทสะ” ยังไม่ถูกยั่วยุ ดูเหมือนสงบ นั่นคือภาพลวงตา

“ยามสงบ-เตรียมรบ-ให้พร้อมสรรพ”
หมายความว่า

ต้องหยิบเอาเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธมา
ทบทวนเสมอ ๆ

**ธรรมวิจัยที่จะแข็งแรง ก็จำเป็นต้องใช้
“การเขียนสอนตน”**

การเขียนจะทำให้พลังธรรมวิจัยแข็งแกร่ง
เพราะธรรมวิจัยจะทำให้ข้อคิดแหลมคมขึ้นและ
ให้เวลามากกว่าการนั่งคิดเฉยๆ หลายร้อยหลาย
พันเท่า!

“ธรรมวิจัย” ก็เหมือนการซ้อมรบ ทำบ่อยๆ
ทำทุกวัน และรอคอย “โจทย์”

รอคอย “ผัสสะ” ที่จะโผล่มาเมื่อไหร่ก็ไม่รู้
โผล่เมื่อใดก็ต้องปล้ำกันสักพัก สอนใจตนเอง
ให้บ่อยๆ

**สอนแบบเทียบเคียง สอนแบบอุปมาอุปไมย
ถือเป็นระยะแรกของการต่อสู้**

เรามันโง่-เรามันบ้า-เขายังเด็ก-โกรธคือโง่-
โมโหคือชั่ว-คนโกรธเลวกว่าเดรัจฉาน

หรือเขาเป็นอย่างนั้นเอง....

สุดแต่จะพรรณนา ก็ว่ากันไป

**ระยะที่ ๑ นี้ ยังเป็น “สมถะ” แคกดข่ม
แค่หินทับหญ้า**

ยังมีเชษฐารากถอนโคน

**ระยะที่ ๒ เป็นระยะประจัญบาน เทียบเคียง
อุปมาอุปไมย จนซ้ำของ เห็นด้วยมากพอแล้ว**

หยิบจิตขึ้นมาพิจารณา ทำไมโกรธ?...ทำไม
ไม่ยอม?...ทำไมไม่ศิโรราบ?...ทำไมยังเร้าร้อน?...

ขั้นนี้ท่านเรียกระยะ “ดักแด่” กำลังฟักตัวจะ
เป็นผีเสื้อแสนสวย

เจ็บแต่ก็ควบคุมได้!

ปวดแต่ก็รู้ว่าเป็นทางผ่าน!

จับ “อารมณ์” ที่ขุ่นเคือง กระหน้าสอนให้
อ่อนโยน!

ไม่โทษใคร! ไม่มีใครผิด!

ผิดที่เรา “จิต” ไม่ยอม

**ขั้นนี้ขั้นอธิธรรม เป็นธรรมชั้นสูง เพราะ
ไม่มีเรา ไม่มีใครเป็นต้นเหตุ**

มีแต่เราแท้ ๆ เป็นตัวการ เป็นตัวร้าย เป็นตัว
วุ่นวาย!

ก็จะลดการถือสาหลง

สติจะตั้งมั่น มุ่งล้าง “จิต” ที่ขุ่นเคืองอย่าง
ทุ่มเท

“วิปัสสนิก” ก็พัฒนาเป็น “วิปัสสนา”

มีแต่เรากับจิต เรากับโทสะ เรากับเลือร้าย
จะคุยกับมัน จะว่ามัน จะตกลงกันอย่างไรก็
ว่ากันไป

มีแต่เราๆๆ กับกิเลส ไม่เกี่ยวกับใครอีก
ต่อไป

ต่อจากนี้ไปก็เหลือแต่การฝึกฝนให้ชำนาญให้
เชี่ยวชาญ

ชั่วโมงบินเป็นเรื่องสำคัญ

ปฏิบัติไม่กี่ที่ก็บรรลุผลหมดยุคสมัยไปนานแล้ว
เหลือแต่ “วิริยะอุตสาหะ!”

และแล้วฉากชีวิตแสนรันทศจะผ่านไป โลก
จะสวยขึ้น นกร้องเพลงเจ็ยแจ้ว

แต่ก่อน ทำไมเราไม่เคยได้ยิน?

มีความสุขกับการจัดการกับ “อารมณ์”

“โกรธ” ทุกครั้ง เจ็บแต่ก็ยินดี!

ขอบคุณทุก ๆ คนในโลกนี้ที่แท้เสียร้ายใน
จิตเราให้มันตื่น!

ถ้าไม่ตื่น เราจะรู้ได้อย่างไรว่ามันซ่อนตัวอยู่
ที่ไหน?

ถ้าไม่รู้ที่ซ่อน เราก็ไม่มีทางเอาชนะ !

พุทธองค์ตรัสไว้เป็นกำลังใจนักรบสีขาว

ทำบุญมากมาย ทำกับพระอรหันต์ ทำกับ
พระพุทธเจ้าเป็นหมื่นๆ แสนๆ ครั้ง ก็มีเท่า
“สังฆทาน” แม้เพียง “ครั้งเดียว”

**และสังฆทานต่อให้ร้อยครั้งก็มีเท่าการเจริญ
อนิจจังสัญญา...การรู้เท่าทันความไม่เที่ยง...การตั้งจิต
ให้ดีในยามที่มีเหตุการณ์ไม่คาดคิดอุบัติขึ้นมา**

ไม่มัวแต่โมโหโกรธา แต่ฝึกฝนชำระล้าง ให้
จิตเราร้อน จิตที่แผดเผา จางคลายจนสงบเย็น

จัดการกับ “โทสะ” ได้ โลกทั้งโลกก็อยู่ใน

กำมือเรา!

๒



คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๘

การแยก“กาย”แยก“จิต”แบบพุทธอย่าง
สัมมาทิฐิ ที่เรียนรู้จาก“อาการ-สังขะ-นิมิต-
อุเทศ” โดยมี“ธรรม ๒”เป็นองค์ประกอบของ
รูปกับนาม ยังจะอธิบายกันต่อไปอีกอย่าง
สำคัญ เพราะหากไม่ชัดเจนยิ่งในความเป็น
“กาย”ซึ่งเป็นภาวะ“ธรรมะ ๒”ของ“รูปกับ
นาม”ทำ“ภาวะ”(สิ่งที่นำไป)กันอยู่[สัสมภาวะ]

เราก็จัดการกับ“สังขาร”(ปรับแต่ง)มิจฉา
ทิฐิอยู่ หรืออวิชชาอยู่ “สังขาร”นั้นก็ขึ้นไป
ตามกิเลสหรือเป็นไปตามความรู้เก่า(อวิชชา)ที่มี
อยู่เท่าเดิมก็เท่านั้น ก็มีแต่การเจริญกิเลส

แต่ถ้าคนใดมี“สัมมาทิฐิ”ชัดเจนใน
ความเป็น“กาย”ซึ่งเป็นภาวะ“ธรรมะ ๒”ของ
“รูปกับนาม” แล้วเราก็ปฏิบัติจัดการกับ
“องค์ประชุมของรูปกับนาม”(กาย)

นั่นคือ “อภิสังขาร”ให้เป็นสัมมาปฏิบัติ
หมายความว่า ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาผล”คือ
ให้สำเร็จ“สัมมาอาชีวะ”ให้ได้ ให้สำเร็จ“สัมมา
กัมมันตะ”ให้ได้ ให้สำเร็จ“สัมมาวาจา”ให้ได้
ให้สำเร็จ“สัมมาสังกัปปะ”ให้ได้

“อาชีวะ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ”นี้
คือ “กรรม ๔”ในความเป็นคนทุกคนที่ต่างมี
อยู่เป็นสามัญ เราจึงต้องเรียนรู้ให้รู้จักแจ้ง
“กรรมทั้ง ๔” นี้ให้ดีชัดเจน แล้วสมาทาน
“ศีล”เท่าที่เหมาะสมกับตนให้แก่ตน จึงจะ

ปฏิบัติสังวรให้เกิด“อธิลิกขา ๓”ไปตามลำดับ
เบื้องต้นขั้นต่ำก็คือ “ศีล ๕”อันเป็น
“ศีล”พื้นฐานที่มีครบ“กรรม ๓” นั่นก็คือ
“กายกรรม ๓”(ศีลข้อ ๑-๓) “วจีกรรม ๑”(ศีล
ข้อ ๔) “มโนกรรม ๑”(ศีลข้อ ๕)

ภายนอกคือ“กายกรรม-วจีกรรม”นั้นเรา
ก็ต้องสังวรให้“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-
สัมมาวาจา”ก่อน ก็แน่นอนแหละ เพราะคน
จะทำแต่เพียงแค่นี้“ใจ”นั้น แล้วมันจะเกิด
กรรมภายนอกได้อย่างไร ย่อมไม่มีกรรม
ภายนอกเกิดขึ้นได้แน่ๆ ถ้าพลังงาน
ต้นตอขาดแล้ว(คือพลังงานจากจิตใจ) พลังงาน
ภายนอกเหมือนหุ่นยนต์ เป็นต้น ถ้าหาก
พลังงานภายในหมดสิ้นแล้ว ภายนอกจะเกิด
การเคลื่อนไหวไม่ได้ ใช่มั้ย?

ดังนั้น เอาแต่นั่งสะกดจิตหรือจัดการ
กับจิตในจิตเท่านั้น โดยไม่ใช้“จิตใจ”ออกมา
ภายนอกเลย มันจะเกิด“กายกรรม-วจี
กรรม”ได้อย่างไร

ฉะนั้นจริงที่สุด ผู้จะมี“กายกรรมหรือ
วจีกรรม”ได้ ก็ต้องมี“จิตใจ”เป็นประธาน
สั่งการ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสัจจะไว้ว่า
ต้องมาจาก“จิตใจ”ก่อน(มโนปุพพังคมา ฐัมมา)
กายกรรม-วจีกรรมเกิด“อาการ”โดยไม่มี
พลังงานจาก“ต้นทาง”ขับเคลื่อนไม่ได้

แม้จะเรียกว่า“อัตโนมัตติ”ปานใด ก็ต้อง
มี“พลังงาน”ต้นทาง

ตามที่เคยอธิบายมาแล้วหลายครั้งครา

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ว่า “คนที่ตายแล้วไม่เนา” นั้น ข้าเลียบกิติ ผม กิติ ยังเห็นได้ว่ามันยังงอกยาวออกมาอยู่เลย

นั่นแหละ..นั่นแหละ ที่มันเกิดจาก “พลังงาน” ในอนุสัยของตนยังยึดมั่นถือมั่น แม้ตายแล้วก็ยังมีพลังงานนั้นเป็นพีชนิยาม อยู่ “ไม่ยอมปล่อยวางความเป็นตนเอง” จึง ยังคงมีชีวะ คงเหลือด้วยอวิชชา พลังงาน พีชนิยามจึงทำงานอยู่ ไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไร

ดังนั้น ในขณะที่เรายังมีชีวิตเป็นๆ นี้ แหละ ศึกษา “สังกัปปะ ๗” กันดีๆ ตามที่ พระพุทธเจ้าทรงสอนใน “มหาจิตตตาริสกสูตร” นั้นแหละคือ แหล่งที่ทำให้เกิดตัวประธาน สำคัญที่ทำ “บุญญาภิสังขาร” สำเร็จได้

เมื่อทำ “บุญญาภิสังขาร” สำเร็จได้ไป จนหมด “บาป” ที่เกิดในปัจจุบันแล้ว อย่าง ยั่งยืน ถาวรตลอดกาล คนผู้นี้จะปรุงแต่ง อะไรก็ไม่เป็น “อกุศล” อีก เพราะ “อกุศลจิต” หรือ “บาป” ในทุกปัจจุบันไม่มีเกิดได้อีกแล้ว ต่อจากนั้นจึง “ไม่ต้องทำบุญ” (อบุญญ) กันอีก เพราะ “บาป” ไม่มีเกิดอีกแล้วทุกปัจจุบัน

“บุญ” ก็ไม่ต้องทำกันอีกทุกปัจจุบัน

“บุญ” คืออาวุธที่ใช้กำจัดกิเลสที่ไม่ต้อง ใช้ “บุญ” จึงไม่ต้องมีอีกเลยได้แล้วในคนผู้นี้

บุคคลผู้นี้คือ อรหันต์ จึงเป็นผู้ “สิ้นบุญ สิ้นบาป” (บุญญาบาปปริกขิต) ด้วยประการฉะนี้

“บาป” ที่เกิดในปัจจุบันกาลนั้นทำให้สิ้น ไปจากใจตนได้ ด้วยการให้ “บุญ” เป็นเครื่องมือ กำจัด หรือประหารจนสิ้นหมดสนิทจบได้

“บุญ” เป็นเครื่องมือที่ใช้กำจัด “บาป” จึง หมดงาน ไม่ต้องเป็นภาระมีไว้ก็ได้แล้ว

ฉะนั้นคือ สิ้นบุญสิ้นบาปด้วยสังขธรรม การปฏิบัติตามที่ได้สาธยายนั้น ล้วน ปฏิบัติกับ “ธรรมะ ๒” (เหตุ ธรรม) มาตลอด

“ธรรมะ ๒” (เหตุ ธรรม) คือ รูปกับนาม หากผู้ใดสามารถทำให้เกิด “เอกสมิสรณา ภวันติ” (ทำให้ “ธรรมะ ๒” กลายเป็น “ธรรมะ ๑” ทำอติภาวะ ให้เป็นมูริสภาวะ) ได้สำเร็จ จึงจะชื่อว่า ผลการ “ทำภาระ” (สสมภาระ) ก็เป็นผลสำเร็จได้ มีอยู่

อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่ง ความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุค นี้ หรือยุคไหนๆ ก็ตาม ได้แน่นอนที่สุด

ฉบับที่แล้วเราอธิบายมาถึง “ความรู้ลึก กลางๆ” (อุเบกขา หรือออกุทขมสุข) อันเป็น “อาการ” ของ “ความรู้ลึก” คือของจิต ซึ่งสำคัญมาก

เพราะจะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง จาก “อาการ” ต่างๆ ใน “รูปกาย” และใน “นามกาย” ชนิดที่เป็นไปตามจริงกันทีเดียว

เช่น “รูป” ที่เราเห็นกิติ “รูป” ที่เราได้ยิน กิติ “รูป” ที่เราได้กลิ่นกิติ “รูป” ที่เราได้ลิ้มรส กิติ หรือ “รูป” ที่เราได้รู้สึกในสัมผัสนั้นๆ ว่า เย็น ร้อน อ่อน แข็ง หนัก เบา เร้าใจ หรือไม่เร้าใจ แค่นี้ เราจะ “รู้” ทั้ง รู้จัก และ รู้แจ้ง จนกระทั่ง รู้จริง จากปรากฏการณ์จริงที่เกิดอยู่หลังๆ โทหน้ท่ โต้งๆ นั้นจริงๆ

เพราะ “ตา” กระทบก็ “รู้” ของจริงแท้ๆ

“หู”กระทบก็“รู้”ของจริงแท้ๆ

“จมูก”กระทบก็“รู้”ของจริงแท้ๆ

“ลิ้น”กระทบก็“รู้”ของจริงแท้ๆ

“กาย”กระทบหรือสัมผัสเสียดสีทุกๆ

ส่วนของร่างกายนอก(โผฏฐัพพะ)ทั้งหลาย
ทั้งหมดก็ล้วนได้“รู้”ของจริงแท้ๆทั้งนั้น

“รู้ของจริง”จึงเริ่มตั้งแต่..“สัมผัสแรก”

“สัมผัสแรก”นี้แหละ เริ่ม“รู้จัก”ภาวะ
นั้นๆยืนยันทันด้วย“สัมผัส”อยู่โต้งๆ ตั้งแต่
ชั้นหยาบ เป็นเบื้องต้น ต้องมีภายนอกด้วย
นี่“รู้”แรก เป็น“ความจริง”แรกที่ต้อง
รู้ขั้นนี้มาเป็นลำดับต้น เพราะหยาบ-รู้ง่าย

เมื่อปฏิบัติไปอย่างสัมมาปฏิบัติ มีผล
ได้ผลไปตามลำดับ ก็“รู้แจ้ง”ความจริง
ของแท้ไปตามลำดับ เป็นขั้นกลาง ไปเรื่อยๆ

แล้วจึงจะ“รู้จริง”ความจริงสูงสุดขั้น
สำเร็จปลายสุด ได้ ก็เป็นรู้จบ“ความจริง”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๘ ว่า เป็นความงามด้วย
ขั้นต้น-กลาง-ปลาย ซึ่งไล่เรียงไปเป็นลำดับ
ละเอียดลาดลุ่มเหมือนผิงทะเลอย่างเป็นที่
น่าอัศจรรย์(ความน่าอัศจรรย์ ประการที่ ๑ ใน ๘)ที่
ใครๆ“รู้”เข้าล้วนอภิมภยม์ไม่ว่าจะเป็นค่านิยม
ชาวโลกีย์ หรือค่านิยมชาวโลกุตระ

“ความจริง”ที่จะได้“รู้”ตามที่ว่านี้ ต้อง
“สัมผัส”มีภาวะปรากฏให้เรา“รู้” ถ้าไม่มีการ
“สัมผัส”กันของ“ธรรม ๒”เกิดขึ้นปรากฏ
จริงในปัจจุบันเลย โดยมีการสัมผัสของ

“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)กับ“นาม”(ธาตุรู้ทำหน้าที่รู้) ก็ไม่มี
“ฐาน”ที่จะเกิด“ความรู้ลึก”(เวทนา)จริงให้เรา
ศึกษา“อาการทุกข์-อาการสุข-อาการไม่สุข
ไม่ทุกข์”ที่มีจริงในปัจจุบันสัมผัสอยู่ ก็ไม่มี

“กรรมฐาน”ให้ปฏิบัติ(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๙๐)

จะมีก็แต่จาก“การกำหนดรู้ขึ้นมาใน
ใจคือสัญญา”ที่ไม่มีสัมผัสของจริงภายนอก
ก็เป็น“ภพ-ชาติ”ที่เกิดอยู่แต่ใจในใจ
ตามที่“หลับตา”ปฏิบัติ จึงมีแต่“ภพ-ชาติ”
ที่เกิดจาก“สัญญา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า
ทั้งหมดล้วนเป็น“อดีต ๑๘”กับ“อนาคต ๔๔”

การทำสมาธิแบบดิ่งนั่งสะกดจิตเข้าไป
ให้เกิดแต่“ความเป็นหนึ่ง” ไม่มี“ธรรมวิจย”
ใดๆเลย นอกจากดิ่งเข้าไปสู่“จุดใดจุดหนึ่ง”
ให้หนึ่งจดจ่ออยู่ที่“ภาวนานั้น” ให้แน่นแนบ หนึ่ง
นานให้ได้ ตามที่การทำสมาธิทั่วไปทำๆกันนั้น

การปฏิบัติ“สมาธิ”ที่เอาแต่ให้กำหนด
ดิ่งนั่งเข้าไปอยู่แต่เฉพาะจุดหนึ่งจุดเดียวดื้อๆ
จะนี้แหละ เหมือนอย่างการสอนๆ-เรียนๆกัน
-ปฏิบัติกันอยู่แพร่หลายในวงการปฏิบัติทำ
“จิต”ให้เกิด“สมาธิ”ทั่วไป ปฏิบัติอย่างนี้กัน
แม้แต่ในวงการศาสนาพุทธแท้ๆ นี้แหละ
ที่ผิดคำสอนของพระพุทธเจ้า

ที่เรียกกันว่า นักปฏิบัติธรรม ซึ่ง
หลับตาทำสมาธิ ไม่ว่าจะหลับตาทำสมาธิอยู่
ในบ้าน หรือตามวัดในเมือง หรือทำสมาธิ
หลับตาในป่า หรือที่พากันเรียกพระกรรมฐาน
เรียกพระชูดงค์ ก็ล้วนแต่มีจกชาติภูมิ เพราะ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หลงทางปฏิบัติ พากันปฏิบัติผิด หลงว่าการออกไปปฏิบัติในป่าเป็นทางแสวงหาโมกขธรรมแล้วจะบรรลุ“จรณสมบัติ-วิชชาสมบัติ”

มีจกาทิฎฐิกันอย่างนี้ในวงการศาสนา พระตถาคตอุบัติขึ้นมา นำวิชาจาจรณะที่ล้มมาทิฎฐิกันมา ถึงวันนี้กลับไป“ผิด”กันอีก ก็วนอยู่อย่างนี้เอง เจริญแล้วก็เสื่อม

เหตุใหญ่ก็คือ ไป“หลงผิด”ตรงที่ว่า การปฏิบัติธรรมนั้น“ต้องออกไป” ซึ่งไปหลงผิดว่าการปฏิบัติธรรมแบบ“เจ้าชายสิทธัตถะ”ที่ทรงออกไปป่าเพ็ญ ๖ ปีนี้เองว่าทำให้บรรลุธรรม..พระองค์ก็ตรัสว่า“ผิด”

นี้แหละประเด็นสำคัญที่“หลงผิด”กัน ไม่ว่าจะในยุคไหนๆ จะยุคที่มีศาสนาพุทธเหมือนปัจจุบันหรือยุคที่ไม่มีศาสนาพุทธก็ตาม ทุกยุคทุกกาล ผู้เข้าใจว่า การออกไปปฏิบัติธรรมแล้วจะได้นิพพานนั้นล้วนมีจกาทิฎฐิกันทั้งนั้น เพราะ“นิพพาน”คือโลกุตระ จะมิได้ต้องปฏิบัติในสังคมิให้“อยู่เหนือ”โลกีย์

ในยุคพระพุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะก็“หลงทาง”ไปตามยุคเขาอาตมาเรียกภาวะ“หลงทาง”นี้ว่า “ลิงลม อมข้าวพอง” นั่นคือหลงว่า“การปฏิบัติธรรมต้องออกไป” เจ้าชายสิทธัตถะก็เมามัวมีนๆไปตาม“ความนิยม”ของสังคมิที่นิยมกัน ซึ่งชาวพุทธในยุคนี้ก็“หลงทาง”ในเรื่องออกไปเหมือนเจ้าชายสิทธัตถะ

“ลิงลมอมข้าวพอง”เป็นการละเล่นของไทยชนิดหนึ่ง ปิดตาแล้วคู้หมอบให้เพื่อนฯ

เข่าจนกระทั่งมีอาการ“มีนเมา”ง่วงววยๆ จิตใจรู้ตัวได้ไม่เต็มสภาพ จึงไม่มีความเป็นตนเองเต็มที่ อำนาจภายนอกจึงมีอิทธิพลต่อคนผู้นี้ได้ นี่คือ ภาวะ“ลิงลม อมข้าวพอง”

ซึ่งคนผู้นี้ตามจริงภายใน“จิตอนุสัย”ของตนแต่ละคนนั้นมี“คุณวิเศษ”(อุตตรินุสสธัมม)ของตนที่ได้สั่งสมมาแล้วแต่ชาติก่อนๆ จริง ตามฐานะของแต่ละคน เพราะมี“วิชชาสมบัติ-จรณสมบัติ”เป็น“คุณวิเศษ”ในตน ที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลง(อวิริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)

แต่เมื่อเกิดมาช่วงแรกของชีวิต“ต้นท่อน”ที่อยู่ในกำบังของจิตตนมันยังไม่แสดง“ภูมิธรรม”แท้ของตนออกมาได้ ก็เลยถูกอิทธิพลโลกีย์ครอบงำ“ฉาบพอก”อยู่ ตามฐานะแห่งบารมี เป็นวิบากของแต่ละท่าน ก็เป็นไปตามโลกเขาบ้าง ชั่วระยะหนึ่ง ไม่ถาวรยั่งยืน

เจ้าชายสิทธัตถะเป็นต้น ก็ถูกโลกีย์ครอบงำอยู่ทางฆราวาสอยู่ในเมือง ๒๙ ปี และไปถูกโลกีย์ครอบงำทางนักรบวชอยู่ในป่าอีก ๖ ปี รวมเป็น ๓๕ ปี ภูมิธรรมแท้ของตนจึงฟื้นคืนมาให้ตนรู้เองได้ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๖

ซึ่งไม่ใช่“ตรัสรู้”จากการปฏิบัติเพราะผลในป่า ๖ ปี ปฏิบัติในป่านั้นทางผิด(ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒)

แต่เป็น“ภูมิเดิม”ของพระองค์เองฟื้นคืนมา ซึ่งไม่เหมือน“ความรู้”ของใครที่ปฏิบัติ

ได้ผลอยู่ในป่าทั้งหลาย ประดา มีนั้นเลย

เป็น“ความรู้แบบของพระองค์เอง”(สัมมาสัมพุทธ) ที่ไม่เหมือนศาสนาใดๆเลยในโลก

มีหลักฐานที่ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก ว่า “ธรรมะของพุทธ”นั้น แตกต่างไม่เหมือนของสามัญโลกีย์ที่นับถือกัน มันทวนกระแส (ปฏิโลต)กับของส่วนใหญ่ในโลกปกติเขาทั่วไป

อาตมาขออ้างอิงหลักฐานในพระไตรปิฎก เพียง ๔ หลักฐาน ก็น่าจะชัดเจนพอ

หลักฐานที่ (๑) จาก“สามัญญผลสูตร”(เล่ม ๙ ข้อ ๑๐๒) ยืนยันอยู่ชัดเจนว่า มีศาสนาใหม่อุบัติขึ้นมาในโลก ชนิดที่ไม่เหมือนใคร

โดยพระพุทธเจ้าเป็นพระผู้ตรัสรู้เองโดยแท้(สัมมาสัมพุทธ) ธรรมของพระองค์เอง(ธรรมสามี) พระองค์เองเป็นเจ้าของธรรมชนิดนี้ไม่ได้เอามาจากใครได้เลย(ธรรมสามี) พระองค์เองเป็น“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”จากตัวเองโดยแท้

“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”จึงหมายถึงตถาคตหรือพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ “ต้นธาตุ-ต้นธรรม” นั้นไม่ใช่แค่พระอรหันต์ธรรมดาๆ หรืออรหันต์ชั้นใดจะเป็น“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ได้

ดังนั้น ผู้จะประกาศต่อใครๆ ว่า ตนเป็นต้นธาตุ-ต้นธรรมนั้น จึงต้องมีลักษณะหรือมีอาการ ต้องมีพฤติกรรมและมืองค์ประกอบที่บริสุทธิ์ถึงดงามวิเศษสูงสุดสูงสุดอย่างเด่นชัดกับสังคมมนุษย์ได้ยืนยันเพียงพอว่าเป็นถึงขั้น“สัมมาสัมพุทธ”ที่เป็น“อนุดระ”(ไม่มีใครเหนือสุดกว่านี้อีก)กันจริงๆแท้ๆ..นะ!!!

ผู้ที่ไม่ใช่ตถาคต ที่ไม่ใช่“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”จริง จะโกหกชาวโลก หลอกลึงคม มันจึงไม่ง่ายๆหรอก อย่าหลงตนนักเลย

“สัมมาสัมพุทธ” คือ เป็นผู้มีความรู้ชนิดนี้ของตนเอง ไม่ได้เรียนจากสำนักไหน ไม่ได้รับ“ความรู้ชนิดนี้”(พุทธธรรม)มาจากใครอื่นคนใดเลย ในโลกนี้ไม่มีใครที่มี“ความรู้”อันเป็น“พุทธธรรม”ชนิดนี้ได้เลย ไม่ว่าจะยุคไหน

เพราะ“โลกุตระธรรม”นี้พิเศษแตกต่างพ้นไปจาก“โลกียธรรม”ทั้งหลายเท่าที่มีกันอย่างสุดเลิศ แม้“โลกียธรรมจะแสนเลิศสุดดียิ่งใหญ่” สุดยอด เยี่ยมยอดปานใดๆ ก็เลิศก็ดีไปคนละทิศ พุทธนั้นมีทิศไปทางโลกุตระ ต่างจากอื่นที่มีทิศไปทางโลกียะอยู่ทั้งสิ้น แม้โลกียธรรมนั้นจะประเสริฐเลิศล้ำยอดขนาดไหนปานใดก็ยังคงอยู่ในกรอบของ“เทวนิยม” ยังยึดได้อยู่ใน“ทิฎฐิ ๖๒”นั่นเอง ไม่สัมบูรณ์แบบเหมือนโลกุตระ ยืนยันได้

กล่าวคือ ธรรมะที่เป็นของตถาคตนี้เป็นอริยธรรม ซึ่งเป็นธรรมขั้นทวนกระแสโลก ไม่เป็นแบบโลก ไม่เป็นไปตามโลก แต่เป็นประโยชน์ต่อโลกอย่างยิ่งเสียอีกด้วยซ้ำ เรียกว่า“โลกุตระ” จึงเป็นความรู้และความจริงที่ยิ่งเลิศกว่าที่โลกทั้งหลายเขามีกันได้

ยกตัวอย่างง่ายๆ โลกียธรรมมุ่งไปรววยมักมาก-สวยเวอร์ไม่ที่สิ้นสุด-ไม่ใหญ่แบ่งโต

แต่โลกุตระธรรมมุ่งไปหาจน-มักน้อยสวยอย่างมีศิลป์และพอดี-ไม่ใหญ่แบ่งโต

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

จึงต่างกันชัด เพราะไม่ไปทิศทางเดียวกับความนิยมสามัญปุถุชนที่ยังบำเรอกิเลส และสามารถเป็น“ความจน”ที่อยู่ได้อย่างไม่ต้องหนีห่างพราวจากสังคมโลกเลย แต่อยู่เหนือ“โลกธรรม”เหล่านั้น ยังอยู่กับ“โลกธรรม”ทุกชนิดเหมือนชาวโลก และอาจจะดูเหมือนท่าน“มี”วัตถุตามที่โลกเขามีบ้าง แต่จริงๆ“ภายในใจ”ท่านไม่มีความเป็นของตน-เป็นตน”เลย จริงที่ใจจริงๆ เพียงแต่ที่นั่นก็อาศัยใช้ทำงานไปกับโลก“เพื่อโลก-เพื่อผู้อื่น”เท่านั้นแท้ๆ ตามฐานานุฐานะ

ตาม“ฐานานุฐานะ”นั้นหมายความว่าผู้มีฐานะที่ต้องมีมากไปตามเหตุปัจจัยก็ต้องมีไปอย่างนั้น ซึ่งผู้ที่มีบ้างเท่านั้นเท่านั้นก็มีสัดส่วนตามบารมีตน แม้บางท่านตามบารมีที่ต้อง“มีน้อย”ก็ต้องมีน้อยไปตามบารมี

จะมีมากหรือน้อยอย่างไร ใจของท่านก็บริสุทธิ์ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตน-เป็นของตนอยู่จริง ที่คนอื่นไม่สามารถไปหยั่งรู้ใจท่านได้หรอก แต่ผู้ที่จริงก็ยอมเป็นจริง

ซึ่งภาวะแห่งความสะอาดบริสุทธิ์นี้มี“คุณวิเศษ ๕” นั่นคือ บริสุทธา-ปริโยทตา-มุกุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา

“โลกุตรธรรม”เป็นธรรมพิเศษ วิเศษอย่างนี้จริงๆ ถ้าผู้ที่ยังไม่เป็นจริงมันก็ไม่จริง

“โลกุตรธรรม”ของพระองค์จึงเป็นของเฉพาะที่พระองค์ทรงเป็นเจ้าของธรรมเอง (ธรรมสมา) แยกห่างจากปุถุชนที่วนเวียนอยู่กับ

“โลกียธรรม”ไปคนละทิศอย่างนี้

“ตถาคต”เป็นผู้มีพุทธคุณ ๔ ประการ ที่ไม่มีคนสามัญจะมีภูมิรู้ได้เสมอเหมือน

เพราะได้ทรงบำเพ็ญสั่งสมบารมีมา นับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งบริบูรณ์สัมบูรณ์ เป็น“อนตรสัมมาสัมโพธิญาณ”ที่โลดโผน เตียวไปไกลมาก ตถาคต๒ องค์ยุคเดียวกัน มีไม่ได้ ไม่มีใครสามารถบังอาจมีบารมีใกล้เคียงพระองค์ได้ง่ายๆ จะทิ้งห่างกันไกลมาก อย่าไปพูดถึงว่าเทียบเท่าเลย จึงไม่พื้นฐานที่จะมีได้ที่ใครบังอาจมีบารมีเข้าใกล้เลยในยุคเดียวกัน หรือยุคใกล้ๆ

แค่ขนาด“พระโพธิสัตว์”ผู้มีภูมิธรรมขั้นสูงมากเท่านั้นในโลก ก็หาคนที่จะมี“ภูมิบารมี”ใกล้เคียงก็ยิ่งยากขึ้นๆอยู่จริงไปตามลำดับ ที่สามารถเห็นได้ มิได้มาปรากฏในโลกเป็นยุคๆ ดังนั้นยังเป็นระดับสุดยอดขั้นตถาคตนั้น ก็ประมาณเอาเองเถิด

ไตร่ตรอง(ไตรตรา)จินตนาการตามดีๆ ต่อไปนี่คงต้องคิดตามไตรตราดีๆ ซึ่งในยุคที่ตถาคตอุบัติขึ้นมานั้นยังไม่มีศาสนา พุทธ แต่คำว่า“พุทธ”ในภาษาบาลี มี

“พุทธ”แปลว่า ความรู้-ความเข้าใจ-ความฉลาด หรือแปลว่า ผู้รู้ ผู้เป็นปราชญ์ ตอนนั้นพระตถาคตอุบัติมาใหม่ๆ ประกาศศาสนาใหม่ ไม่เหมือนใคร ยังไม่ได้เรียกว่าศาสนาอะไร ก็เรียกว่า พรหมจรรย์ หรือเรียกศาสนา(คำสอน)ของตถาคตเท่านั้น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ยังไม่เรียก“ศาสนาพุทธ” และสมมุติภาษาที่เรียกตถาคตว่าพระพุทธรเจ้า ก็ยังไม่มีซึ่งจริงๆแล้วเนื้อแท้ของสังขารมกัอันเดียวกันกับศาสนาพราหมณ์นั้นแหละ ทว่าความเข้าใจของคนเพี้ยนไปคนมันไม่ได้“เนื้อแท้”จากคำสอนเอง เช่น ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-นิโรธ-จิต-เจตสิก-วิญญาณ-รูป-นาม-กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร ฯลฯ เป็นต้นก็คำสอนภาษาเดิมเดียวกันหมด เหมือนกันทั้งนั้น ยังมี ยิ่งท่องจำ ถ่ายทอดกันมาอยู่เป็นแต่ว่า ความเข้าใจความรู้ของคนเท่านั้นเอง ที่ตนเพี้ยนผิดไปไม่ได้เนื้อของสังขารภาวะแท้จริง จึงพากันปฏิบัติผิด ได้ผลที่ผิดไปจาก“สังขารภาวะ”อันเป็นของแท้เดิม

เช่น ในยุคหนึ่งเรียกศาสนาพราหมณ์เมื่อเสื่อมกันมากหนักเข้า ก็กลายมาเป็น“พราหมณ์มหาศาล” ซึ่งหมายถึง พราหมณ์ผู้ร่ำรวยลาภยศสรรเสริญเบ็ญจกามคุณและอิตตา เพราะหลงเมตตียึดในโลภกียธรรมไม่รู้จัก หรือไม่เอาโลกุตระธรรมกันแล้ว

พอมายุคนี้(ศาสนาพุทธเพิ่งผ่านไปแค่ ๒๕๐๐ กว่าปีเท่านั้น) พุทธศาสนิก แม้แต่นักบวชของพุทธก็เพี้ยนผิดไปแล้วจริงๆ กลายเป็น“พระมหาศาล”(เหมือนกับพราหมณ์มหาศาล) หมายความว่า พระผู้ร่ำรวยลาภยศสรรเสริญสุขด้วยเบ็ญจกามคุณและอิตตา เพราะหลงยึดในโลภกียธรรมหนัก และไม่รู้หรือไม่เอาโลกุตระธรรมกัน หลงมัวเมาแต่ในโลภกียธรรมตามที่

เห็นและเป็นอยู่หลุดๆตังๆในปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นอนิจจังปกติน“กัปป์”นี้ ก็เป็นอยู่จะนี้

กัปป์ไหนก็เป็นเช่นนั้น มาถึงกัปป์นี้ก็เป็นเช่นนี้ วนเวียนกลับไปกลับมาอยู่จะนี้

“กัปป์”คือ กาละที่หมุนวนดำเนินอยู่เป็นไปแต่ละความยาวนานของระยะที่เป็นอยู่

แล้วก็จะค่อยๆแปรเปลี่ยนกลับไปกลับมา จนกระทั่งหมดกาละแห่งกัปป์นั้นๆ

การหมุนวนของ“อนิจจัง”ก็จะนี้เอง คือ“กัปป์” ถ้า“กัปป์”ใดที่ศาสนิกมีความเป็นโลกุตระธรรม ก็เรียกว่า วิวัฏฏกัปป์

ส่วน“กัปป์”ใดไม่มีความเป็นโลกุตระธรรม ก็เรียกว่า สังวัฏฏกัปป์

จะนี้แล สังวัฏฏกัปป์ หรือวิวัฏฏกัปป์ หรือหากมีทั้ง ๒ อย่าง ก็สังวัฏฏวิวัฏฏกัปป์

เหมือนในปัจจุบันนี้ ซึ่งยังมีอยู่ทั้ง ๒ อย่าง อนิจจังก็หมุนวนอยู่อย่างนี้วันนตร์

ศาสนาพุทธก็อนิจจังอยู่ในความเป็นไปกับมนุษย์ในโลก ไม่เป็นนิจจัง ไม่นิรันดร์

ตถาคตตรัสรู้อย่างนี้ ผู้ได้ฟังคำสอนงามในเบื้องต้น-งามท่ามกลาง-งามในที่สุด

เกิดศรัทธา ศรัทธาในพระตถาคต ขอบวชเป็นภิกษุในศาสนา(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๐๒)ก็

ต้องประพฤติดตามแบบแผนของพุทธทุกคน เริ่มต้นตั้งแต่..“ละกองโมกสมบัติน้อย

ใหญ่(อัปปัง วา โคคักขันธัง ปหายะ มหันตัง วา โคคักขันธัง ปหายะ) ละเครือญาติิน้อยใหญ่(อัปปัง วา

ญาติปริวัฏฐัง ปหายะ มหันตัง วา ญาติปริวัฏฐัง ปหายะ)

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

[“ละกองโภคสมบัติน้อยใหญ่”นี้สำคัญมาก ที่กำลังเป็นปัญหาใหญ่อยู่ในวงการศาสนาพุทธไทยขณะนี้ เพราะภิกษุ“ไม่ละกองสมบัติน้อยใหญ่” แต่..“ละสมกองสมบัติ”กันใหญ่ รวยสมบัติน้อยใหญ่”หนักขึ้นๆนั่นเอง]

“...ปลงผมและหมวด นุ่งห่มผ้ากาสา พัสตร์[ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ไม่นุ่งห่มแล้วกาสาพัสตร์ ไปนุ่งห่มสีเหลืองที่ผิดพระวินัยอยู่แห้ว] ออกบวชเป็นบรรพชิต เมื่อบวชแล้ว สำรวมระวางในพระปาติโมกข์อยู่

[พระปาฏิโมกข์ทุกวันนี้ก็หลงยึดผิดๆที่ไม่ใช่“ศีล” (จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)กันแล้ว หลงยึดเอาแคว้นย ๒๒๗ มาเรียกว่าเป็น“ศีล ๒๒๗” หลงผิดว่าเป็นศีลปาฏิโมกข์ มีหน้าซ้ำทำตนละเมิด“ศีลปาฏิโมกข์”นี่ที่เป็นธรรมนุญ ของพุทธที่ทุกอย่างไม่รู้ไม่ชี้เสียอีก เต็มไปด้วยเดรัจฉานวิชา ย่ำยี“ศีลปาฏิโมกข์”ที่แท้จริงกันอย่างไม่รู้สี่รู้ห้า]

...ถึงพร้อมด้วยมารยาทและโคจร มีปกติเห็นภัยในโทษเพียงเล็กน้อย[พระมหาศาลทั้งหลายเห็นภัยในโทษเพียงเล็กน้อยกันที่ไหน? พระมหาศาลในวันนั้นต้นมีโทษภัยเท่าภูเขาเอเวอเรสต์แห้วยังดันทุรังกันอยู่อย่างด้านทนเห็นๆและเป็นอยู่..ใช่มั๊ย?]

...สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย[“สิกขา”คือ ไตรสิกขา มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ก็เพี้ยนผิดไปหมดทั้งศีล ทั้งสมาธิ ทั้งปัญญา “ศีล”ก็เหลือแต่วินัย ๒๒๗ “ศีลธรรมนุญ”แห้วคือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ก็ไม่เอาแล้ว แถมสอนผิดไปหมด และ“บทแห่งธรรม”หรือ“ธรรมบท”(ธมมบท)ต่างๆก็ไปตรวจดูตาม“ธรรมโดยบท”(ธมมบท)ทั้งหลายกันเถิด ไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้ากันเลย มันไม่เหลือ“ธรรม”หรือ“การทรงไว้”ตามพระอนุสาสน์กันแล้ว]

...ประกอบด้วยกายกรรม วาจากรรม

มโนกรรมที่เป็นกุศล มีอาชีพบริสุทธิ์[ตรวจกายกรรม ฟังวาจากรรมของ“พระมหาศาล”ทั้งหลายกันดู มันเป็นกุศลกันขนาดไหน มันบริสุทธิ์กันไหม ส่วน“มโนกรรม”นั้นที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เรียนรู้ตั้งแต่คำว่า“กาย”ก็ดี “จิต”ก็ดี ให้เรียนรู้จาก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” แควเทศ(ที่สาธยายความหมายของหัวข้อธรรม)ก็ไม่ตรงโลกุตระธรรมแล้ว] ยิง“อาชีพบริสุทธิ์”นั้น ตรวจตาม“มิจฉาชีพ ๕”(กุหนา-ลปนา-เนมิตตกตา-นิเปสิกตา-ลาภาน ลากัง นิฉิฉิงสนตา)กันดูเถิด บริสุทธิ์ตามพระวจนะหรือ? ไม่ต้องพูดถึง“อาการ-ลึงคะ-นิมิต”ที่ต้องมี“ญาณ”หยั่งรู้กันหรือ

แม้พระวจนะที่ว่า “...ถึงพร้อมด้วยศีล คัมภีรอนทวารอินทริยทั้งหลาย ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ เป็นผู้สันโดษ”ก็ไม่ตระหนัก

ศีล-อินทริยสังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ ๔ อย่างนี้ ศีลก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลुอาริยะ(อริยะ สีสันท์) อินทริยสังวรก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลुอาริยะ(อริยะ อินทริยสังวร) สติสัมปชัญญะก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลुอาริยะ(อริยะ สติสัมปชัญญะ) “สันโดษ”ก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลुอาริยะ(อริยะ สันตุญฐิ) จึงจะเป็นสมาธิ หรือถ้าเข้าปาปฏิบัติ จึงจะพอมีภูมิคุ้มกันปฏิบัติในป่าได้ ไม่เช่นนั้น “ป่าจะเอาใจเธอไปเสียแห้ว” ตามพระพุทธวจนะที่ตรัสไว้ใน“อุบาลีสูต” (เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๔)ก็“ไม่รู้ประสา

ศีล-อินทริยสังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ แต่ละอย่างที่เป็นอาริยะนั้น ก็คือแต่ละอย่างมีผลที่ลดกิเลสได้นั่นเอง จึงได้

เรียกว่า “อริยะ”

แต่เดี๋ยวนี้สภาวะธรรมที่เป็น “ความเป็นอริยะ” ตามสภาวะที่แท้ดั้งเดิม มันไม่ใช่แล้ว มันผิดเพี้ยนไปจากสภาวะของ “โลกุตระธรรม” ที่จริงแท้ดั้งเดิม กลับไปเป็น “โลกียธรรม” แค่อภยธรรมเท่านั้น ไม่เป็น “โลกุตระธรรม”

กล่าวคือ ดูจาก “กายลักชี” (มีกายเป็นพยาน)

กายลักชี คือ พยานหลักฐานครบพร้อมในความเป็นกาย (ธรรมะ ๒) หรือในความเป็นองค์รวมของรูปกับนาม มีชื่อมีแต่รูป หรือมีแต่นาม ต้องมีองค์ “ประกอบของรูปกับนามพร้อม” และต้องมี “ภายนอกและภายใน” ด้วย โดยเฉพาะไม่ขาดภายนอก

การบรรลุธรรมของพุทธจึงต้องมี “กายลักชี” นั่นคือ มีพยานยืนยันได้ว่าสัมผัสอยู่ทั้งภายนอก (พหิตธา) และภายใน (อชฉัตตา) เป็น “ธรรมะ ๒” โดยเฉพาะต้องไม่ขาดภายนอก

ส่วนภายในนั้นยิ่งขาดไม่ได้เลย เพราะถ้าขาด “ธาตุรู้” (ที่เป็นธาตุภายใน) จะรู้อะไรต่างๆ ได้ยังไง เช่น “อกุศลจิต” (สมุทัย) ที่จะกำจัด จึงต้องมีนามรู้ “สมุทัยอริยสัง” ด้วยสัมผัส ถ้านามไม่มี ย่อมบรรลุธรรมไม่ได้แน่ๆ เด็ดขาด

เช่น สมาธิที่หลับตาสะกดจิตเข้าไป “ดับสัญญา-ดับเวทนา” จนตนไม่รับรู้อะไรเลย แล้วเข้าใจว่า “อาการเช่นนั้น” คือ “ความดับกิเลส” ซึ่งผิดความจริง นั่นมันดับจิตเป็น “ความดับมืดดำ (กิณะ)” เท่านั้น มีใช้ “กิเลสดับ” เลย เพราะการสะกดจิตไม่รู้จักรู้แจ้ง

รู้จริง “ตัวตนของกิเลส” มันเป็นแค่การสะกดจิตให้ไม่รับรู้ไปทั้งหมดแล้วเรียกว่า “นิโรธ”

ซึ่งเป็นแค่ “ดับหน้าที่ทำงานให้จิตดำ” ไประยะหนึ่งเท่านั้น เมื่อออกมาจาก “นิโรธ” ชนิดนี้แล้วก็เก็บเอา “ความจำ” ที่ตนได้จาก “ภาวะความดับ” แบบนั้นมายืนยัน “ความจำภาวะดับดำ” นั้นกับผู้อื่น ซึ่งมันมิใช่ “ความจริงของความดำ” ด้วยซ้ำ นั่นมันเป็นแค่ นำเอา “ความจำ” ในภาวะที่เคยดับ “ดำ” (กิณะ) นั้น มาระลิกดูให้ตนรู้อีกที่เท่านั้น

เพราะ “ความดับดำ” จริงๆ นั้น มันเป็นอดีตผ่านไปแล้ว ที่นำมาพูดถึงนี้คือ “ความดับดำที่เป็นอดีต” ไม่ใช่ “ภาวะดับดำที่เป็นจริงอยู่ในปัจจุบัน” นั่นด้วยซ้ำ ความดับดำนั้น ไม่มีในขณะนี้ จะมีก็แต่ “ความจำได้” เท่านั้น

ฉะนั้นแหละ “นิโรธ” ที่ทำความดับดำให้แกจิตแบบนี้ จึงต้องหลับตา “เข้านิโรธ” และต้อง “ออกจากนิโรธ” ก็ไม่มี “นิโรธ” แล้ว จะมี “นิโรธ” อีกก็ต้อง “หลับตาเข้านิโรธ” กันอีก ก็ “เข้าๆ-ออกๆ” กันไม่รู้แล้วอยู่แล้วๆ เలాๆ ฉะนี้

ซึ่งแตกต่างจาก “นิโรธอริยสัง” ที่เป็น “ความดับกิเลส” ของผู้ “ดับกิเลส” ได้อย่างสัมมาทิวฏฐิก็ตรงที่สัมผัสตัวตนของกิเลส เมื่อ “ดับตัวกิเลส” หหมดไปได้แล้วในปัจจุบันใด หาก “ดับ” ได้เด็ดขาดไม่เกิดในใจอีก ปัจจุบันต่อไปทุกปัจจุบัน “ความไม่มีกิเลสตัวนั้น” ก็ไม่มีอยู่ในจิตใจทุกปัจจุบัน เป็น “นิโรธ” ในปัจจุบันตลอดกาลยั่งยืน เป็น “กายลักชี”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไม่ต้องเข้า-ต้องออกกันอยู่แล้วๆเล่าๆ เหมือน “นิโรธดำ” (พรหมสุภกัณฑา) นั้นเลย

“นิโรธ” ที่ไม่ต้องเข้า-ไม่ต้องออกจึงเป็น “นิพพาน” แบบพุทธ มี “กายสักขี” คือ มี “องค์ประกอบของรูปกับนาม” ที่เป็นพยาน มีสักขีความไร้ “ตัวตนของกิเลส” นั้นอยู่ทุก ปัจจุบัน ไม่ต้องเข้าๆ-ออกๆเหมือน “นิโรธดำ”

ส่วน “นิโรธ” ที่ไม่มี “กายสักขี” ยืนยันใน ทุกๆปัจจุบัน เพราะไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย กาย” ก็คือ “นิโรธ” ที่เกิดจากการทำสมาธิ หลับตา และยังมีจิตวิโมกข์ในความเป็น “นิโรธ”

ชัดเจนมัยว่า “นิโรธ” ที่ยืนยันไม่ได้ใน “ปัจจุบัน” นั้นไม่ใช่ “นิโรธ” ของศาสนาพุทธ

ไตร่ตรองตามสภาวะจริงให้แม่นยำ จะ เข้าใจได้ เห็นตามได้ แม้แค่ตรรกะจากอธิบาย

ผู้ปฏิบัติที่รู้จักแจ้งรู้จริง “อาการ” (สังคะ - นิมิต-อุเทศ) แท้ที่ เป็น “กิเลส” ในใจของตนเอง และเมื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสตนได้ก็ตามเห็น “กิเลส” ของตนลดละจางคลายลงด้วยญาณ

ของตน (วิราคะนุสสิ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ใน “อานาปานสติสูตร” เพราะปฏิบัติ “อานา ปานสติ” อย่างลืมนตา “เห็น” (ปัสสตี) ในปัจจุบัน ขณะด้วย จนกิเลส “ดับ” (นิโรธ) ลึนซาก หมด เศษธุลีเกลี้ยงสนิท ก็ “ตามเห็นนิโรธ” (นิโรธา นุสสิ) นั้นด้วยธาตุรู้ (ญาณ) ของตนอยู่ จึงเป็น แบบพุทธที่มีเจโตวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติเห็นๆรู้ๆ

นี่คือ โลกุตระธรรม ๔ ซึ่งพระพุทธเจ้า ตรัสว่า เกิดจากการปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม

๓๗” ร่วมกับ “โลกุตระธรรม ๔” ก็เป็น “โลกุตระ ธรรม ๔๖” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ทฤษฎีการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่สัมมาทิฏฐิจึงจะเกิด “จรณสมบัติ-วิชา สมบัติ” ในความมี “ศีลเป็นอริยะ-สำรวมอินทริย เป็นอริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอริยะ-สันโดษ อันเป็นอริยะ” และเป็นฌาน-เป็นสมาธิลืมนตา

ซึ่งการปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” จะ ต้องมี “ธรรมะ ๒” หรือมี “กาย” คือ มี “องค์ ประกอบของรูปกับนาม” ให้เราปฏิบัติเสมอ

ทุกวันนี้การปฏิบัติทำ “สมาธิ” ที่เชื่อกันว่า จะเกิดบรรลุป็นอริยะได้นั้นก็ต้องหลับตา ทิ้งภายนอกให้สนิท ไม่มีภายนอกเลย สอน กันถึงขั้นว่า อย่าให้มีความรู้สึกใดๆจาก ภายนอกเด็ดขาด จึงจะชื่อว่า “ทำสมาธิ”

นั่น..ผิดถนัดแล้ว ดึกษาใหม่ให้ดีๆเกิด การปฏิบัติแบบนั้นไม่มีความเป็น “กาย” ในการปฏิบัติ การปฏิบัติธรรมให้เกิดสมาธิ แบบพุทธ ที่เป็น “สัมมาสมาธิ” จริงนั้นต้องมี “กาย” เสมอ มีแต่ “จิต” ที่ขาด “กาย” นั้นไม่ได้

ความเป็น “กาย” จะต้องมีตลอดในการ ปฏิบัติธรรมของพุทธ แม้ที่สุดปฏิบัติไปถึง จุดบรรลุปภาวะ “นิโรธ” หรือ “วิมุตติ” แท้ๆก็ยังมี ความเป็น “กาย” ต่างๆที่ยืนยันคุณสมบัติ อันประเสริฐทั้งหลายอยู่ ให้ดับส่วนที่เป็น “วสีสังขาร” ที่เป็น “กายในกาย” และดับ “จิต สังขาร” ที่เป็น “กายในกาย” ให้ได้

จะนี่คือ “กายสังขาร” ของ “กายในกาย”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

สิ่งที่ทำให้การใช้แรงงานหมดไป ได้แก่
การที่นายทุนโจรอเมริกันกลุ่มหนึ่งได้ก่ออาชญากรรมอันน่ารังเกียจ
นั่นคือการตั้งใจทำลายกิจการแรงงานทั้งหมด
เพื่อให้ชาวอเมริกันหันไปใช้รถยนต์....

เรื่องต่างประเทศ รัฐบาลของนายบาร์คเชื่อมโยง
กับการที่ทหารปฏิวัติล้มล้างรัฐบาลนักปฏิรูปของฮอนดูรัส
แถมสนับสนุนฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลในลิเบียและซีเรีย
และยังพยายามฟื้นฟูอำนาจการครอบงำของตนในอียิปต์
ผ่านกองทัพเพื่อขยายการควบคุมตะวันออกกลาง
ซึ่งมีน้ำมันร้อยละ ๖๕ ของโลกด้วย



ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน อาชญากรรมของนายทุนโจร (Crimes of The Robber Barons)

การปฏิวัติอุตสาหกรรมเกิดขึ้นในยุโรประหว่าง ค.ศ. ๑๗๕๐-๑๘๕๐ (พ.ศ. ๒๒๙๓-๒๓๙๓) โรงงาน ผุดขึ้นมากมายและแรงงานจากภาคการเกษตร จำนวนมากกลายเป็นกรรมกรและแรงงานในภาค อุตสาหกรรม และนั่นทำให้เกิด “นายทุนโจร” หรือ Robber Baron และโรงงานนรก (sweat shop) โรงงานดังกล่าวต่างมีค่าแรงต่ำ ชั่วโมงการทำงานยาวนานและสภาพการทำงานที่เลวร้าย ทั้งนี้เพื่อ “ตันทุนต่ำสุดและกำไรสูงสุด” ในที่สุดก็ เกิดลัทธิคอมมิวนิสต์ในปี ๑๘๔๘ (พ.ศ. ๒๓๙๑) ซึ่ง

จุดประสงค์เพื่อสร้างความเท่าเทียมในสังคม (ตั้งใจดีแต่วิธีการผิด) นายทุนโจรหรือนายทุน สามานย์ดังกล่าวยังขูดรีดผู้ตั้งถิ่นฐานในอเมริกา จนทนไม่ได้และต้องลุกขึ้นต่อสู้ และประกาศ อิสระภาพในวันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๗๗๖ (พ.ศ. ๒๓๑๙) ด้วย

ในสหรัฐฯ กฎหมายยังควบคุมพฤติกรรมของ บริษัท หรือนายทุนอย่างเข้มงวดในระยะแรก แต่หลังสงครามกลางเมืองระหว่าง ค.ศ. ๑๘๖๑- ๑๘๖๕ (พ.ศ. ๒๔๐๔-๒๔๐๘) ซึ่งมีผู้เสียชีวิตประมาณ

เมื่อปี ๑๗๙๑ (พ.ศ.๒๓๓๔) อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน รัฐมนตรีกระทรวงการคลังสหรัฐฯ ซึ่งแต่งตั้งโดยอับราฮัม ลินคอล์น เสนอให้รัฐสภาปกป้องอุตสาหกรรมของสหรัฐฯจากการแข่งขันกับอุตสาหกรรมของต่างชาติ โดยการให้เงินอุดหนุนตั้งกำแพงภาษีห้ามการนำเข้า ห้ามส่งออกวัตถุดิบสำคัญ รวมทั้งการพัฒนาภาคการเงินและภาคการขนส่ง และนั่นทำให้สหรัฐฯเป็นประเทศที่ให้การปกป้องอุตสาหกรรมมากที่สุดในโลก (เยอรมนี สวีเดน ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น อังกฤษ ได้หวั่นในอดีต และบราซิลในปัจจุบัน ต่างใช้มาตรการเดียวกันในการสร้างอุตสาหกรรมของตนให้แข็งแกร่ง) จนหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อสหรัฐฯเป็นมหาอำนาจแล้วจึงผลักดันทุนนิยมเสรี (แต่ก็ยังให้เงินอุดหนุนภาคเกษตรกรรม การวิจัยและพัฒนา บริษัทน้ำมันและอื่น ๆ จนปัจจุบัน)

ออสการ์ กวาร์ดีโอล่า-ริเวรา

สอนวิชากฎหมายและกิจการระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยลอนดอน

อ้างอิง : Oscar Guardiola-Rivera “what If Latin America Ruled the World” , 2001

๖๐๐,๐๐๐ คน นายทุนอเมริกาซึ่งร่ำรวยจากการขายอาวุธยุทโธปกรณ์ก็เริ่มประพัตติตนเป็นนายทุนโจร โดยเข้าซื้อกิจการเมือง ฝ่ายตุลาการและพรรคการเมือง แล้วนายทุนสามานย์อย่างนายจอห์น ดีร์อกกีเฟลเลอร์ (น้ำมัน) นายแอนดรูว์คาร์เนกี (เหล็ก) ตระกูล เจ.พี.มอร์แกน (การเงิน) ตระกูลกูดและแวนเดอร์บิลด์ (รถไฟ)และอื่น ๆ ก็เท็มเกริมถึงกับผูกขาดกิจการต่าง ๆ รวม ๓๑๙ กิจการโดยรวบรวมบริษัทเอาไว้กว่า ๕,๐๕๐ บริษัท และนั่นเป็นเหตุให้ชาวอเมริกันทั่วประเทศตั้งแต่เกษตรกรจนถึงสภาพแรงงานหยุดงานและออกสู่ท้องถนน การคัดค้านและการปราบปรามเป็นไปอย่างรุนแรงจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บมากมาย ในที่สุดศาลสูงก็พิพากษาว่า “ทรัสต์” (trust) หรือ “การผูกขาด” เป็นสิ่งผิดกฎหมายตั้งแต่ปี ๑๙๑๑ (พ.ศ.๒๔๕๔) อย่างไรก็ตาม นายทุนก็ไม่ลดความพยายามที่จะครอบงำตลาดตามลัทธิทุนนิยมคาบอวย หรือลัทธิผู้ชนะได้หมด (winner-take-all) ตัวอย่างเช่นบริษัทผู้ผลิตเนื้อวัว ไก่ มันฝรั่ง อาหารสัตว์ รวมทั้งสื่อมวลชนและบริษัทผู้ผลิตเมล็ดพันธุ์พืชตัดต่อพันธุกรรมเพียง ๕-๘ บริษัทเท่านั้นที่ควบคุมตลาดอเมริกาไว้ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในปัจจุบัน

พอถึงปี ๑๙๒๙ (พ.ศ.๒๔๗๒) ความละโมภของนายทุนโจรก็ทำให้สหรัฐฯเผชิญกับภาวะ

เศรษฐกิจตกต่ำครั้งร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของประเทศ สหรัฐฯเคยเผชิญกับวิกฤตทางเศรษฐกิจหลายครั้งก่อนหน้านั้น แต่วิกฤตในปี ๑๙๒๙ นั้นร้ายแรงมากจนถูกเรียกว่า “The Great Depression) ธนาคาร ๑,๓๐๐ แห่งล้มลงในปีแรก และอีก ๕,๐๐๐ แห่งต้องปิดตัวใน ๓ ปีต่อมา อัตราการว่างงานของทางการสูงถึง ๒๕% (อัตราไม่เป็นทางการสูงกว่ามาก) จีเอ็นพี (Gross National Product) ของประเทศลดลงร้อยละ ๕๐ ผลผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรมลดลงร้อยละ ๖๐ และ ๕๐ ตามลำดับ ทุกเมืองเต็มไปด้วยคนไร้บ้านและคนเข้าแถวรอรับขนมปัง ความท้อแท้สิ้นหวังแพร่กระจายไปทั่วประเทศ ชาวอเมริกันหลายแสนคนสมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ รวมทั้งนักเขียนชั้นยอดอย่างเออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ และเพื่อนนักเขียนชั้นนำนับสิบคน แรงงานอเมริกันต่างเข้าสังกัดสหภาพแรงงาน และยุคนั้นเป็นยุคที่สหภาพแรงงานเข้มแข็งที่สุด

ในขณะที่ชาวอเมริกันกำลังแย่งกันหาอาหารจากถังขยะ ประธานาธิบดีเฮอริร์เบิร์ต ฮูเวอร์ และสตรีหมายเลขหนึ่งกลับสำราญกับอาหารเย็น ๗ จานต่าง ๆ กันที่บริการโดยบริกรที่สวมถุงมือสีขาว และในปี ๑๙๓๒ (พ.ศ.๒๔๗๕) ซึ่งเป็นปีที่ประเทศตกอยู่ในภาวะที่เลวร้ายที่สุด ทหารผ่านศึกสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ๒๕,๐๐๐ คนซึ่งตกงาน

อดอยากและหิวโหยเดินทางไปทวงเงินที่รัฐสภา สัญญาว่าจะจ่ายให้ ประธานาธิบดีเฮอริเบิร์ต กลับลั้งให้ทหารภายใต้การบังคับบัญชาของนายพล ดักลาส แมคคาเธอร์ นายพลดไวท์ ไอเซนฮาวร์ และพันเอกยอร์ช แพตตัน ขับไล่และปราบปราม ผู้ชุมนุมด้วยแก๊สน้ำตา รถถัง และดาบปลายปืน เฝิงปักซึ่งเป็นที่อาศัยของสตรีและเด็กในชุด ขอมช่อถูกทำลายและเผา การปฏิบัติการส่งผล ให้มีผู้บาดเจ็บกว่า ๑๐๐ คน รวมทั้งทหาร ๒ คน ซึ่งสำคัญวันและพิษของแก๊สน้ำตา สิ่งที่ทหาร ผ่านศึกทำก็คือ พวกเขาเข้าร่วมกับชาวอเมริกัน ๒ ล้านคนที่ออกสู่ท้องถนน

เมื่อเฮอริเบิร์ต ฮูเวอร์ ออกจากตำแหน่ง เพราะครบวาระ และ แฟรงกลิน ดี.รูสเวลต์ เข้า รับตำแหน่งในปี ๑๙๓๓ (พ.ศ.๒๔๗๖) ภายใต้การ เรียกร้องและกดดันของประชาชน ประธานาธิบดีแฟรงกลินต้องออกมาตรการมากมายเพื่อ เข้าแทรกแซงเศรษฐกิจ ที่สำคัญที่สุดคือการออก กฎหมายและกฎระเบียบเพื่อควบคุม “ความ ละเอียด” ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้บรรดานายทุน โจร แม้หนังสือพิมพ์ “เดอะเนชั่น” จะตั้งข้อ สั่งเกตว่า “ถ้าคุณขโมยเงินถ้าคุณขโมยเงิน ๒๕ ดอลลาร์ คุณคือโจร ถ้าคุณขโมย ๒๕๐,๐๐๐ คุณ คือนักฉ้อฉล แต่ถ้าคุณขโมย ๒.๕ ล้าน คุณคือ นักการเงิน” และหนังสือพิมพ์อื่น ๆ ต่างเรียก นายธนาคารหรือ Banker ว่า Bankster ในปี ๑๙๓๔ (พ.ศ.๒๔๗๗) นิตยสารไทม์ชี้ว่า “ความ ไม่พอใจกลายเป็นเรื่องส่วนตัว มันไม่ใช่ความ ชัดแย้งระหว่างกลุ่มธุรกิจกับรัฐบาล แต่เป็น ความขัดแย้งระหว่างฝ่ายธุรกิจกับประธานาธิบดี” ประธานาธิบดีแสดงตนเป็นฝ่ายตรงข้ามกับในกลุ่ม นายทุนอย่างชัดเจน โดยประกาศทางวิทยุว่า “เรา ได้รับความเจ็บช้ำจากความโลภที่ฝังลึก พวกเขา พยายามฟื้นฟูอำนาจที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวของพวกเขา” กลุ่มธุรกิจตั้งองค์กรชื่อ Liberty League เพื่อการตอบโต้ องค์กรนี้เชื่อมโยงกับ ตระกูล “ดูปองต์” และนักอุตสาหกรรมอื่น ๆ สภาครองเกรสสอบสวนพบว่ามีการพยายาม

ชักชวนให้นายพลเกษียณอายุผู้ได้รับเหรียญ กล้าหาญของหน่วยนาวิกโยธินชื่อสเม็ดเลย์ บัตเลอร์ ปฏิวัติล้มรัฐบาลของประธานาธิบดี แฟรงกลิน ดี.รูสเวลต์ ด้วย อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีก็สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจและ ดำรงตำแหน่งจนเสียชีวิตในปี ๑๙๔๕ (พ.ศ.๒๔๘๘)นี่ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของอาชญากรรมที่ก่อ ขึ้นโดยนายทุนสามัญที่โลภมาก ตะกละ- ตะกลามและไร้เมตตา

นายทุนโจรอเมริกัน(และทั่วโลก)ไม่เคยหยุดก่อ อาชญากรรม เมื่อขึ้นศตวรรษที่ ๒๐ รถรางไฟฟ้า เป็นการเดินทางที่เป็นที่นิยมในเมืองต่าง ๆ ของ สหรัฐฯ ทั้งนี้เพราะชนคนได้มาก ค่าโดยสารถูก และสร้างมลพิษน้อย ในปี ๑๘๙๐ (พ.ศ.๒๔๓๓) รถรางเดินทาง ๒,๐๐๐ ล้านเที่ยว และเพิ่มเป็น ๑๕.๕ พันล้านเที่ยวในปี ๑๙๒๐ (พ.ศ.๒๔๖๓) แล้ว เริ่มลดลงพร้อม ๆ กับการเจริญเติบโตของ อุตสาหกรรมรถยนต์ สิ่งที่ทำให้การใช้รถรางหมด ไปได้แก่การที่นายทุนอเมริกันกลุ่มหนึ่งได้ก่อ อาชญากรรมอันน่ารังเกียจ นั่นคือการตั้งใจ ทำลายกิจการรถรางทั้งหมดเพื่อให้ชาวอเมริกัน หันไปใช้รถยนต์โดยในปี ๑๙๔๙ (พ.ศ.๒๔๙๒) บริษัท เจเนอรัล มอเตอร์ (ผลิตรถยนต์) บริษัท สแตนดาร์ด ออยล์ (ผลิตน้ำมัน) และบริษัทไฟร์สโตน(ผลิตยาง) ได้ร่วมการประมูลซื้อกิจการรถรางใน ๔๐ เมือง แล้วยุบกิจการทิ้ง และแทนที่ด้วยรถยนต์โดยสาร ที่ใช้น้ำมันซึ่งผลิตโดยบริษัทเจเนอรัล มอเตอร์ ยุคนี้เป็นยุคที่ “การติดสินบน” ผ่านการลอบบี และการบริจาคเงินก้อนมหึมาให้นักการเมืองและ พรรคการเมืองเป็นไปอย่างจริงจัง และการ ติดสินบนอย่างถูกกฎหมาย (ออกโดยนักการ- เมือง) ก็ยังดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน ยิ่งนานวัน เงินก็ยิ่งทำลายอำนาจอธิปไตยของชาวอเมริกัน หลักการ ๑ คน ๑ เสียง (one man one vote) ถูกแทนที่โดย ๑ ดอลลาร์ ๑ เสียง (one dollar one vote) และประชาธิปไตย (Democracy) ก็กลายเป็นนายทุนธิปไตย (Plutocracy)

ในปี ๑๙๓๐ (พ.ศ.๒๔๗๓) ชาวอเมริกัน ๒๐

ล้านคนทั่วประเทศก็ออกสู่ท้องถนนอีกเพื่อประท้วงรัฐบาลของตนที่ยอมรับ “สินบน” ในรูปของการล็อบบี้ (lobby) และการบริจาค (donation) จนยอมให้นายทุนโจรด้านอุตสาหกรรมสกปรกทั้งหลายที่ยืดหลัก “ต้นทุนต่ำสุด กำไรสูงสุด” เป็นสรณะ ทั้งขยะพิษในที่สาธารณะทั่วประเทศ จนแม่น้ำลูกเป็นไฟ ทะเลสาบ “อีรี” มีความกว้างถึง ๒๕๐ กิโลเมตร เน่าเสียทั้งทะเลสาบ ขยะพิษนานาชนิดได้ส่งผลเสียต่อสุขภาพและก่อให้เกิดโรคร้ายแก่ชาวอเมริกันอย่างร้ายแรง การประท้วงครั้งใหญ่และต่อเนื่องได้กดดันให้รัฐบาลอเมริกันต้องตั้งสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency-EPA) และออกกฎหมายควบคุมมลพิษในอากาศ น้ำ และดินในเวลาต่อมา

ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ซึ่งประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ของพรรครีพับลิกัน (พรรคนายทุน) ประกาศใช้ระบบเศรษฐกิจที่ชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่เรียกว่า “ทุนนิยมคาวบอย” (Cowboy Capitalism) หรือที่รู้จักกันในนามตลาดเสรี การติดสินบนในรูปแบบของการล็อบบี้ และการบริจาคเงินให้นักการเมืองและพรรคการเมืองก็เป็นไปอย่างหนักหน่วงยิ่งขึ้น เงินจำนวนมหาศาลได้หล่อหลอมนโยบายของรัฐบาล และช่วยผลักดันให้มีการลดกฎระเบียบและการควบคุมความโลภที่ประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี.รูสเวลต์วางไว้ลงเรื่อย ๆ ยุคนี้เป็นยุคที่มีคำกล่าวที่ว่า “ความโลภเป็นสิ่งดี” (greed is good) ในที่สุดวิกฤตการณ์ทางการเงินและเศรษฐกิจครั้งร้ายแรงก็มาเยือนอีกครั้ง นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลสองคน ได้แก่ พอล ครุกแมน และโจเซฟ อี.สติกลิตส์ เรียกวิกฤตการณ์ครั้งนี้ว่า “ยุคมืด” (dark age) และ “เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ ๒๐๐๘” (The Great Depression ๒๐๐๘) ตามลำดับ

เมื่อบาร์ค โอบามา ของพรรคเดโมแครต ครอบครองตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ คำที่เขาใช้เป็น “กุญแจ” ไปสู่ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของการได้เป็นประธานาธิบดีผิวดำของประเทศคือคำ

ว่า “change” หรือ “การเปลี่ยนแปลง” นั้น ทำให้จอห์น ทัลบอต อดีตนายธนาคารเพื่อการลงทุนชั้นนำของบริษัทการเงินขนาดยักษ์ชื่อ โกลแมน แซกส์ เขียนหนังสือสรุปแนวทางเศรษฐกิจของบาร์ค โอบามา ไว้ในหนังสือชื่อ “โอบามาโนมิกส์”(Obamanomics) ว่า:

“เศรษฐกิจแบบล่างสู่บน (bottom-up) จะถูกใช้แทนที่เศรษฐกิจแบบบนสู่ล่าง (trickle-down) หรือทุนนิยมคาวบอย หรือทุนนิยมเสรี การฉ้อฉลอย่างไร้คุณธรรมในภาคการเงินต้องถูกสอบสวน และลงโทษ กฎหมายเพื่อควบคุมความโลภต้องถูกนำมาใช้ ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๙๘-๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๕๐) เงินจำนวน ๑๙.๙ พันล้านดอลลาร์ถูกใช้ในการล็อบบี้ ในปี ๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๕๐) บริษัทกว่า ๖๐๐ บริษัทร่วมกันใช้เงิน ๒.๘ พันล้านเพื่อการล็อบบี้โดยบริษัทายากรองอันดับหนึ่ง ด้วยเงิน ๒๒๘ ล้านดอลลาร์ และตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมาบริษัทายากรองอันดับหนึ่งโดยใช้เงินกว่า ๑ พันล้านในการล็อบบี้และหล่อหลอมนโยบายของประเทศซึ่งมีผลต่อชาวอเมริกันและชาวโลก

การค้าเสรีเป็นสิ่งดี แต่ต้องมีกฎเกณฑ์ที่เป็นธรรม ลัญญาการค้าเสรีที่กฎระเบียบถูกร่างโดยสำนักงานกฎหมายของบริษัทข้ามชาติที่มุ่งแต่ปกป้องทรัพย์สินทางปัญญา และเพื่อให้บริษัทข้ามชาติทำการค้าโดยสะดวก แต่ไม่โยติในเรื่องสิ่งแวดล้อม ผู้บริโภคและคนงานนั้นไม่ถูกต้องทุกคนควรมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ที่เกิดจากการค้าเสรี ผลประโยชน์ไม่ควรตกอยู่กับนายทุนที่บริจาคเงินให้นักการเมืองเท่านั้น

อาร์เจนตินาและสหรัฐอเมริกามีสิ่งที่เหมือนกัน ทั้งสองประเทศต่างโทษทุกอย่างนอกจากตัวเองเมื่อเกิดวิกฤติ การคอร์รัปชันเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดของอาร์เจนตินาที่ไม่เคยถูกกล่าวถึงเพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของระบบไปแล้ว (เช่นเดียวกับประเทศไทย?) การขาดศีลธรรมคือสิ่งที่ชาวอเมริกันต้องเผชิญร่วมกัน วิธีการแก้ไขคือต้องนำพลังทางศีลธรรมคืนมา นั้นหมายความว่าความถึงการชำระล้างครั้งใหญ่ในกรุงวอชิงตัน และกำจัดพลัง

แห่งผลประโยชน์ในหมู่สมาชิกสภาสูง ๑๐๐ คน และสภาผู้แทนอีก ๔๓๕ คน ซึ่งพึงการบริจาคของนายทุนเพื่อการรณรงค์ทางการเมืองของตน”

อย่างไรก็ตาม บารัค โอบามา ปฏิบัติตรงกันข้ามกับวาทกรรมที่สวゆるโดยรับเงินบริจาคก้อนโตเพื่อใช้ในการรณรงค์ของตน ในการรณรงค์ชิงตำแหน่งในวาระที่ ๒ ใน ค.ศ.๒๐๑๒ เขาได้รับเงินบริจาคทั้งหมด ๑,๐๐๐ พันล้านดอลลาร์ (คู่แข่งนายमितต์ รอมเนีย ได้ ๙๐๐ ล้าน) ศาสตราจารย์ เจฟฟรีย์ แซคส์ ของมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ กล่าวว่า “ผู้บริจาคส่วนใหญ่ที่ให้นายบารัคคือ กลุ่มการเงินบนถนนวอลล์สตรีท” ข้อสำคัญคือ หลังเข้ารับตำแหน่งในวาระแรก นายบารัค ประกาศว่าจะจัดการกับการฉ้อฉลในภาคการเงินซึ่งเป็นต้นเหตุของวิกฤตทางเศรษฐกิจ แต่เมื่อกลุ่มการเงินจ่ายเงินเป็นพัน ๆ ล้าน ดอลลาร์นอกศาล พวกเขา ก็ลายนวลและไม่มีผู้บริหารคนใดติดคุกแม้แต่คนเดียว ยิ่งกว่านั้น นายบารัคยังแต่งตั้งผู้มีส่วนก่อให้เกิดวิกฤตจากวอลล์สตรีทหลายคนเข้ารับตำแหน่งสำคัญ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาแต่งตั้งนายลอเรนส์ ซัมเมอร์ อดีตนักเศรษฐศาสตร์ของธนาคารโลก ผู้ผลักดันระบบ “หยาดหยด” (trickle-down) หรือการค้าเสรีมาตลอด รวมทั้งสนับสนุนให้ประเทศอุตสาหกรรมส่งขยะพิษไปทิ้งในประเทศกำลังพัฒนา ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ของทำเนียบขาวด้วย

ในเรื่องต่างประเทศ รัฐบาลของนายบารัค เชื่อมโยงกับการที่ทหารปฏิวัติล้มล้างรัฐบาล นักปฏิรูปของฮอนดูรัส แกมสนับสนุนฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลในลิเบียและซีเรีย และยังพยายามฟื้นฟูอำนาจการครอบงำของตนในอียิปต์ผ่านกองทัพเพื่อขยายการควบคุมตะวันออกกลาง ซึ่งมีน้ำมันร้อยละ ๖๕ ของโลกด้วย

ด้วยเหตุนี้ นักวิชาการชั้นนำชาวอเมริกันจำนวนมากจึงกล่าวว่า นายบารัคคือ “ภาพลวงตา” (illusion) หรือ “ของปลอม” (fake) เพราะเขาใช้วาทกรรมอันสวゆるในเรื่อง “การเปลี่ยนแปลง” (change)

เพื่อกลบเกลื่อนการเดินทางตามรอยเท้าของยอร์ช บุช (ลูก) ในเรื่องลัทธิอนุรักษนิยมใหม่ (neo-conservatism) หรือทุนนิยมคาวบอยและโครงการเพื่อศตวรรษใหม่ของสหรัฐฯ (Project for New American Century -PNAC) เพื่อการครองความเป็นเจ้า (กินโลก) ต่อไปอีก ๑๐๐ ปี **๒**
อ้างอิง

๑. Jeffrey Sachs, “The Price of Civilization” The Bodley Head, London, ๒๐๑๑, เจฟฟรีย์เป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ และเขายังเป็นที่ปรึกษาพิเศษของเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ (บัน คี มูน) ในเรื่องการแก้ไขความยากจนของโลก ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาให้คำแนะนำแก่รัฐบาลหลายประเทศในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจด้วย

๒. Jeffrey St. Clair & Joshua Frank, “Barack Obama and The Politics of Illusion”, AK Press, Oak USA, ๒๐๑๒, เจฟฟรีย์และโจชัวเป็นบรรณาธิการและเขียนร่วมกับนักวิชาการนับสิบในหนังสือเล่มนี้ พวกเขาเล่าถึงความ “ของปลอม” ของบารัค โอบามา ซึ่งเดินทางมอยอร์ช บุช แต่ใช้วาทกรรมกลบเกลื่อนหลอกประชาชนอเมริกาและชาวโลก

๓. Kenneth Davis. “Everything You Need to Know About American History But Never Learned”, Haper Collins, New York, USA, ๒๐๐๑, เคนเน็ตต์ได้รับฉายาว่า King of Knowing เขาได้รับเชิญไปเป็นแขกในรายการวิทยุและโทรทัศน์ หนังสือเล่มนี้จำหน่ายได้กว่า ๑ ล้านเล่ม

๔. Oliver Stone & Peter Kuznick “The Untold History of the United States”, โอลิเวอร์เป็นผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อดังของฮอลลีวูด ส่วนปีเตอร์เป็นนักประวัติศาสตร์ เขาร่วมกันเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเปิดมุมมองของประวัติศาสตร์สหรัฐฯ และท้าทายเรื่องราวในอดีตที่ถูกสอนให้ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ หนังสือเล่มนี้เป็น Best Seller ที่ได้รับการยกย่องจากนิวยอร์กไทมส์

๕. Peter Dauvergne, “The Shadows of Consumption”, MIT Press, Massachusetts, USA, ๒๐๐๘, ปีเตอร์เล่าถึงผลิตภัณฑ์หลายชนิดที่นิยมใช้กันทั่วโลกและพิษภัยที่เกิดจากผลิตภัณฑ์เหล่านั้นต่อชาวโลก เป็นพัน ๆ ล้านคนและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งยังเปิดเผยถึงพฤติกรรมของผู้ผลิตแต่ละราย นอกจากนั้นเขายังชี้อันตรายของ “บริโภคนิยม” และเสนอ “การบริโภคที่สมดุล” (Balance Consumption) เป็นทางออกด้วย



● นายหนูดี

“อัยการถอนฟ้อง” ด้วยอ้างธัมมชโยคืนเงิน-คืนที่ดินแก้ววัดแล้วนั่นแหละ
ทางมหาเถรฯ ก็ทักท้วงแง่ทางกฎหมายตีขลุมให้เหนือพระวินัย
“คืนแล้วไม่ปาราชิก” ไปด้วย...



“คืนแล้วไม่ผิด” จริงหรือ?

ช่วงนี้มีคดีพระโด่งดังมากในแวดวงชาวพุทธ หากไม่ได้กล่าวถึงก็อาจเข้า ม.๑๕๗ ในความคิดของคนในเวทีความคิด

บางคนอาจไม่ชัดว่าอะไรถูก-อะไรผิดหรือชัด แต่ไม่มีข้อมูลอ้างอิงพอ พอได้อ่านบทความของคุณเปลว สีเงิน น.ส.พ.ไทยโพสต์ (ฉบับ ๔ มี.ค. ๕๙) ก็ได้ให้ข้อมูลที่ชัดเจนที่จะทำให้เราได้เข้าใจว่าอะไรถูก-ผิดและนำไปอ้างอิงได้ จึงขอคัดบางส่วนมาให้ได้อ่านกัน และยังเป็นการบันทึกคดีประวัติศาสตร์ที่เราชาวพุทธสมควรตั้งนี้

...“นายสมศักดิ์ ไตรรักษา ทนาย” สมเด็จพระสังฆราช วัดปากน้ำ ยื่นหนังสือ DSI ให้ข้อมูล “เบนซ์เถื่อน” ของสมเด็จพระสังฆราช ประเด็นสำคัญตอนหนึ่งว่า

“จากการตรวจสอบพยานหลักฐานทั้งหมด ยืนยันว่าสมเด็จพระสังฆราชบริสุทธิ์แน่นอนและข้อมูลไม่พบความผิด”

.....ปัจจุบันสมเด็จพระสังฆราชได้นำรถคันดังกล่าวมอบ

คืนให้กับผู้บริจาคโดยไม่ประสงค์ให้อยู่ในพิพธภักดิ์ที่พื้นบ้าน ซึ่งขณะนี้ได้ฝากไว้ในพิพธภักดิ์ที่พื้นบ้านก่อนเพื่อมอบคืนแก่ผู้บริจาคต่อไป

ส่วนการซื้อขายและดำเนินการเกี่ยวกับรถยนต์ สมเด็จพระสังฆราชไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ประการใด

เพียงแต่มีลายเซ็นเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ครอบครองรถยนต์คันดังกล่าวเพื่อเป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้บริจาคเท่านั้น”

สรุปคืนแล้วไม่ผิด!

มาเมื่อวาน (๓ มี.ค.๕๙) พลเอกไพบูลย์ คุ้มฉายา รมว.ยุติธรรมพูดถึงประเด็นนี้ว่า.....

“.....หลังจากตรวจสอบว่ารถคันนี้ผิดกฎหมาย สมเด็จพระสังฆราชจะสามารถคืนให้กับผู้บริจาคได้หรือไม่ นั้น ผมเห็นว่าจะต้องดูที่ขั้นแรกว่ารถผิดกฎหมายหรือไม่ซึ่งก็จบไปแล้วว่ารถผิดกฎหมายจริง

และขั้นที่สองผู้ครอบครองมีสถานะในการครอบครองรถคันนี้ผิดหรือไม่ประเด็นที่สอบสวน

มีเพียงแค่นี้

การจะนำรถไปที่ไหนและนำไปให้ใครคนละประเด็นกันไม่น่าจะเชื่อมโยงกันว่าเมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณได้ขึ้นรถคันนี้ให้กับผู้บริจาคแล้วจะไม่มีคามผิดซึ่งคงเป็นไปได้ จะต้องดำเนินคดีต่อไป เพราะไม่มีสิทธิ์ที่จะไม่ดำเนินคดีซึ่งการครอบครองรถคันนี้โดยผิดกฎหมาย ถ้ามันผิดก็ต้องรับผิดชอบ.....

จะเอารถคันนี้ไปไว้ที่ไหนก็มีความผิดเหมือนเดิมเพราะตอนนี้กำลังพิสูจน์ว่ารถคันนี้ผิดหรือไม่เกี่ยวกับว่าจะนำรถไปไหน”

ด้วยแนวกฎหมายทนายสมศักดิ์ทำให้นึกถึงคดี “ธัมมชโย” เมื่อปี ๒๕๔๑ เพราะลงท้ายมหาเถรฯ ก็สรุป “ธัมมชโยไม่ผิด” ด้วยแนวเดียวกัน “คืนแล้วไม่ปาราชิก”!

จาก ๔๑ ลูกศิษย์ต้องคดีมาปี ๕๙ อาจารย์ต้องคดีก็ลองตามเส้นทางกันดูชีวประวัติ “คืนแล้วไม่ผิด” จริง ๆ แล้ว”มันผิดหรือไม่ผิด”?

ย้อนศึกษาเรื่องธัมมชโยเมื่อปี ๔๑ กันนิด <https://www.facebook.com/peemalink.php?id=429431607072760...> เรียบเรียงไว้กระชับขออนุญาต “เก็บความ” มาให้อ่านกัน

“.....ต้นตอคดีนี้เกิดปี ๔๑ พระอดิศักดิ์ วิริยลักโก อดีตพระลูกวัดพระธรรมกายกล่าวหาธัมมชโยว่าขโมยเงินและที่ดินที่ญาติโยมบริจาคให้วัดและมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเช่นใกล้ชิดสิกขาและอวดอุตริมนุสสรธรรม

ต่อมากรมที่ดินได้สำรวจพบธัมมชโยมีชื่อเป็นเจ้าของโฉนดที่ดินและบริษัทที่เกี่ยวข้องกับวัดพระธรรมกายกว่า ๔๐๐ แปลงเนื้อที่กว่า ๒ พันไร่ ในพิจิตรและเชียงใหม่

มหาเถรฯมอบหมายให้พระพรหมโมลี เจ้าอาวาสวัดยานนาวาเจ้าคณะภาค๑ตรวจสอบมีข้อสรุปว่าเป็นจริงตามที่ถูกกล่าวหา

มหาเถรฯ จึงมีมติให้ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของเจ้าคณะภาค ๑ คือให้ปรับปรุงคำสอนของวัดพระธรรมกายว่า “นิพพานเป็นอนัตตา” ไม่ใช่อัตตาและยุติการเรียไ้เงินนอกวัด

และสมเด็จพระสังฆราชฯได้มีพระลิขิตให้คืน

ที่ดินและทรัพย์สินขณะเป็นพระให้วัดพระธรรมกาย แต่ธัมมชโยไม่ยอมกรมการศาสนาจึงแจ้งความกองปราบปรามกล่าวโทษในคดีอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานเบียดบังยกยอกทรัพย์และปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ธัมมชโยถูกฟ้องในข้อหาเป็นเจ้าพนักงานและสนับสนุนเจ้าพนักงานให้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบโดยร่วมกันยกยอกทรัพย์และเงินบริจาคของวัด ๖.๘ ล้านบาทไปซื้อที่ดิน เขาพนมพา ต. หนองพระ อ. วังทรายพูน จ. พิจิตร

โดยโอนกรรมสิทธิ์ใส่ชื่อนายถาวรจำเลยที่ ๒ และนำเงินอีกเกือบ๓๐ล้านไปซื้อที่ดินกว่า ๙๐๐ ไร่ ใน ต. หนองพระพิจิตรและที่ ต. ท่าข้าม อ. ชนแดนเพชรบูรณ์โดยโอนกรรมสิทธิ์ให้นายถาวร พรหมถาวร ลูกศิษย์

นอกจากนี้ยังมีอดีตทนายวัดและประชาชนที่เคยล้อมใส่ศรัทธาเข้าแจ้งความดำเนินคดีธัมมชโยฐานฉ้อโกงเงิน ๓๕ ล้านแยกเป็นคดีความทั้งหมด ๕ คดี

ทว่าเกือบ ๗ ปีตั้งแต่ปี ๒๕๔๒-๒๕๔๗ เหลือสืบพยานจำเลยอีก๒นัดในวันที่ ๒๓ และ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ เท่านั้น

แต่แล้วในวันที่ ๒๑ สิงหาคมพนักงานอัยการฝ่ายคดีอาญา ๕ ซึ่งเป็นโจทก์ก็ขอถอนฟ้องจำเลยคือธัมมชโยและนายถาวร

โดยเรืออากาศโทวิญญู วิญญกุล อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๕ ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลสรุปว่า

ปัจจุบันธัมมชโยกับพวกได้เผยแพร่พระพุทธานุศาสนาดตรงตามพระไตรปิฎกและนโยบายของคณะสงฆ์แล้ว...ฯลฯ...

ส่วนด้านทรัพย์สินธัมมชโยกับพวกได้มอบทรัพย์สินทั้งหมดคืนวัดทั้งที่ดินและเงินจำนวน ๙๕๓,๓๐๐,๐๐๐บาท

การกระทำของธัมมชโยกับพวกจึงเป็นการปฏิบัติตามพระลิขิตของสมเด็จพระสังฆราชครบถ้วนทุกประการแล้วประกอบกับขณะนี้บ้านเมืองต้องร่วมกันสร้างความสามัคคีของคนในชาติทุกหมู่เหล่า

เห็นว่าหากดำเนินคดีกับจำเลยทั้งสองต่อไป อาจก่อให้เกิดความแตกแยกในศาสนจักรและไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน

อัยการสูงสุด (นายพรช ยุติธรรมดำรง) จึงมีคำสั่งให้ถอนฟ้องคดีนี้ โจทก์จึงขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองในคดีนี้ทุกข้อกล่าวหา”

ครับ...ตรงประเด็น “อัยการถอนฟ้อง” ด้วย อ่างธัมมชโยคืนเงิน-คืนที่ดินแก้วแล้วนั่นแหละ

ทางมหาเถรฯ ก็ทักท้วงทางกฎหมายตีขลุมให้เหนือพระวินัย “คืนแล้วไม่ปาราชิก” ไปด้วย!

๒๐ ก.พ.๕๘ มหาเถรฯโดยสมเด็จช่วงเป็นประธานก็ยึดแนวเดิมมีมติให้ “ธัมมชโย” ไม่ต้องอาบัติปาราชิกเพราะคืนเงิน-คืนที่ดินให้แก้วแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๔๙

๔ ก.พ.๕๙ DSI ส่งหนังสือถึงสำนักพุทธฯและมหาเถรฯสอบถามถึงเรื่องธัมมชโยต้องอาบัติปาราชิกว่าไปถึงไหนแล้วเพราะสั่งกรมรฐกัมมการ

๑๐ ก.พ.๕๙ พศ.และ มส.ประชุมด่วนยืนมติเดิม...

“ธัมมชโยไม่ปาราชิกเพราะเรื่องได้ยุติที่ศาลชั้นต้น ไม่ได้มีการยื่นอุทธรณ์”

เฮ้อ...มาตุกันทางพระวินัยชัดเจน “ถึงคืนก็ปาราชิก” แต่เมื่อถึงพระวินัยไปยึดแก้กฎหมายที่ได้ประโยชน์มาอ่าง

ก็มาตุกันชิวา...คดีแบบเดียวกับธัมมชโยถึงคืนเงินผลลงเอยจะเป็นอย่างไร?

นายสรยุทธ สุทัศนะจินดา ถูกตัดสินจำคุก ๑๓ ปี ๔ เดือนแต่ก่อนหน้าเมื่อ ๒๑ ก.ย.๕๕ นายสรยุทธชี้แจงรายการใน “เรื่องเล่าเช้านี้” ทางช่อง ๓ ประเด็นสำคัญมีว่า

“....ขออนุญาตใช้เวลาชี้แจงสั้น ๆ เมื่อ ป.ป.ช.มีมติชี้มูลความผิดประการแรก ป.ป.ช.มีมติชี้มูลความผิดเงินจำนวน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัท อสมท เรียกเก็บจากบริษัทของผมนั้น

ผมได้ดำเนินการชำระให้อสมทไปครบถ้วนทุกบาททุกสตางค์แล้วนะครับ เพราะฉะนั้นขอขำนะครับท่านผู้ชมนะครับว่าเงินจำนวน ๑๓๘ ล้านเศษ ๆ นั้นได้ชำระให้อสมทครบถ้วนจึงไม่ได้มีความ

เสียหายกับ อสมท ในส่วนนี้ในแง่ของจำนวนเงิน.....”

สังเกตให้ดิ้นะครับ.....

นายสรยุทธ “คืนเงิน” ที่ยกยกเรียกเรียบร้อยแล้ว และเมื่อ ๑ มี.ค.๕๙ ศาลตัดสินคดีนายสรยุทธตั้งคำพิพากษาตอนหนึ่งว่า.....

“นายสรยุทธจำเลยที่ ๓ เป็นผู้มีอำนาจจัดการและเป็นพิธีกรจัดรายการมาตลอด ดังนั้นจำเลยที่ ๓ น่าจะทราบเนื้อหาของงานเป็นอย่างดี การใช้เงินแม้จะให้โดยเสนาหาแต่ไม่รายงานให้ทราบจึงเป็นการสนับสนุน

ในทางนำสืบศาลเห็นด้วยกับ ป.ป.ช.ว่าจำเลยจ่ายเช็คเพื่อจงใจให้กระทำหรือไม่กระทำการใดทำให้หน่วยงานของรัฐเสียหายการที่จำเลยที่ ๒-๔ นำเช็คไปมอบให้แก่จำเลยที่ ๑ ถือเป็นการมิชอบด้วยกฎหมาย

เพราะการไม่รายงานโฆษณาเกินเวลาของจำเลยที่ ๑ ทำให้จำเลยที่ ๒ ได้รับประโยชน์จึงเป็นความผิดฐานสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑

แต่จำเลยที่ ๒ บ.ไร่ส้มได้ชำระค่าโฆษณาส่วนเกิน ๑๓๘,๗๙๐,๐๐๐ บาทแก่ อสมท แล้วจึงลงโทษสถานเบา.....

จำคุกจำเลยที่ ๑ กระทั่ง ๕ ปีรวมจำคุก ๓๐ ปี ปรับจำเลยที่ ๒ กระทั่ง ๒ หมื่นบาทรวมปรับ ๑.๒ แสนบาท

จำคุกจำเลยที่ ๓ และ ๔ กระทั่ง ๓ ปี ๔ เดือนรวมจำคุกจำเลยที่ ๓ และ ๔ คนละ ๒๐ ปี

แต่ทางนำสืบเป็นประโยชน์ลดโทษให้ ๑ ใน ๓ คงจำคุกจำเลยที่ ๑ เป็นเวลา ๒๐ ปี

จำคุกจำเลยที่ ๓ และ ๔ คนละ ๑๓ ปี ๔ เดือนและปรับจำเลยที่ ๒ เป็นเงิน ๘ หมื่นบาทและไม่มีเหตุสมควรขอการลงโทษจำเลยที่ ๑, ๓ และ ๔ ครับ.....คืนเงินแล้วผิดหรือไม่ผิดก็ชัดจากคดีสรยุทธแล้ว

ส่วน “คืนรถ” แล้วจะผิดหรือไม่ผิดส่งขึ้นส่วนไทยโพสต์ทายมาได้ครับ มีรูปเบนซ์เป็นรางวัล.”

☞



● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๘

ทรัพยากรที่เป็นแหล่งพลังงานกำลังลดน้อยลงทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันจากซากฟอสซิล ที่เป็นแหล่งพลังงานหลักของมนุษย์ ซึ่งคาดการณ์ว่า จะถูกใช้หมดภายในเวลาอีก ๓๐-๕๐ ปีข้างหน้า



เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ความขัดแย้งระหว่างชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูในภาคใต้กับรัฐไทยได้ขึ้นสู่จุดสูงสุดหลังการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินมาเป็นระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และจอมพล ป.พิบูลสงครามก้าวขึ้นสู่อำนาจพร้อมกับนโยบายชาตินิยมตลอดจนการรวมศูนย์รัฐประชาชาติไทยให้เป็นปึกแผ่นยิ่งขึ้น ซึ่งนำไปสู่การใช้กำลังเข้าปราบปรามชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูที่ต่อต้านนโยบายเชื้อชาตินิยมของรัฐไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามที่รุนแรงในกรณีจับกุมฮัจญ์สุหลง ประธานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดปัตตานี ที่ยื่นข้อเสนอลี้ภัยรัฐบาล ๗ ข้อ

อาทิ เสนอให้รัฐบาลแต่งตั้งคนไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูเป็นผู้นำในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ แทนข้าราชการไทยพุทธที่ถูกส่งไปจากส่วนกลาง คล้ายกับลักษณะการให้มีเขตปกครองพิเศษเป็นต้น (ต่อมาภายหลังฮัจญ์สุหลงได้รับการปล่อยตัว แต่ก็หายสาบสูญโดยเชื่อกันว่าถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐฆาตกรรม) ตามมาด้วยการลุกฮือต่อต้านของชาวไทยมุสลิมในหมู่บ้านดุซงญอ จังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ ๒๖-๒๘ เมษายน พ.ศ.๒๔๙๑ หลังการจับกุมฮัจญ์สุหลง โดยมักเรียกกันว่าเป็นเหตุการณ์ “กบฏหะยีสุหลง” และ “กบฏดุซงญอ” ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์เหล่านี้คือเหตุปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่น่าไปสู่สถานการณ์

ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ปัจจุบัน ซึ่งเริ่มต้นด้วยกรณีปล้นปืนวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๗ ที่มีกลุ่มคนประมาณ ๖๐ คนบุกเข้าไปในค่ายทหารนราธิวาสราชนครินทร์ ยิงทหารเสียชีวิต ๔ นาย ก่อนหลบหนีพร้อมกับปืนไรเฟิล ๔๐๐ กระบอก ปืนพก ๒๐ กระบอก และปืนกล ๒ กระบอก ตามมาด้วยเหตุการณ์วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๗ ที่มีกลุ่มมุสลิมกว่าร้อยคนบุกเข้าโจมตีสถานีตำรวจ ที่ทำการของรัฐ และป้อมยามจำนวน ๑๒ จุด ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสงขลา โดยฝ่ายก่อการเสียชีวิตไป ๑๐๗ คน เฉพาะที่มีลัทธิค็รีหรือชะกุ่มมุสลิมฝ่ายก่อการถูกปิดล้อมและถูกยิงเสียชีวิตเป็นจำนวนถึง ๓๒ คน ทำให้มีผู้อธิบายเชื่อมโยงเหตุการณ์ความรุนแรงในวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๗ ดังกล่าว กับเหตุการณ์ในการปราบปรามกบฏดุซงญอเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๔๙๑

ถ้าหากไม่สามารถแสวงหาหลัก “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” ที่มีความเป็นสากล และครอบคลุมเพียงพอที่จะเป็นลัทธิยึดเหนี่ยวจิตใจให้คนไทยทุกเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินไทยนี้ ได้เกิด “**ความเชื่อถือและความคิดจิตใจที่จะสามัคคีกันอยู่เป็นปึกแผ่น ซึ่งรวมเรียกว่าความเป็นไทย**” ก็คงยากที่จะสามารถทำให้เหตุการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ซึ่งมีประวัติศาสตร์ของความขัดแย้งสะสมมายาวนานเช่นนี้เกิดความสงบเรียบร้อยลงได้

ฉะนั้นเพื่อไม่ต้องเปลี่ยนธงชาติไทยอันเป็น “**รูปสัญลักษณ์**” ของอุดมการณ์ความเป็นไทยที่ประกอบด้วยมิติสามด้านของสถาบัน “**ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์**” ซึ่งได้ตกหล่นคุณค่าความสำคัญของมิติบางเรื่องภายใต้ระบบสังคมนิยมไทยในปัจจุบันที่มีความแตกต่างจากในอดีต เช่น การปกครองแบบประชาธิปไตยของไทย สิทธิ

เสรีภาพในการนับถือศาสนาอย่างเท่าเทียมของประชาชน ตลอดจนอำนาจอธิปไตยที่เป็นของปวงชนชาวไทย เป็นต้น ในการนี้ถ้าให้นิยามความหมายใหม่ของ “**ความเป็นไทย**” ภายใต้หลักธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองที่ครอบคลุมกว้างขวางกว่าแค่การบังคับให้เด็กนักเรียนท่องคำปฏิญาณตนหน้าเสาธงทุกเช้าว่าจะจงรักภักดีต่อ “**ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์**” ก็น่าจะมีส่วนช่วยคลี่คลายปมปัญหาดังกล่าวได้

เช่น อธิบายว่า **สีแดง**ของธงชาติหมายถึงชีวิตเลือดเนื้อของประชาชนและผืนแผ่นดินไทยที่ประกอบขึ้นเป็น “**ร่างกายของชาติ**” สีขาวหมายถึงศาสนาต่าง ๆ ทุกศาสนาที่อบรวมกลมเกลียวให้คนไทยเข้าถึง “**ชีวิตที่ดี**” ตามแบบชีวิตทางศาสนาของแต่ละศาสนาที่เป็นไปเพื่อการไม่เบียดเบียนตัวเองและผู้อื่น อันเป็นเสมือนส่วน “**จิตใจของชาติ**” ขณะที่สีน้ำเงินหมายถึงพระมหากษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นพระประมุขซึ่งเป็นตัวแทนแห่ง “**อำนาจอธิปไตย**” ของปวงชนชาวไทย ตลอดจนเป็นตัวกลางในการเชื่อมประสานร่างกายกับจิตใจของประเทศชาติเข้าด้วยกันภายใต้ความเป็นภราดรภาพในจินตภาพแห่ง “**ตัวตนของความเป็นไทย**” โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมประสานด้วยธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งมีลักษณะเป็นหลักจริยธรรมสากลที่เข้าได้กับทุกศาสนา แม้แต่ชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูในปักษ์ใต้ที่ประพฤติกปฏิบัติตนตามบทบัญญัติของพระเจ้า ก็เท่ากับเป็นการประพฤติปฏิบัติตนโดยทางที่สอดคล้องกับวาทกรรมแห่งเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ(ซึ่งทรงเป็นตัวแทนของ “**ความเป็นไทย**”) อยู่แล้วในตัว อันทำให้ภาวะความแปลกแยกกระหว่างการปฏิบัติตนตามบทบัญญัติที่พระเจ้ากำหนด กับการปฏิบัติตนเพื่อให้เป็น “**พลเมืองไทยที่ดี**” ของพี่น้องชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูจังหวัดภาคใต้

ที่เคยมีอยู่แต่เดิมได้หมดสิ้นไป อีกทั้งการเข้าถึงความพอเพียงยังเป็นหนทางนำไปสู่**“สิทธิเสรีภาพอันไพบูรณ์”** ซึ่งเป็นเป้าหมายในอุดมคติของสังคมประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมตามที่ได้กล่าวมาแล้วด้วย

ในที่สุดจึงเท่ากับว่าการอธิบายความหมายของ**“ความเป็นไทย”** ผ่านธงไตรรงค์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของประเทศชาติตามแนวทางเช่นนี้ จะครอบคลุมความหมายของมิติเชิงคุณค่าที่สำคัญอื่น ๆ อันได้ตกหล่นไป จนสามารถช่วยลดเงื่อนไขที่นำไปสู่ความขัดแย้งของผู้คนในชาติ(เช่น ความขัดแย้งระหว่างฝ่าย**“เสื้อแดง”** กับฝ่าย**“เสื้อเหลือง”** ระหว่างแนวคิดทางการเมืองแบบ**“ประชาธิปไตยที่ไม่ค่อยมีคุณธรรม”** กับแนวคิดทางการเมืองแบบ**“คุณธรรมที่ไม่ค่อยเป็นประชาธิปไตย”** ตลอดจนจนระหว่าง**“คนยากจนส่วนใหญ่”** ในชนบทกับ**“คนร่ำรวยส่วนน้อย”**ในเมือง และระหว่างพี่น้องประชาชน**“ชาวไทยพุทธ”** กับ**“ชาวไทยมุสลิม”** ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น) ภายใต้คำอธิบาย**“ความเป็นไทย”** ที่มีมิติครอบคลุมกว้างขวางยิ่งขึ้นนี้ น่าจะสามารถชักนำให้คนไทยทุกเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม**“มีความเชื่อถือและความคิดจิตใจที่จะสามัคคีกันอยู่เป็นปึกแผ่น ซึ่งรวมเรียกว่าความเป็นไทย”** อย่างมีพลังในทางที่จักช่วยสร้างสามัคคีธรรมของผู้คนในชาติให้ดียิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อนได้

บทที่ ๕ กระบวนการทัศน์ใหม่ทางเศรษฐศาสตร์การเมือง

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นหลักจริยธรรมสากลที่เข้าได้กับทุกศาสนา นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับการแก้ปัญหาภายใต้สภาพเงื่อนไขของอารยธรรมมนุษย์ปัจจุบันที่กำลังถูกรอบจำโดยลัทธิทุนนิยม-บริโภคนิยม ซึ่งอบรม

กล่อมเกล่าให้มนุษย์เกิดความรู้สึกนึกคิดที่ยึดเอาศักยภาพในการบริโภค เป็นเป้าหมายของการมี**“ชีวิตที่ดี”** ใครมีศักยภาพในการบริโภคเหนือกว่าก็ถือว่าบุคคลผู้นั้นเข้าถึง**“ชีวิตที่ดีกว่า”** อันนำไปสู่การแข่งขันกันบริโภคทรัพยากรและพลังงานที่มีจำกัดของโลกอย่างเกินความพอดีพอเพียง จนสร้างผลกระทบของวิกฤติปัญหาต่าง ๆ ย้อนกลับมาเป็นภัยคุกคามต่อความอยู่รอดของอารยธรรมมนุษย์

คลื่นมหาวิกฤติ (๑๘)

ในขณะที่แบบวิถีการผลิตและการบริโภคของมนุษย์ทุกวันนี้ต้องใช้พลังงานจำนวนมหาศาล มีผู้ประมาณว่าปัจจุบันมนุษย์ใช้น้ำมันวันละ ๘๖ ล้านบาร์เรล ใช้ก๊าซธรรมชาติวันละ ๒๔๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต ใช้ถ่านหินวันละ ๑๔ ล้านตัน และใช้แร่ยูเรเนียมอีกวันละ ๕๐๐,๐๐๐ ปอนด์เพื่อผลิตพลังงานสำหรับให้มนุษย์ใช้ โดยประเทศสหรัฐอเมริกาใช้น้ำมันมากที่สุดคือวันละ ๑๔ ล้านบาร์เรล รองลงมาคือประเทศญี่ปุ่นใช้น้ำมันวันละ ๖ ล้านบาร์เรล และประเทศจีนใช้น้ำมันวันละ ๔ ล้านบาร์เรล ตามลำดับ แต่ทรัพยากรที่เป็นแหล่งพลังงานเหล่านี้ของมนุษย์กำลังลดน้อยลงทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันจากซากฟอสซิลที่เป็นแหล่งพลังงานหลักของมนุษย์ ซึ่งคาดการณ์ว่าจะถูกใช้หมดภายในเวลาอีก ๓๐-๕๐ ปี ข้างหน้า

ถึงแม้กลุ่มนักวิชาการด้านพลังงานที่มองโลกในแง่ดี จะคาดการณ์ว่าปัจจุบันยังมีน้ำมันดิบใต้ผิวโลกเหลือพอสำหรับให้มนุษย์ใช้ได้อย่างคุ้มกับต้นทุนการผลิตพลังงานในเชิงพาณิชย์อีกประมาณ ๕๐ ปี ขณะที่กลุ่มนักวิชาการที่มองโลกในแง่ร้าย

๑๘. สุนัย เศรษฐบุญสร้าง, **การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง SEAL**, (กรุงเทพฯ :มูลนิธิส่งเสริมยุวเกษตรกรไทยในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, ๒๕๕๑) หน้า ๖๓-๗๙.

คาดการณ์ว่าแหล่งน้ำมันดิบที่มีเหลืออยู่ใต้ผิวโลกพอที่จะให้มนุษย์ใช้ในเชิงพาณิชย์ได้อีกเพียงประมาณ ๓๐ ปีเท่านั้น แต่ไม่ว่าจะมีน้ำมันเหลือสำหรับให้มนุษย์ใช้ได้อีก ๓๐ ปี (เมื่อมองในแง่ร้าย) หรืออีก ๕๐ ปี (เมื่อมองในแง่ดี) สุดท้ายแล้วแหล่งน้ำมันดิบเหล่านี้ก็ต้องหมดไปอยู่ดี โดยช่วงระยะเวลาที่ห่างกันเพียง ๒๐ ปีตามที่นักวิชาการ ๒ กลุ่มถกเถียงกันอยู่นั้น ไม่ได้มีนัยสำคัญอะไรต่อการช่วยให้มนุษยชาติรอดพ้นจากวิกฤตการณ์ปัญหาขาดแคลนพลังงาน

ถ้าไม่มีน้ำมันใช้ การสื่อสารคมนาคมต่าง ๆ แทบทุกประเภทก็จะหยุดชะงัก โลกทั้งโลกจะหยุดนิ่ง ไม่มีเครื่องบิน เรือ รถไฟ หรือรถยนต์สำหรับการเดินทาง และไฟฟ้าก็จะขาดแคลนอย่างหนักด้วย เพราะลำพังโรงไฟฟ้าจากพลังน้ำของเขื่อนต่าง ๆ และโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ที่มีอยู่จะไม่พอใช้ แล้วมนุษย์ทุกวันนี้จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ถ้าไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีวิทยุ ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีแสงสว่างในเวลากลางคืน ไม่มีคอมพิวเตอร์ หรือตึกสูงต่าง ๆ ก็จะอยู่อาศัยไม่ได้ เพราะขาดแคลนไฟฟ้าที่จะใช้กับเครื่องปรับอากาศ ลิฟต์ ระบบรักษาความปลอดภัย เครื่องปั้มน้ำ ฯลฯ

เราอาจมองโลกในแง่ดีด้วยความหวังว่าความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของมนุษย์จะสามารถช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนพลังงานได้ โดยสามารถหาแหล่งพลังงานประเภทใหม่มาทดแทนน้ำมันดิบ ได้ทันก่อนที่น้ำมันดิบจะถูกนำไปใช้จนหมดสิ้นจากโลกใบนี้

แต่ถึงมนุษย์จะสามารถพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้แหล่งพลังงานประเภทใหม่ได้สำเร็จ อาทิ แสงอาทิตย์ หรือเชื้อเพลิงไฮโดรเจนที่ได้จากการแยกอะตอมของน้ำ เป็นต้น ก็ยังคงต้องใช้ทั้งเวลา พลังงาน และต้นทุนอีกจำนวนมาก ในการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีที่ใช้พลังงานจากน้ำมัน

เชื้อเพลิง มาเป็นเทคโนโลยีที่ใช้แหล่งพลังงานประเภทใหม่ดังกล่าว คิดดูง่าย ๆ เพียงแค่การติดตั้งถังก๊าซของรถที่วิ่งบนท้องถนนในประเทศไทยเพียงประเทศเดียว ให้หันมาใช้ก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นแหล่งพลังงานที่สามารถทดแทนน้ำมันได้ใกล้เคียงมากที่สุด โดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีอะไรมาก ก็ยังต้องใช้ทั้งเวลา พลังงาน และต้นทุนจำนวนมากมายกแคะไหย่ นี่ยังไม่รวมถึงการปรับเปลี่ยนรถยนต์บนท้องถนนทั่วโลก หรืออุปกรณ์เครื่องจักรกลอื่น ๆ ที่ใช้น้ำมันเป็นแหล่งสร้างพลังงาน และถ้าหากจะต้องปรับเปลี่ยนไปใช้เทคโนโลยีใหม่ที่แตกต่างอย่างมากจากเทคโนโลยีเดิมซึ่งใช้แหล่งพลังงานที่มาจากซากฟอสซิล จะยังต้องใช้ทั้งเวลา แรงงาน ทุนรอน และทรัพยากรต่าง ๆ อีกจำนวนมากมายมหาศาล แคะไหย่สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้

บางคนอาจคิดถึงการปลูกพืชพลังงานเพื่อทำน้ำมันไบโอดีเซลหรือก๊าซโซฮอลล์ ทดแทนน้ำมันจากซากฟอสซิลโดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีที่มีอยู่ แต่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่ชื่อว่า “โลก” ดวงนี้ มีทะเลและมหาสมุทรปกคลุมอยู่ถึง ๓ ใน ๔ ของผิวโลก โดยมีแหล่งน้ำจืดเพียงประมาณร้อยละ ๓ ของผิวโลก และแหล่งน้ำจืดเหล่านี้ร้อยละ ๒.๖ อยู่ที่บริเวณขั้วโลก ธารน้ำแข็ง และใต้ผิวดิน เหลือแหล่งน้ำจืดอยู่เพียงร้อยละ ๐.๔ ของผิวโลกตามแม่น้ำลำคลอง หนองบึง หรืออ่างเก็บน้ำ สำหรับให้มนุษย์ใช้อุปโภคบริโภคและเพาะปลูก มนุษย์จึงสามารถอาศัยอยู่ได้ในบริเวณพื้นที่แคบ ๆ เพียงประมาณร้อยละ ๑๒ ของผิวโลกที่เป็นพื้นดิน (หรือเพียงร้อยละ ๔ ของพื้นผิวโลกทั้งหมดซึ่งส่วนใหญ่เต็มไปด้วยน้ำเค็ม) ฉะนั้นถ้าต้องแบ่งผืนดินซึ่งมีพื้นที่ไม่มากที่จะเพาะปลูกได้เหล่านี้มาปลูกพืชพลังงาน พื้นที่สำหรับเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารหรือการเลี้ยงสัตว์เพื่อเป็นแหล่งอาหารของมนุษย์ก็จะยังมีลดน้อยลงไปอีก **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว... วั

● นายชิง วินเทอร์



๑. อาหารโลกมนุษย์ยุค ๒๕๕๙ 'โรคไตในเด็กพุ่ง' ผลกินพลาสติกฟู้ด-ขนมซอง (ไทยโพสต์ ๑๖-๑๗ ก.พ.๕๙)

๒. ธุรกิจที่ไร้คู่แข่งก็เป็นเช่นนี้เอง งานวิจัยจพหาให้ 'ยุบ' องค์กรค้าเสี่ยงล้มละลายสูง (มติชน ๒ มี.ค.๕๙)



๓. แต่ก่อนฝรั่งบังคับไทย เต็มวันไทยเสนอตัวเอง! ธนารักษ์เคลียร์ทางเช่าที่ ๙๙ ปี (ไทยโพสต์ ๑๒ ม.ค.๕๙)



๔. ทำไม่รัฐบาลที่มาจากพรรคการเมืองจึงทำไม่ได้? ทูปสถิติโลกราบคาบ ประมูล ๔ จี ๒ ไบโทะล ๑.๕ แสนล้าน (เดลินิวส์ ๑๙ ธ.ค.๕๘)

๕. ผลของการพัฒนาเมือง ระบบทุนนิยม ปักกิ่งเดือนกัยมลพิษขั้นสูงสุดรอบใหม่ (เดลินิวส์ ๑๙ ธ.ค.๕๘)



๖. ความยิ่งใหญ่ที่มีมลทิน อั้ง! ประชา.แค่๒๘%หนุนตั้งสังฆราช (ไทยโพสต์ ๒๙ ก.พ.๕๙) "ประยุทธ์" ย้ำตั้งสังฆราชใหม่ต้องเคลียร์คดีที่มีให้เรียบร้อยก่อน (มติชนสุดสัปดาห์ ๑๑-๑๗ มี.ค.๕๙)

๗. การเมืองไทยฟ้องต่างชาติให้มาบีบบังคับ ทัวร์จำนิว-ลุง๖๖ปีโดนด้วย ยื่นร้องยูเอ็น (มติชน ๒๒ ธ.ค.๕๘)



๘. พุทธธรรมออกไป ไสยธรรมเข้ามา ภาพ...ประชาชนนักการเมือง และเหล่าศิลปินเข้าร่วมพิธีไหว้พระราหูองค์ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยที่วัดศิระระทอง (เดลินิวส์ ๑๗ ม.ค.๕๙)

๙. เครื่องมือฆ่าคนตายตัวใหม่ ยอดขายบิกไบค์ทะลุ ๑.๙ หมื่นคัน อานิสงส์ 'เจปาทา' รถใหญ่ขายดี... (มติชน ๑๕ ม.ค.๕๙)



๑๐. ถมเท่าไรก็ไม่เต็ม ถ้าไม่ฝึกวินัยการเงิน ชงกรรม.แก้ไขหนี้ครูทั้งระบบ (เดลินิวส์ ๒๒ ธ.ค.๕๘)



๑๑. ความล่าช้าคือความอยู่ดีธรรม ตั้งศาลคดีทุจริตไฟเขียวไว้เชือดโกง วิชาญ ย้ำเพื่อความเร็ว (เดลินิวส์ ๑๕ ม.ค.๕๙)



๑๒. พาดหัวข่าว-วิเคราะห์ข่าว ให้มีเรื่อง คุณว่า น.ส.พ.ฉบบ โทนที่เป็นขาประจำ? กรณิ 'พะจุนณ' สะท้อนขัดแย้ง แดกแยกในกลุ่มกุมอำนาจ (มติชนสุดสัปดาห์ ๑๑-๑๗ มี.ค.๕๙)



๑๓. เขาทำมาค้าขาย เราเสพติดความสนุกสนาน 'ราชัน' เทหมื่นล้านชม 'บาร์ซ่า' (มติชน ๑๐ ม.ค.๕๙)

๑๔. ๑ ในหน้าที่ของรัฐ
เพื่อความอยู่ดีกินดี ปล่อง
 พันธุ์สัตว์น้ำ ๙๒,๕๕๒,๕๐๐
 ล้านตัว (เดลินิวส์ ๙ ม.ค.๕๙)



๑๕. สิ่งที่ผิดกฎหมายรัฐต้องรีบตัดไฟแต่ต้นลม
ก่อนจะบานปลายเป็นปัญหาการเมือง-ปัญหา
มวลชน โวยทุนจีนกินรวบ'ภูเก็ต' แย่งธุรกิจ
 ท่องเที่ยวไทย (มติชน ๕ ม.ค.๕๙)



๑๖. ชาวพุทธใจกว้างหรืออวิชชา? คนแน่น 'ศาล
 เจ้าพ่อเสือ-วัดเล่งเน่ยยี่' แก้เคราะห์ปีชง 'ชาล-
 วอก-มะเส็ง-กุน' (มติชน ๔ ม.ค.๕๙)



๑๗. ลองศึกษาการแก้เศรษฐกิจแบบในหลวง
ธปท. ลดอัตราดอกเบี้ย ตกไม่ถึง ๓.๕% "ภัยแล้ง-การ
 ลงทุนล่าช้า" กระหน่ำ (มติชนสุดสัปดาห์ ๑๑-๑๗ มี.ค.๕๙)

๑๘. มาสายดีกว่าไม่มา เร่งเปิด
 โรง. ยางอีก ๙๐ แห่ง หนุนกำลัง
 ผลิต ๔ ล้านตัน (เดลินิวส์ ๙ ม.ค.๕๙)



๑๙. คนตัวเล็กเรียกเงินกู้ คน
ตัวโตเรียกกองทุน ดัน 'มอเตอร์เวย์
 -รถไฟฟ้า' เข้าพิจารณาฯ สรูป
 ก.พ. (เดลินิวส์ ๙ ม.ค.๕๙)



๒๐. หน้าทีพระสงฆ์ เครียด เมียหนี
 อาละวาดตร. ล็อกสงบสติ หนุนผูกคอต
 ตับ (เดลินิวส์ ๘ ม.ค.๕๙)



๒๑. วินัยการใช้เงินต้องฝึกฝน
 เทียวจนเหี้ยน แห่งฟิ่งโรงตั้ง
 (ไทยโพสต์ ๕-๖ ม.ค.๕๙)



๒๒. สิ่งแวดล้อมกับเม็ดเงิน
คุณว่าใครชนะ? ลุยกระเช้า
 ฎุกระตั้ง ลั่น ๙๙% เห็นด้วย
 (ไทยโพสต์ ๒๖-๒๗ ก.พ.๕๙)



๒๓. น่ายอมเข้าหาน้ำ 'มติชน-
 วอยซ์ทีวี' จับมือผลิตรายการ
 ข่าวคุณภาพ (มติชน ๑ มี.ค.๕๙)



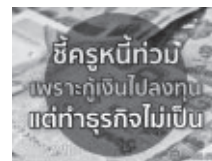
๒๔. เป็นวาระแห่งชาติได้แล้ว
 แก้มลิง ๕ จว. ลุ่มน้ำโขง ๓๐ แห่ง
 ใกล้แล้วเสร็จ (เดลินิวส์ ๑ มี.ค.๕๙)



๒๕. จังหวัดต้องเดินหน้า อัยการรัฐช่วย
 'บึงกาฬ' ชูโรดแมพพัฒนาจังหวัด ตั้งโรงงาน
 แปรรูปยางพารา ยกกระดับคุณภาพชีวิต สร้าง
 เศรษฐกิจมั่นคง (เดลินิวส์ ๒๖ ก.พ.๕๙)



๒๖. คนไทยจำเป็นต้องรู้ที่มาที่ไปก่อนว่า เหตุใด คสช.
จึงต้องปฏิวัติ? 'บิ๊กจ๋ว' ออกโรงเรียกร้อง คสช. ไตร่ตรอง
 คืบอำนาจ จัดเลือกตั้งปีนี้ (มติชน ๒๖ ก.พ.๕๙)



๒๗. สาเหตุหนึ่งที่ครูไม่มีสมาธิสอน-ไม่มีเวลาให้
ลูกศิษย์ ปลัด ศธ. เผยเหตุครู'หนีวิกฤต' ลงทุนธุรกิจ
 ทั้งที่ไร้ประสบการณ์ (มติชน ๒๖ ก.พ.๕๙)



● ฟาสาง



ไม่มีอะไรดีไปกว่า
การเผชิญหน้ากับกิเลสอย่างสุขุม
อ่านสภาวะจิตที่เกิดขึ้น...



บนเส้นทางนักศึกษา ๑๙

“วิถีคนจนมหัสจรรย์ วิถีของคนโชคดี”

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ถึงตอนนี้ก็เป็น
เข้าคลาสเรียนวิชาสุดท้ายแล้ว แต่เส้นทางสายนี้
ก็ยังไม่ได้จบแต่เพียงเท่านี้ แม้จะไม่ต้องมาเข้า
คลาสเรียนอีกต่อไป แต่ก็เหลือวิชาการคันคว้า
อิสระหรือการทำวิจัย และการสอบประมวล
ความรู้ที่จะเป็นตัววัดผลอีกทีว่าจะสามารถเรียน
จบตามหลักสูตรได้จริง ๆ หรือไม่

หวนคิดถึงช่วงแรกที่มาเรียนปริญญาโท ฉันมา
ด้วยความตื่นเต้น อยากรู้ อยากเห็น อยากเรียนรู้
สิ่งใหม่ ๆ จากเด็กวัดคนหนึ่งที่เคยไม่เคยได้
สัมผัสชีวิตของสังคมข้างนอกแบบจริง ๆ จัง ๆ เลย

ก้าวสู่รั้วมหาวิทยาลัยระดับสูงที่มีชื่อเสียงระดับ
ประเทศ ได้มาอยู่กับสังคมกับกลุ่มเพื่อนในรั้ว
มหาวิทยาลัยก็เป็นเรื่องแปลกใหม่ที่ต้องปรับตัว
และเรียนรู้ที่จะอยู่กับโลกให้ได้อย่างกลมกลืน
โดยที่เรายังคงความเป็นลูกอโคศก และวิถีชีวิต
ของเด็กวัดอย่างไม่ถูกกลืน

ชีวิตนักศึกษาที่ต้องเริ่มเคี้ยวข้าวเองให้
อยู่กับวิชาการว่ายากแล้ว ฉันว่าการปรับตัวกับ
วิถีชีวิตสังคมภายนอกยิ่งยากกว่า เริ่มตั้งแต่การ
แต่งกาย การกิน ความเป็นอยู่ การพูดจา การ
ใช้ชีวิต ฯลฯ ของฉันกับเพื่อน ๆ นักศึกษาคนอื่น ๆ

การเรียนรู้ที่จะอยู่กับความซ้ำซากอย่างอดทนและสงบนิ่งให้ได้นี้แหละ คือวิถีของนักปฏิบัติธรรม
ที่จะต้องพากเพียรกระทำซ้ำให้มาก ๆ จนสามารถอยู่กับกิเลสอย่างเหนือกิเลส
อยู่กับอารมณ์อย่างเหนืออารมณ์ และอยู่กับโลกให้เหนือโลกได้

ก็ไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย

ฉันเปิดใจที่จะเรียนรู้ และเข้าใจ เพื่อที่จะอยู่กับโลกได้อย่างไม่แตกแยกแม้ว่าเราจะแตกต่างกัน มีหลายเรื่องที่ฉันก็เป็นตัวประหลาดอยู่บ่อย ๆ ตั้งแต่การใส่ชุดไทยไปตั้งแต่วันปฐมนิเทศ จนถึงวันสุดท้ายของการเข้าคลาสเรียน... การกินมังสวิรัตitamกลางเพื่อน ๆ ที่กินอาหารแบบทั่ว ๆ ไป...ไม่แต่งหน้า ทาปาก ประติดประตอยท่ามกลางสังคมที่ปรุงแต่งจัดจ้าน...การเป็นคนเปิดเผย จริงใจ พูดตรง ๆ ตามสไตล์เด็กวัด แต่กับคนข้างนอกส่วนมากเขาพูดคุยกันด้วยคำหวานพูดเอาใจมากกว่าจริงใจ หรือพูดเสแสร้งมากกว่าพูดตรง... การเป็นคนเป็นๆ จิตๆ ซัดๆ เพราะไม่ค่อยเข้าใจในภาษาหรือ मुखของคนทางโลก เป็นต้น

มีหลากหลายเรื่องราวที่ต้องปรับเพื่อเรียนรู้สมมุติทางโลกให้เข้ากับ สมมุติทางธรรมที่เราเป็นอยู่ และฉันคิดว่า สิ่งนี้มันก็คือศิลปะอย่างหนึ่งของการใช้ชีวิตตามสมมุติโลก โดยที่เราเข้าใจ ไม่ดูดไม่ผลึกแต่พยายามปรับจิตเพื่อให้อยู่กับโลกได้อย่างช่วยโลก ช่วยสังคม ไม่ใช่ไปเป็นส่วนหนึ่งของวังวนกระแสทุนั้น

เหรียญย่อมมีสองด้านเสมอเหมือนกับชีวิต การเรียน ชีวิตนักศึกษา ก็เป็นเหรียญด้านหนึ่งที่พาฉันได้มาพบเจอมิตรดี สหายดีมากมาย ทั้งชายหญิง ที่เข้ามาเป็นเพื่อนร่วมสุข-ทุกข์ ในชีวิตนักศึกษาสายนี้ แม้พวกเขาอาจจะไม่ได้ถือศีล กินมังสวิรัติต่างไร แต่ก็เป็น “มิตรดี” ที่นิสัยดี มีน้ำใจ คอยช่วยเหลือ และเป็นแรงสนับสนุนในสิ่งที่ดี อย่างน้อยพวกเขาก็มีอุดมการณ์และหลักการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง ไม่คดโกง ไม่เอาเปรียบ และไม่กระทำในสิ่งผิดกฎหมาย

และในอีกด้านหนึ่งฉันก็ได้เรียนรู้กับมลภาวะทางอารมณ์ทั้งของตัวเองและคนรอบข้างที่เข้ามาให้ได้เห็นว่าจิตวิญญาณของเรายังมีกิเลสอะไร



ที่แอบซุกซ่อนอยู่บ้าง ไม่ว่าจะเป็นความเครียดจากการเรียน การผิดหวังจากคะแนนสอบ ความเบื่อหน่ายในวิชาการต่าง ๆ เหล่านี้

ฉันเห็นวิธีการแก้ปัญหาของคนอื่น ๆ ในการเผชิญหน้ากับกิเลสมากมาย ด้วยการออกไปกินสุบตีเมส การแสวงหาความสุขในรูปแบบของการมอมเมาจิตวิญญาณ ยิ่งเครียดยิ่งตีหมั่น ยิ่งเบื่อยิ่งตระเวนออกเที่ยว ยิ่งผิดหวังยิ่งต้องบำเรอกิเลสให้หนัก

จริง ๆ แล้วฉันก็ยังเป็นคนหนึ่งที่เคยชอบแสวงหาความสุขเหล่านี้มากลอบเปลี่ยนความทุกข์เมื่อเกิดความเบื่อก็อยากไปผอนคลาย อยากรู้ออกไปเที่ยวดูหนังฟังเพลง ผอนคลายอารมณ์ไปตามประสาวัยรุ่น แต่แค่ว่ากิเลสของเราไม่ได้หยาบมากมายถึงขั้นกินเหล้า สูบบุหรี่ เที่ยวกลางคืนแบบคนทั่วไปนั้น...

เมื่ออารมณ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ ทุกข์เศร้าเหงาแข็งเกิดขึ้น กิเลสก็จะเรียกร้องให้ไปบำเรอบำเรอกิเลสตัวเองให้ได้สมใจอยาก แต่เมื่อศึกษาธรรมะจึงพบวิธีดับทุกข์ที่ถูกต้องตามที่พระพุทธเจ้าสอน คือการลดการลงไปที่ต้นเหตุที่ทำให้เกิดความทุกข์นั้น ทำให้มันสลายเล็กลงจนหายไป แต่การแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ใช้กันทั่วไปนั้นมิแต่จะทำให้ความทุกข์นั้นเติบโตใหญ่ขึ้นและไม่เคยหายไปไหนเลย มันเพียงสงบนิ่งชั่วคราวเมื่อได้สมใจ แต่ยังคงรอคอยเวลาและโอกาสที่จะเข้ามาโจมตีเราตลอดเวลา เมื่อคุณธรรมในตัวของเราอ่อนแอลง กิเลสร้ายก็จะเข้ามาเล่นงานทันที

และคงเป็นโชคคิดของการเป็นเด็กวัดที่ชีวิตถูกฝึกฝนให้มาเป็น “คนจนมัทศรรย์” ที่ไม่ได้มีทรัพย์สินเงินทองมากมายที่จะมาบำเรอบำเรอกิเลสตัวเองให้ได้สมใจอยากไปซะทุกอย่าง พอกิเลสมาเป่าหูให้เราเกิดความเบื่อหน่ายและอยากออกไปเที่ยวเล่น ดูหนัง ก็จะถูกเป่าหูกลับว่า

“เสียดายเงินนะ ออกไปครึ่งหนึ่งไหนจะคาร์ด ค่ากิน ค่าตัวหนัง แทนที่จะอยู่เฉย ๆ ดีกว่าไม่ต้องเสียเงิน หาอะไรทำที่มีประโยชน์แทนดีกว่า ทำไปเพลิน ๆ เดียวก็หายเบื่อไปเองแหละ”

เมื่อเราไม่ใช้เงินเป็นตัวตั้งในการแก้ปัญหา เราก็จะค่อย ๆ เกิดปัญหาที่จะเรียนรู้อารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะจิต ได้ฝึกมองความอยากที่เดียวเกิดขึ้น บางครั้งก็มาแบบรุนแรงจัดจ้าน บางครั้งก็มาแบบแว็บ ๆ แล้วก็หายไป ได้มองเห็นการเกิดการตั้งอยู่ และการดับไปของกิเลสในจิตวิญญาณ ที่บอกถึงสังขารว่าทุกสิ่งย่อมไม่เที่ยงแท้ถาวร มีแต่ตัวเรานี้แหละที่ไปยึดกิเลสไว้ว่าเป็นตัวเรา หลงไปให้อาหารมันหลงยอมไปเป็นทาสของกิเลส...

นี่แหละเป็นความโศกคติที่ฉันได้ตระหนักรู้ถึงคุณค่าของการถูกฝึกให้ “ไม่ใช้เงิน” มาตลอด ๖ ปี ที่เป็นนักเรียนสัมมาสิกขา ทำให้มีความฉลาดทางอารมณ์พอที่จะควบคุมความคิดให้สัมมาทิฐิมากขึ้น เพราะเราจะไม่แก้ปัญหาด้วยเงิน ต่างกับคนที่เติบโตมาด้วยการใช้เงินทองในการแก้ปัญหา เมื่ออยากเสพก็ได้เสพสมใจอยาก สุดท้ายก็ต้องตกเป็นทาสของกิเลส ที่ต้องคอยหาเงินทองมาบำรุงบำเรออยู่ตลอดเวลา และจะยิ่งต้องการมากขึ้น แรงขึ้น จัดจ้านขึ้นเรื่อย ๆ อีกด้วย

ฉันเชื่อว่าคงไม่มีอะไรดีไปกว่าการเผชิญหน้ากับกิเลสอย่างสุขุม เรียนรู้ที่จะอ่านสภาวะจิตที่เกิดขึ้นในทุกขณะ แล้วทำการธัมมวิจย แยกแยะกุศล-อกุศล หากทว่าเราจะต้องมีความอดทนที่จะเฝ้าดูปฏิภิกิริยาของกิเลสที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ด้วยปัญญาแห่งสัมมาทิฐิ ปฏิบัติวนเวียนซ้ำ ๆ อยู่ในลักษณะเช่นนี้ หากเรายังมีกิเลสอยู่

สุดท้ายแล้วการเรียนรู้ที่จะอยู่กับความซ้ำซากอย่างอดทนและสงบนิ่งให้ได้นี่แหละ คือวิธีของนักปฏิบัติธรรม ที่จะต้องพากเพียรกระทำซ้ำให้มาก ๆ จนสามารถอยู่กับกิเลสอย่างเหนือกิเลส อยู่กับอารมณ์อย่างเหนืออารมณ์ และอยู่กับโลกให้เหนือโลกได้...

☛ อ่านต่อฉบับหน้า



กตข้อนิ้วป้องและกระตุ้นการรักษาโรค

ขอเสนอเสนอวิธีการกตข้อนิ้วเพื่อรักษา ๙ โรค

๑. โรคตับ กตคลิงข้อทั้ง ๒ ของหัวแม่มือขวา
๒. หูอื้อ กตคลิงข้อทั้ง ๓ ของนิ้วนางทั้ง ๒ ข้าง
๓. ปวดเข่า กตคลิงด้านข้างทั้ง ๓ ของนิ้วก้อยมือซ้าย
๔. เบาหวาน กตคลิงข้อทั้ง ๒ ของหัวมือมือซ้าย
๕. ความดันโลหิตสูง กตคลิงโคนนิ้วก้อยมือซ้าย
๖. หัวใจ กตคลิงข้อทั้ง ๓ ของนิ้วก้อยมือซ้าย
๗. ปวดประจำเดือน กตคลิงข้อทั้ง ๓ ของนิ้วชี้ทั้ง ๒ ข้าง
๘. ตาเมื่อย กตคลิงข้อทั้ง ๓ ของนิ้วกลางมือขวา
๙. เสริมพลังแก่ร่างกาย กตคลิงข้อทั้ง ๓ ของนิ้วกลางมือซ้าย

แต่ละจุดให้กตคลิงครั้งละ ๓ นาที ทำวันละ ๑-๒ ครั้ง แต่ถ้ามิใช่หรือนิ้วมีบาดแผลควรหยุดทำ

โดย ทางแพทย์สายพุทธ
ขอขอบคุณความรู้ดีดีจากหนังสือชีวิต

ขอบคุณข้อมูลจาก Viyadarat Springer

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

“อยู่ ๆ ผมก็เกิดอาการไม่สบายขึ้นอย่างกะทันหัน นอนไม่หลับ
กระวนกระวาย นั่งสมาธิผมยังนั่งไม่ได้” สามัญพรั่งพรูคำพูด...
“นั่งสมาธิไม่ได้ก็อย่าไปนั่ง...เอาไว้ให้ใจสบายเสียก่อน
แล้วค่อยนั่ง สมาธิไม่ใช่เรื่องที่จะรีบร้อน”
หลวงพี่เอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม



กายา

บทที่ ๒ ทางบุญที่ลับสน

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๘

รถเก๋งสีน้ำเงินเข้มผ่านเข้าไปในวัดแห่งนั้นอย่างช้าๆ
แม้จะเป็นวัดใหญ่ อาณาบริเวณกว้างขวาง เงา
ร่มไม้สองข้างทางร่มรื่น แต่สามัญเหมือนจะซึมซับ
รับรู้ถึงความสงบเย็นที่ผ่านเข้าไปในความรู้สึกในทันที
ที่ภรรยาขับรถแล่นผ่านเข้าไป

อาจจะเป็นเพราะวันนี้ไม่ใช่วันพระก็ได้นะ

สามัญบอกตนเอง วันนี้บรรยากาศคล้ายจะ
เงียบเหงาด้วยซ้ำไป สามัญเห็นผู้คนภายในวัด น่าจะ
เป็นกลุ่มอุบาสิกหรือไม่กี่ญาติโยม ที่เข้ามาทำบุญ
เดินผ่านไปมาเพียงสองสามคนเท่านั้น

ต่างจากวันพระ หรือวันสำคัญทางพุทธศาสนา
เขามักจะมาพบเห็นอยู่เป็นประจำในวัดแห่งนี้ ผู้คนจะ
มากมายเกือบเต็มอาณาบริเวณวัดหรือศาลาการเปรียญ

แต่ละคนแต่งกายด้วยชุดสีขาวสุภาพสะอาดเย็นตา

“วัดเจียมมากนะ” เสียงภรรยาบ่นพึมพำ ขณะ
สาวพวงมาลัยรถผ่านไปตามทางโค้งแคบ ๆ เพื่อตรง
ไปยังศาลาการเปรียญใหญ่

“เป็นปกติของที่นี่ เขาอยู่กับความสงบ แม้จะมี
คนมากก็ตาม” นั่นคือคำอธิบายของอนงค์ญาติธรรม
ที่มาด้วย เธอคือเพื่อนของสามัญ เป็นหนึ่งในหลาย ๆ
คนที่ชักชวนให้เขามาปฏิบัติธรรมที่วัดแห่งนี้

อนงค์กำลังอธิบายให้เขาทราบว่า ที่นี่เน้นความสงบ
ความเป็นระเบียบ เหมาะที่จะมาพักผ่อนใจเป็นอย่างยิ่ง
แต่ในช่วงเวลานี้ สามัญไม่มีจิตใจที่จะแสวงหา
ความสงบอีกต่อไป

เขารู้สึกตนเองว่าร่างกายกำลังผิดปกติ ใจบอบช้ำ

เหน้อยล้าสุดจะกล่าว

ภาวะความตึงเครียดเกิดขึ้นเมื่อตอนค่อนข้างสามัญตื่นขึ้นจากฝันร้าย ใจระส่ำ ขณะกาลเวลากลับเนิบช้ายืดขาดผิดปกติ เหมือนเป็นสัญญาณบอกเตือนให้เขานับถอยหลังสู่วัฏจักรมรณะ

เขาตื่นรอกาลเวลาอย่างทรมาน อยากจะให้เข่าตรูมาถึงเสียเร็ว ๆ เขาตั้งใจไปถอนเงินที่ธนาคารสักสองหมื่นบาท ทุ่มทำบุญใหญ่สักครั้งหนึ่ง เพื่อต่อความรู้สึกให้ตนเอง หรือไม่ ก็ขอทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย

“พี่อยากทำบุญ สิดา” เขาเอ่ยบอกภรรยาอย่างมุ่งมั่น ขณะเธอกำลังแต่งตัวด้วยแวตตาบอบช้ำและกังวล

“จะทำอะไรตั้งสองหมื่น เงินไม่ใช่จะหาได้ง่าย ๆ นะสามัญ” สิดาท้วงด้วยน้ำเสียงปริวิตก ยามนั้นเธอคิดว่าเขากำลังป่วยไข้ ภาวะจิตไม่ปกติ

“พี่อยากจะทำเป็นครั้งสุดท้าย” เขาบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่เนิ่น

“หมายความว่าอย่างไร” ภรรยานิ่งหน้า มองมาด้วยสีหน้าตกใจ

เขายิ้มเจื่อน ๆ พยายามบังคับจิตใจให้ปกติ ทั้งที่ความมั่นใจนั้นขาดพลังในสุขภาพตนเองตั้งแต่เมื่อคืน

“คนเรามันไม่แน่...ทำบุญไว้แหละดี ปุบปับเกิดเป็นอะไรไป จะได้มีเสบียงติดตัว” เขาหมายถึงบุญคนไทยเชื่อเรื่องบุญ เรื่องภพชาติ การหมั่นทำบุญเท่านั้นคือเสบียงที่จะติดตัวไปในชาติต่อ ๆ ไป

“อย่าพูดเป็นกลาง มันไม่ดี” เธอตำหนิ

“พี่พูดเผื่อไว้” เขาหัวเราะน้ำเสียงปร่า ๆ

“พี่จะไปทำบุญที่ไหน”

“กับหลวงพ่อ”

เธอนิ่งหน้าเป็นครั้งที่สอง หลวงพ่อก็แล้ว เธอบ่นอยู่ในใจ นัยน์ตาบอกว่ามีบางสิ่งติดขัดภายในความรู้สึกของเธอ “สิดามีงานเยอะ ต้องออกท่องเที่ยววันนี้” เธอบอกเขาเกี่ยวกับงานราชการ เหมือนอยากจะทำให้เลื่อนออกไป

แต่ใจเขารอไม่ได้แล้ว สามัญรู้สึกกระวนกระวายใจตั้งแต่เมื่อคืนผ่านมา

“ไปเป็นเพื่อนพี่หน่อยนะ พี่นัดคุณนงค์ไว้แล้ว ไม่อยากเสียนัด”

ในที่สุด สิดาก็ยอมตามที่เขาต้องการ เธอขอ

ลางานอย่างกะทันหัน แล้วขับรถพาเขาไปพร้อมกับอนุญัตติธรรมที่เขาสนิทสนมคุ้นเคยด้วย

สิดาน้ำตาไหลแทบล้นเกิดไม่เห็นขณะขับรถออกจากบ้าน เมื่อเขาพูดถึงการทำบุญใหญ่ที่อยากจะทำสักครั้งหนึ่งในชีวิต ก่อนทุกอย่างจะสายเกินไป เขาพูดถึงเงินจำนวนนับแสน ๆ บาทที่คิดจะทุ่มให้กับการทำบุญ ทั้งที่ยามนั้น ฐานะของเขาเชื่อว่ามีความเป็นอยู่ดีสักเท่าไร **เขาหวังว่าบุญ จะทำให้การเจ็บไข้ทั้งกายและใจทุเลาเบาบาง**

ภรรยาเป็นหญิงที่อายุกำลังย่างเข้าสู่เลขสี่สิบ ผิวขาว เรือนกายได้สัดส่วน เธอเป็นคนใจดีและเก็บอารมณ์ได้เป็นเยี่ยม แต่ในวันนั้น เธอกลับหลังน้ำตาให้กับความเครียดและอาการเจ็บไข้ในอารมณ์ของความไม่มั่นใจที่เขาจะดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้ แม้กระทั่งขับรถ เขาก็ขับไม่ได้

.....

รถแก่งจอดลงอย่างนุ่มนวลหน้าศาลาการเปรียญหลังใหญ่ เสียงเครื่องรถเบาแทบจะเงียบกริบ เมื่อถูกบรรยากาศภายนอกขับเน้นผ่านเข้ามา

มันเป็นศาลาการเปรียญที่เขาเคยมาปฏิบัติธรรมอยู่เป็นประจำ อาณาบริเวณภายใต้หลังคาจากกว้างใหญ่ กะคะเนด้วยสายตา สามารถจุผู้คนได้นับเป็นพัน ๆ คนอย่างแน่นอน

แต่ในวันนี้กลับเต็มไปด้วยพระภิกษุ นั่งล้อมเป็นวง ๆ วงละห้าหกรูป เหลืองอร่ามไปทั้งศาลาพื้นซีเมนต์ น่าจะไม่ต่ำกว่าสามร้อยรูปอย่างแน่นอน รูปกำลังนั่งฉันข้าวมือเพลด้วยอาการสงบสำรวม

แต่สิ่งที่เขาแทบไม่เชื่อสายตาตนเองก็คือ บรรยากาศที่เงียบกริบ แม้เข็มเพียงเล่มตกลองแทบจะได้ยิน

“พระภายในวัด กำลังฉันเพล คงต้องรอให้หลวงพ่อดันเสร็จเรียบร้อยก่อน ถึงจะเข้าไปทำบุญกับท่านได้” คุณนงค์ทำหน้าที่อธิบายอย่างคล่องแคล่ว เธอมาวัดบ่อยกว่าสามัญ คุ้นเคยกับวัดมากกว่า มาวัดเกือบจะทุกวันก็ว่าได้

เป็นไปได้อย่างไร ภิกษุหนึ่งผู้นับร้อย ๆ รูป แต่ไม่มีเสียงพูดคุยหรือเสียงกระแอมให้ได้ยินแม้แต่ครั้งเดียว สามัญแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

เขาคอยจนกระทั่งพระภิกษุฉันเสร็จ เสียงสวด

มนต์ให้พรกระเทียมก้อน บ่งสะท้อนถึงพลังความเจียบ
สงบภายในวัดที่กระจายอยู่ทุกส่วนเลี้ยวแห่งบรรยากาศ

วันนี้จะเป็นเพราะไม่ใช่วันพระ ผู้คนที่มาฟังพระ
สวดมนต์ นอกจากโยมญาติธรรมที่อาศัยอยู่ภายใน

วัดแล้ว ก็มีเพียงผู้ที่ตั้งใจจะมาทำบุญสองสามคนเท่านั้น
บรรยากาศจึงเจียบเหมือนกับจะสัมผัสถึงความ

เจียบนั้นได้อย่างชัดเจน
“โยมเครียดอะไร บอกอาตมาได้ไหม” หลวงพี่ผิว
สะอ้านเอ่ยถามสามัญด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ วัยของ

ท่านไม่น่าจะเกินสี่สิบปี เรือนกายสูงโปร่ง จีวรสีทอง
อร่ามที่ห่มคลุมเรือนกาย ชับผิวให้ผ่องมากยิ่งขึ้น น้ำ
เสียงท่านนุ่ม แววตาสงบเย็นสื่อความเมตตาอยู่ในที่
นั่นคือคำถามแรกที่เอ่ยถามเขาอย่างเป็นทางการ
หลังจากการถวายเงินใส่ซองจำนวนสองหมื่นบาทได้
ผ่านมือเขาไป จำได้ว่าเขาแบ่งเงินออกเป็นสองซอง

ซองหนึ่งฝากลูกศิษย์ไปถวายหลวงพ่อก่อน วันนี้หลวงพ่อก่อน
ลงทำกิจนิมนต์ไม่ได้ อีกซองก็วางลงบนพาน ถวาย
ภิกษุตัวแทนหลวงพ่อก่อนที่นั่งสงบนิ่งอยู่เบื้องหน้า ท่าน
เป็นภิกษุอีกรูปหนึ่งที่สำคัญรองลงมาจากหลวงพ่อก่อน

“ผมไม่เข้าใจเหมือนกันครับหลวงพี่ อยู่ ๆ ผมก็
เกิดอาการไม่สบายขึ้นอย่างกะทันหัน นอนไม่หลับ
กระวนกระวาย นั่งสมาธิผมยังนั่งไม่ได้” สามัญพรั่ง
พรั่งคำพูดออกมาอย่างอัดอั้น เขากำลังสับสนว่าวุ่น

ไม่เข้าใจอาการบางอย่างที่เกิดขึ้น เขาเป็นอะไร จู่ ๆ ก็
เกิดอาการไม่สบายขึ้นอย่างฉับพลัน
“นั่งสมาธิไม่ได้ก็อย่าไปนั่ง....เอาไว้ให้ใจสบาย
เสียก่อน แล้วค่อยนั่ง สมาธิไม่ใช่เรื่องที่จะรีบร้อน”
หลวงพี่เอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม

“ทำไมผมถึงเจ็บป่วยอย่างกะทันหัน หลวงพี่พอ
ทราบไหม” นั่นคือคำถามที่สามัญมักจะได้ยินผู้คน
ถามไถ่กันอยู่เสมอ เมื่อพบผู้หยั่งรู้ที่ทำให้เกิดความ

สบายใจ
หลวงพี่หน้าตาผ่องใส คงยิ้มละไมเต็มสีหน้า
แววตาบ่งสะท้อนความเมตตามากยิ่งขึ้น

“โยมเชื่อเรื่องของกรรมไหม” ท่านเอ่ยถามขึ้นลอยๆ
“หมายความว่าอย่างไรครับ”
“กรรมที่เคยทำมาแล้วทั้งอดีตชาติและชาติปัจจุบัน”
สายตาสามัญส่องอาการลังเลไม่แน่ใจ “ผมไม่รู้ครับ

ว่าผมทำกรรมอะไรไว้บ้าง”

หลวงพี่พยักหน้าช้า ๆ สายตายังคงเฉียดด้วยรอย
ยิ้ม “กรรม...เป็นเรื่องของการกระทำในอดีตที่ส่งผล
กระทบถึงปัจจุบัน ทำกรรมดีก็ย่อมได้รับผลดีตอบสนอง
ทำกรรมชั่ว ความไม่สบายใจ ความไม่ดีก็จะตามมาให้
ผล โยมอาจไม่รู้ อาจไม่คิด แต่เมื่อจิตใจของโยม
ละเอียดขึ้น มีสมาธิมากขึ้น ลักวันหนึ่งโยมจะเข้าใจ”

ถ้อยคำของภิกษุวัยกลางคนที่กล่าวขึ้นอย่างเนิบๆ
ทำให้สามัญครุ่นคิดมากขึ้น เขาพยายามทบทวน
ความทรงจำในอดีต มีบ้างไหมนะ สิ่งที่เป็นกรรม
ที่ว่า...มีแต่ความสับสนและเคร่งเครียดในโพรงสมอง
สามัญถึงกับส่ายหน้า หน้าตาแดงก่ำ

“ผมไม่รู้ครับว่าผมถูกกรรมตามสนองหรือไม่ ผม
รู้แต่ว่า ขณะนี้ผมไม่พอใจเจ้านายที่ทำงาน มันเอา
แต่ด่าว่าผม ชมขู่มผม ทั้งที่ผมไม่ผิด” เขาระเบิดคำพูด
อย่างสุดกลั้น พุดจาไปอีกเรื่องหนึ่งอย่างสับสน

ภิกษุถึงกับชะงัก มุ่นหัวคิ้วน้อย ๆ แสบสั่นเกิดไม่
เห็น “คิดมานานหรือยัง”

“เกือบสัปดาห์แล้วหลวงพี่...ผมคิดว่าผมไม่ผิด
แต่เขาก็พยายามสับซอก ด่าผมอย่างไม่ให้เกียรติ” เขา
สร้างภาพในความเครียดและอ่อนล้า พยายามหาเหตุ
ผลเข้าข้างตนเอง

“อย่าเพิ่งโทษเจ้านาย โทษคนอื่นนั่นไม่ดี”
หลวงพี่เริ่มส่ายหน้าช้า ๆ “จงมองเข้าไปในตัวของเรา
อ่านตัวของเราให้ละเอียดที่สุด พยายามปรับตัวของเรา
ให้คิดแต่สิ่งดี งามแล้วกรรมความไม่ดี งามจะเกิด
กับเราน้อยที่สุด” น้ำเสียงหลวงพี่อ่อนโยนเหลือเกิน

ที่ว่ามันเหมือนมีแท่งเหล็กอันหนักหน่วง กระหน้า
ติลงมากกลางศีรษะ

สามัญรู้สึกซาวไปทั้งโพรงสมอง
นัยน์ตาพร่าเลือนและทับซ้อนขึ้นมาทันที
เขาคิดว่าเขาไม่ผิด แต่คนอื่นนั่นซิผิด
เจ้านายนั่นละผิด....เขาไม่ผิดอย่างแน่นอน

เขาไม่เข้าใจ แรงบุญไม่เห็นจะช่วยเขาที่ตรงไหน
ทั้งที่เขาทุ่มทำบุญเป็นเงินนับจำนวนหลายหมื่นบาทกับ
วัดแห่งนี้ ทำอย่างสุดกำลัง ทุ่มไปจนสุดตัว เขานั่ง
ภาวนามาแรมปี ทำไมกรรมเขาไม่จบสิ้นลงเสียที...ทำไม
บุญน่าจะช่วยให้เขาผ่อนคลายจากความสับสน.

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ลงสวนครั้งใดจิตใจก็สดชื่นกระฉับกระเฉง
อดคิดไม่ได้ว่า พืชผักสวนครัวที่แทงยอดงามด้วยน้ำมือของเรา
เป็นเครื่องยืนยันความมีทรัพย์ของเราแท้ ๆ
เพราะพ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยบอกว่าทรัพย์แท้ คือ
สมรรถนะและความขยัน

ทรัพย์แท้ คือ สมรรถนะและความขยัน

หน้าแล้งช่วงบ่ายเป็นเวลารดน้ำพืชผักโดยใช้เครื่องปั้มน้ำขนาดเล็กสูบน้ำจากบ่อบาดาลขึ้นมาต่อด้วยสายยางเลียบปลายด้วยฝักบัวรดน้ำ

เริ่มจากแปลงถั่วที่มีทั้งถั่วพุ่ม ถั่วฝักยาวต่อไปยังแปลงพริก มะระ มะเขือ ไล่ไปริมรั้วซึ่งเป็นแนวมะละกอหลากหลายพันธุ์ทั้งลูกสั้นลูกยาว กอกกล้วยที่อยู่ใกล้แปลงผักก็พลอยได้รับความชุ่มชื้นไปด้วย ถั่ว พักทองกำลังออกดอกบานสะพรั่งเชิญชวนหมู่มแมลงผีเสื้อบินว่อนดูดน้ำหวานเต็มอ้อม

ที่ชวนให้สดชื่นมากคือกลิ่นไอธรรมชาติยามพืชผักได้รับความชุ่มฉ่ำจากหยาดน้ำ กลิ่นสด ๆ ของผักหอมชวนชื่นใจอย่างบอกใคร มีทั้งผักกาดหอม ผักกาดเขียวปลี ผักขม ผักตั้งโอ้ และข้าวโพด ที่กำลังออกฝักเขียวรีนรมย์ทั่วทั้งสวนที่ปลูกเอาไว้กิน (ไม่นับข้าวนาปีที่ปลูกเป็นหลัก)

มองดูแปลงพืชผักด้วยความภาคภูมิใจมากที่เป็นเจ้าของพืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์จนกินไม่ทันตลอดทั้งปี ต้องแจกและขายในลักษณะเชิงแบ่งปัน เพื่อแผ่กันด้วยผักสดไร้สารพิษ

นึกถึงเจ้าของสวนยางพาราหลายร้อยไร่ ทั้งเจ้าของร้านค้าใหญ่ ๆ หรือข้าราชการเงินเดือนสูง แม้แต่ชาวบ้านที่ปลูกพืชเชิงเดี่ยว เขาเหล่านั้นมีรายได้เดือนละเป็นหมื่นเป็นแสนบาท แต่ท้ายที่สุดก็ต้องใช้เงินไปแลกซื้อพืชผัก ที่ไม่สามารถ



วางใจความปลอดภัยได้เลย จำเป็นต้องเสี่ยงกับสารพิษสารเคมีตกค้าง นั่นคือการเปิดประตูรับเชื้อโรคร้ายต่าง ๆ เข้าสู่ร่างกายตลอดทุกคำเคี้ยวทีเดียว

หลายวันก่อนได้หยิบหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “สัมมาสิกขา” มาอ่าน อ่านหน้าแรกก็ประทับใจตรงข้อความที่ว่า “การศึกษาเอ๋ย..ถ้าไม่ศึกษาเลย ก็ยังเป็นประหนึ่งควาย แต่ถึงแม้ศึกษามาก-สูง ทว่าไม่ศึกษาศิลปะ-ศึกษาจริยธรรมด้วย ไม่ปฏิบัติตนให้เป็นคนเข้าถึงธรรมจนได้จริง ก็จะเป็นควายตัวดุร้าย ที่ยิ่งศึกษาสูง-มาก ก็ยิ่งดุร้ายมาก กินเลือด-เล่ห์เหลี่ยม-ลึกล้ำ โดยที่ผู้ศึกษานั้น ๆ ส่วนใหญ่ ก็ไม่รู้ตัวดอกว่า ตนได้เป็นเช่นนั้นไปแล้ว และแม้จะมีผู้ชี้บอกให้ ก็จะไม่เชื่อกันง่าย ๆ ด้วยซ้ำ...”

อีกบทหนึ่งที่ว่า “มนุษย์ทุกวันนี้ มากกว่ามาก เหลือแล้วที่ได้ตกอยู่ในห้วง “อาณาจักรแห่งความกลัว” หรือมีแต่ “เอาตัวรอด” และ “เห็นแก่ตัวจัด” จนกลายเป็นคนอ่อนแอ ช่วยใครไม่ได้ ช่วยใครไม่เป็น ช่วยตนเองก็ได้แต่ให้ตนเองได้เสพ “ความอร่อย” ไปอย่างถอนตัวไม่ขึ้นชาติแล้ว ชาติเล่าอยู่นั้นแหละ ไม่มีคุณค่าประโยชน์ต่อสังคมแข็งแรงเพียงพอ”

หนังสือเล่มน้อยเล่มนี้ทำให้เข้าใจคนในระดับต่าง ๆ คน ไม่ว่าในยุคกาลไหน จะมีกลุ่มคนที่เกิดมาแล้วแต่ไร้คุณค่า ก่อบาปภัยเวรแก่ผู้อื่น ไม่สามารถเพิ่มคุณค่าสาระชีวิตใด ๆ ได้ มีแต่จะสั่งสมกิเลสพอกเพิ่มทับทวี เป็นบัวได้ดมหรือปทปรมะนั่นเอง

นึกถึงวัยเด็กเรียนอยู่ชั้นประถม เคยเก็บลูกโป๊ทะเลแล้วเอาไม้เสียบทำเป็น ๔ ล้อแล้ววิ่งเล่นบนกองทราย ในช่วงเวลานั้นจำความรู้สึกได้ว่าสนุกเหลือเกิน

แต่พอโตขึ้นมา ความสนุกกับของเล่นวัยเด็กอย่างก่อนเก่านั้นหายไปหมดไม่หลงเหลือเลย

แต่รสอร่อยพึงพอใจชอบใจที่ถูกขบการโดยกิเลสตัณหานั้นมีแต่จะขยายมากขึ้นไม่มีหยุดยั้ง แม้จะมีอายุเพิ่มมากขึ้น ความต้องการในความสนุกสนใจต่าง ๆ จะแตกกิ่งก้านพอกพูน ลึกลงก็ไปได้ น่าลึกลง น่าไปลึกลงทั้งนั้น

อย่างไรก็ตามนับว่าผู้เขียนโชคคิดไม่น้อย ที่ได้มาฟังธรรมะกับท่านสมณะที่เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นสัตบุรุษที่แนะนำลัทธิมาได้ ท่านอธิบายแจ่มแจ้งสอนจนพบหนทางสว่างขึ้นเกิดปัญญามองเห็นกิเลสที่เคยหลงซึนชอบปักมั่นกับมันมานานนั้น มันก็จางคลายลดลงได้ กิเลสมันเป็นอนิจจังลดลงได้จากการฝึกฝนขัดเกลาเอาจริง

ถ้าจะไปแต่เดิมนั้นผู้เขียนก็มุ่งเป้าหมายไปที่ลาภยศสรรเสริญเช่นเดียวกับหลาย ๆ คน อยากจะทำงานเพื่อให้งานนำลาภมาให้เยอะ ๆ อยากจะมียศตำแหน่งเพื่อเป็นสิ่งแสดงความสำเร็จ

อยากได้สรรเสริญเพราะหมายถึงการได้รับการยอมรับ อยากจะได้ความสุขในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะสุขจากการเที่ยวเตร่ สุขจากการได้อะไรมาสนใจปรารถนา แต่เมื่อศึกษาพุทธศาสนาที่ถูกตรงแล้ว ก็ไม่โหยหาอยากได้เหมือนแต่ก่อน หัดปรับจิตเมื่อไม่ได้ตั้งใจ หัดวางใจเมื่อเสื่อมลาภหรือเมื่อได้รับนิทา จากการฝึกฝนตนทำให้ชีวิตได้พอกเพียรลดละแก้ไขความซึ่เกียจที่เคยมีพยายามขจัดออกไปจนความขยันเข้ามาแทนที่

จนบัดนี้รู้สึกเป็นเรื่องปกติในการทำงาน แม้จะเป็นงานสวนที่บางคนดูถูกว่าเป็นงานใช้แรงงาน แต่เรากลับเห็นคุณค่าของอาหารที่เป็นหนึ่งในโลก ไม่มีจิตเหนียวหนาย ลงสวนครั้งใดจิตใจก็สดชื่น กระฉับกระเฉง อดคิดไม่ได้ว่า พืชผักสวนครัวที่กำลังแทงยอดงามด้วยน้ำมือของเรานั้นแหละ เป็นเครื่องยืนยันความมีทรัพย์ของเราแท้ ๆ

เพราะพ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยบอกว่า ทรัพย์แท้ คือ สมรรถนะและความขยัน ☸

**ความบริสุทธิ์ที่นั่น
ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก...
ในที่สุด**

(โสภณธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปฎิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**



- เชื้อไวรัสที่ทำให้เด็กป่วยมีกว่า ๑๐๐ ชนิด ติดเชื้อแต่ละครั้งก็สร้างภูมิต้านทานต่อเชื้อนั้นๆ ติดโรคกันไปติดโรคกันมา กว่าจะสั่งสมภูมิคุ้มกันครบ ก็เข้าสู่วัยชั้นประถมฯ สังเกตได้ว่าเด็กชั้นประถมฯ ไม่ค่อยป่วยแล้ว



ภูมิคุ้มกันมาจากไหน

ภูมิคุ้มกันที่ผ่านทางรก จากแม่สู่ลูกขณะอยู่ในครรภ์ ส่วนใหญ่เป็น IgG ภูมิคุ้มกันเหล่านี้จะค่อยๆ ลดลงและหมดไปเมื่อทารกอายุ ๖ เดือน ทารกแรกคลอดจึงได้ภูมิคุ้มกันนี้คอยป้องกันโรคต่างๆ ขณะร่างกายยังอ่อนแอ

ภูมิคุ้มกันที่ได้จากน้ำนมแม่ ส่วนใหญ่เป็น IgA ภูมิคุ้มกันที่ร่างกายสร้างขึ้น เมื่อมีการติดเชื้อตามธรรมชาติ โดยระบบภูมิคุ้มกันจะสร้างภูมิต้านทานต่อเชื้อเหล่านั้นและส่วนใหญ่คงอยู่ในร่างกายตลอดชีวิต หากเชื้อเดิมเข้าสู่ร่างกายอีก ก็จะถูกกำจัดออกไปโดยไม่ทำให้เกิดโรค เช่น หัด หัดเยอรมัน คางทูม สุกใส ไวรัสตับอักเสบบี

ภูมิคุ้มกันที่เกิดจากการได้รับวัคซีน (active immunity) เป็นการเลียนแบบการติดเชื้อในธรรมชาติ โดยใช้เชื้อที่ทำให้อ่อนฤทธิ์ หรือบางส่วนของเชื้อที่มีคุณสมบัติเป็น antigen เข้าสู่ร่างกาย

เพื่อกระตุ้นร่างกายให้สร้างภูมิคุ้มกันโดยไม่เกิดโรค ทางการติดเชื้อโดยธรรมชาติ ได้แก่ วัคซีนชนิดต่างๆที่ให้ในเด็กประมาณ ๒๐ ชนิด และวัคซีนผู้ใหญ่อีกหลายชนิด

ภูมิคุ้มกันที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ฉีดเข้าไปในร่างกายให้ออกฤทธิ์ทันที (passive immunity) เรียกว่า immunoglobulin ใช้ในกรณีที่รอให้ร่างกายสร้างภูมิคุ้มกันไม่ทันภูมิคุ้มกันเหล่านี้อยู่ในร่างกายไม่นานก็หมดไป มีทั้งชนิดรวม คือมีฤทธิ์ต้านทาน antigen หลายชนิด คือ intravenous immunoglobulin (IVIG) และชนิดเฉพาะเจาะจงต่อเชื้อแต่ละอย่าง เช่น ภูมิต้านทานไวรัสตับอักเสบบี hepatitis B immunoglobulin (HBIG) ใช้ฉีดให้ทารกที่คลอดจากแม่ที่เป็นพาหะไวรัสตับอักเสบบี เพื่อป้องกันทารกติดเชื้อขณะคลอด หลังจากนั้นจึงฉีดวัคซีนเพื่อให้ร่างกายสร้างภูมิคุ้มกันขึ้นมาเอง

นอกจากนี้ยังมี :-

ภูมิต้านทานโรคพิษสุนัขบ้า *rabies immunoglobulin (RIG)*

โรคบาดทะยัก *tetanus antitoxin (TAT)*

ภูมิต้านทานพิษงู ที่เราเรียกกันว่า **เซรุ่มต้านพิษงู (antivenom)**

จะเห็นได้ว่า ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายเริ่มมีบทบาทตั้งแต่แรกเกิด คือ ๖ เดือนแรก เป็นภูมิคุ้มกันที่ได้รับจากแม่ และน้ำนมแม่ ต่อมาเด็กเริ่มสร้างภูมิคุ้มกันขึ้นเองในร่างกายจากการติดเชื้อแต่ละครั้ง บางครั้งการติดเชื้อเกิดอาการน้อยหรือไม่เกิดอาการ แต่เมื่อตรวจเลือดก็พบภูมิคุ้มกันขึ้นแล้ว อย่างเช่น ไวรัสตับอักเสบบี เราจะพบเด็กเล็กโดยเฉพาะเด็กชั้นอนุบาลเป็นไขกันบ่อย เชื้อไวรัสที่ทำให้เด็กป่วยมีกว่า ๑๐๐ ชนิด ติดเชื้อแต่ละครั้งก็สร้างภูมิต้านทานต่อเชื้อนั้นๆ ติดโรคกันไปติดโรคกันมากกว่าจะส่งสมภูมิคุ้มกันครบก็เข้าสู่วัยชั้นประถมฯ ลังเกตได้ว่าเด็กชั้นประถมฯ ไม่ค่อยป่วยแล้ว

ส่วนเชื้อโรคที่มีวัคซีนป้องกันก็สร้างภูมิคุ้มกันจากการฉีดวัคซีน กว่าฉีดยาครบก็อายุ ๖-๗ ขวบพอโตเป็นผู้ใหญ่เราก็มีภูมิคุ้มกันต่อเชื้อไวรัสเกือบครบชนิด ไม่ค่อยป่วยด้วยโรคติดเชื้อมาก่อน แต่หากมีเชื้อโรคพันธุ์ใหม่ที่ร่างกายไม่เคยสัมผัสมาก่อน จึงยังไม่มีภูมิต้านทานต่อเชื้อโรคนั้น จนมักจะก่อโรครุนแรงยิ่งเกิดในเด็กยังมีอาการรุนแรงกว่าผู้ใหญ่ที่เรารู้จักกันดี คือ ไวรัสไข้หวัดใหญ่ ๒๐๐๙ ไวรัสไข้หวัดนก และไวรัสซาร์ส (SARS) ที่โด่งดังสร้างความหวาดกลัวไปทั่วโลก

ร่างกายเรา เต็มไปด้วยจุลินทรีย์อาศัยอยู่ทั่วไป ทั้งที่ผิวหนัง ในปาก จมูก ลำไส้ใหญ่ ช่องคลอดจุลินทรีย์เหล่านี้เป็นจุลินทรีย์ประจำถิ่น เรียกว่า *normal flora* อยู่กันอย่างสมดุลในร่างกาย หากมีสาเหตุให้เสียสมดุลก็เกิดโรคได้เช่น

การรับประทานยาต้านจุลชีพเป็นเวลานาน จุลินทรีย์ที่ไวต่อยาถูกทำลายไปหมด เหลือจุลินทรีย์ดื้อยาที่ก่อโรคร้ายแรง

การสวนล้างช่องคลอดด้วยยาฆ่าเชื้อเป็นเวลานาน ทำให้เชื้อแบคทีเรียตายไป เชื้อราเจริญเติบโตขึ้นมาแทนที่เป็นเหตุให้ช่องคลอดอักเสบจากเชื้อรา พบบ่อยในสาวรักสะอาดทั้งหลาย

ยาต้านจุลชีพบางชนิดฆ่าเชื้อในลำไส้ใหญ่ เหลือเชื้อดื้อยาตัวร้าย เป็นเหตุให้ลำไส้ใหญ่อักเสบรุนแรง (*pseudomembranous colitis*)

รอบตัวเราเต็มไปด้วยจุลินทรีย์ที่ล่องลอยอยู่ในอากาศ ในน้ำ ในดิน เราจึงควรป้องกันจุลินทรีย์เหล่านี้ไม่ให้เข้าสู่ร่างกายได้ง่าย ด้วยการรักษาสุขอนามัยให้ดี คือ :-

รับประทานอาหารสะอาดและทำสุกใหม่ๆ ตัดเล็บให้สั้น ล้างมือให้สะอาดเสมอ โดยเฉพาะก่อนหยิบอาหารเข้าปาก

ไม่ไปอยู่ในที่แออัด อากาศถ่ายเทไม่สะดวก แสงแดดส่องไม่ถึง อันเป็นแหล่งเชื้อโรค ภายใต้อาคารที่ปิดทึบห้างสรรพสินค้าที่มีผู้คนพลุกพล่าน

ไม่ไอ จาม รดกัน ไม่คลุกคลีกับผู้ป่วย หากจำเป็นให้ใช้ผ้าปิดปากและจมูก ก็ช่วยป้องกันโรคติดต่อได้เป็นอย่างดี

ไม่ควรรับประทานยาพร่ำเพรื่อเกินความจำเป็น โดยเฉพาะยาชุด สมุนไพรบางชนิด หรือยา ลูกกลอนที่รับประทานเพื่อให้เจริญอาหาร แก้ปวดข้อ รักษาโรคหืด ฯลฯ เพราะยา ลูกกลอน สมุนไพรที่ไม่ได้รับการรับรองมักผสม steroid อันเป็นยากดภูมิคุ้มกัน หากกินนานไป ภูมิคุ้มกันจะลดต่ำลง มีโอกาสติดเชื้อรุนแรงและรักษายาก อาจถึงขั้นช็อกจนไม่สามารถรักษาชีวิตไว้ได้

ดังนั้น **หากเรารักษาสุขอนามัยดี ร่างกายแข็งแรง ภูมิคุ้มกันดี ไม่กินยาพร่ำเพรื่อเกินความจำเป็น** แม้ติดเชื้อก็มีการไม่รุนแรง และหายในเวลาอันรวดเร็วด้วยภูมิคุ้มกันอันแสนวิเศษในร่างกายเราเอง **อนแทบไม่ต้องพึ่งยาต้านจุลชีพใดๆ** แต่หากภูมิคุ้มกันบกพร่องขึ้นมาละก็ ต่อให้มียาที่ดีเลิศเพียงใด อาจไม่สามารถรักษาชีวิตไว้ได้ ดังผู้ป่วยโรคเอดส์ที่มักจบชีวิตลงด้วยโรคติดเชื้อเมื่อภูมิคุ้มกันลดต่ำมากในระยะท้ายของโรค ทั้งที่

ให้ยาต้านจุลชีพอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม

เม็ดเลือดขาว

‘เม็ดเลือดขาว’ มีหน้าที่เป็นภูมิคุ้มกันบ้านเซลล์ แบ่งเป็นชนิดต่างๆ ดังนี้ :-

● Polymorphonuclear หมายถึง เม็ดเลือดขาว ที่มี nucleus หลายรูปแบบ เป็นเม็ดเลือดขาวที่มี granule อยู่ใน cytoplasm ของเซลล์ จึงเรียกเม็ดเลือดขาวเหล่านี้ว่า *granulocyte* ภายใน granule เหล่านี้ บรรจุ enzyme และสารหลายชนิด แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ตามลักษณะและหน้าที่

๑. *Neutrophil* พบ ๔๐-๗๐% ในกระแสเลือด มี granule ขนาดเล็ก ย้อมติดสีชมพู ทำหน้าที่กินสิ่งแปลกปลอม โดยเฉพาะเชื้อแบคทีเรีย และยังสามารถฆ่าพยาธิ ไร เซลล์มะเร็งได้ด้วย เมื่อมีการติดเชื้อแบคทีเรียในร่างกายไขกระดูกจะปล่อย neutrophil ออกมาจำนวนมากเพื่อกำจัดเชื้อโรค เราจึงพบเซลล์ตัวอ่อน ซึ่งมีขนาดใหญ่ และมี granule เพิ่มขึ้นมากมาย เรียกว่า *toxic granule* เห็นได้ชัดจากกล้องจุลทรรศน์ เมื่อ neutrophil กินเชื้อโรคเข้าไปในเซลล์ จะปล่อย enzyme ออกจาก granule มาย่อยเชื้อโรค แล้วสลายตัวกลายเป็น ‘หนอง’ หากอยู่ในกระแสเลือด ซากของเซลล์ที่สลายตัวถูกกำจัดออกไปจากร่างกายโดย *lymphocyte* และ *monocyte*

๒. *Eosinophil* พบ ๒-๓% ในกระแสเลือด มี granule ย้อมติดสีส้มจำนวนมากมาย ส่วนใหญ่ *eosinophil* อยู่ในเนื้อเยื่อบริเวณใต้ชั้นเยื่อหุ้มเป็น ผู้ชักนำให้เกิดการสร้าง IgE ซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันต่อพยาธิ เชื่อว่า *eosinophil* ฆ่าพยาธิโดยวิธีเกาะติดตัวพยาธิที่มี IgE เกาะอยู่ แล้วปล่อยสารจาก granule เพื่อทำให้พยาธิตาย นอกจากนี้ *eosinophil* ยังมีจำนวนมากขึ้นในผู้ป่วยภูมิแพ้ เชื่อว่ามีหน้าที่ต้านภูมิแพ้ คือ หลังสารที่ต้านฤทธิ์สารที่ mast cell หลั่งออกมาจากภูมิแพ้ เพื่อลดการอักเสบ

๓. *Basophil* พบ ๐.๕-๑% ของเม็ดเลือดขาว ในกระแสเลือด มี granule ย้อมติดสีต่างๆมากมาย

มีจำนวนเพียงเล็กน้อย และมีหน้าที่ไม่มากนัก ในระบบภูมิคุ้มกัน แต่หากอยู่ในเนื้อเยื่อเรียกว่า mast cell มีหน้าที่หลั่งสารต่างๆออกจาก granule ในผู้ป่วยโรคภูมิแพ้

● Mononuclear cell คือ

เซลล์ที่มี นิวเคลียสกลม แบ่งเป็น ๒ ชนิด

๑. *Monocyte* พบ ๒-๖% ในกระแสเลือด มีหน้าที่กินสิ่งแปลกปลอมที่เข้ามาในร่างกาย หากอยู่ในเนื้อเยื่อ เรียกว่า *macrophage* มีชื่อต่างกันตามเนื้อเยื่อที่อยู่ เช่น *alveolar macrophage* ใน ‘ปอด’ *Kupfer’s cell* ใน ‘ตับ’ มีหน้าที่กินสิ่งแปลกปลอม หรือ antigen แล้วส่งสัญญาณของ antigen ไปกระตุ้น *lymphocyte*

๒. *Lymphocyte* พบ ๒๐-๓๕% ในกระแสเลือด มีมากใน ‘ต่อมน้ำเหลือง’ ทำหน้าที่สำคัญในภูมิคุ้มกันระบบเซลล์ มักมีจำนวนสูงขึ้นในการติดเชื้อไวรัส ที่เห็นชัดเจน คือ ไข้เลือดออก ที่เห็นเซลล์ตัวอ่อนจากไขกระดูกซึ่งมีขนาดใหญ่เรียกว่า *atypical lymphocyte* ออกมาในกระแสเลือดจำนวนมาก เห็นได้จากการดูเม็ดเลือดทางกล้องจุลทรรศน์

การเปลี่ยนแปลงของจำนวนและลักษณะเม็ดเลือดขาวเหล่านี้ ช่วยแพทย์วินิจฉัยโรคต่างๆ เพราะเม็ดเลือดขาวทำหน้าที่แตกต่างกัน เมื่อมีการติดเชื้อเกิดขึ้น ไขกระดูกจะสร้างเม็ดเลือดขาวส่งออกมาในกระแสเลือดจำนวนมาก จึงเห็น ‘เม็ดเลือดขาว ตัวอ่อน’ ที่มีขนาดใหญ่กว่า ‘เม็ดเลือดขาว ตัวแก่’ เพิ่มขึ้น

หากติดเชื้อแบคทีเรีย ‘เม็ดเลือดขาว’ ชนิด *neutrophil* เพิ่มจำนวนขึ้น และมี *granule* มากขึ้น เพราะเม็ดเลือดขาวชนิด *neutrophil* ที่มีหน้าที่กำจัดแบคทีเรีย หากติดเชื้อไวรัส ก็จะมีจำนวนเม็ดเลือดขาวชนิด *lymphocyte* เพิ่มขึ้น และหากมีพยาธิในร่างกาย โดยเฉพาะพยาธิที่อยู่ในเนื้อเยื่อ เช่น พยาธิตัวจิ๊ด และพยาธิปากขอ เราก็จะเห็น ‘เม็ดเลือดขาว’ ชนิด *eosinophil* เพิ่มขึ้น แพทย์ดูเซลล์เหล่านี้ โดยการนำเลือดป้ายที่แผ่นกระจก (slide) แล้วย้อมสีส่องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์

📖 ต่อฉบับหน้า

การชำระหนี้ด้วยเช็คหรือตัวเงิน
เป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีชำระหนี้เท่านั้น ไม่ใช่การแปลงหนี้ใหม่
เพราะไม่ได้เปลี่ยนสาระสำคัญแห่งหนี้
ถ้าธนาคารตามเช็คหรือตัวเงินไม่ยอมชำระหนี้ตามเช็คหรือตัวเงินนั้น
เพราะไม่มีเงินในบัญชีของผู้สั่งจ่ายก็ดี
เพราะผู้สั่งจ่ายสั่งระงับไม่ให้จ่ายเงินตามเช็คนั้นก็ดี
หรือธนาคารตามเช็คไม่ยอมจ่ายเงินตามเช็คไม่ว่ากรณีใดๆก็ดี
หนี้เดิมก็ยังไม่ว่าง



การชำระหนี้ด้วยเช็ค

การเป็นหนี้ ไม่ว่าจะหนี้กู้ยืมก็ดี หรือหนี้จากการซื้อขายสินค้าก็ดี หรือหนี้ที่เกิดจากการละเมิดทำให้เขาเสียหายก็ดี ถ้าลูกหนี้มีเงินสดชำระให้เจ้าหนี้หรือผู้ที่ตนเองทำละเมิดครบถ้วนก็จะมีปัญหา แต่บางครั้งจำนวนหนี้สูงหรือเป็นเงินจำนวนมาก ผู้ที่เป็นลูกหนี้ไม่สะดวกที่จะถือเงินสดจำนวนมากมาชำระให้ลูกหนี้ เกรงความไม่ปลอดภัย หรือบางครั้งลูกหนี้ไม่มีเงินสดแต่มีเงินฝากอยู่ในธนาคารไม่สะดวกที่จะกลับไปถอนเงินที่ธนาคารกลับมาชำระหนี้ ลูกหนี้มีสมุดเช็คที่ธนาคารมอบให้ ลูกหนี้อาจลงลายมือชื่อสั่งจ่ายเช็คชำระหนี้แทนได้ เมื่อเจ้าหนี้นำเช็คไปเรียกเก็บเงินหรือเรียกว่าขึ้นเงินที่ธนาคาร ถ้าธนาคาร

ตามเช็คจ่ายเงินตามเช็คหนี้นั้นก็ระงับ

บางกรณีลูกหนี้ก็เป็นเจ้าหนี้ของบุคคลอื่น และได้รับชำระหนี้มาด้วยเช็คหรือตัวเงินประเภทใดประเภทหนึ่ง ซึ่งลูกหนี้ยังไม่ได้นำเข้าเรียกเก็บเงินจากธนาคาร ลูกหนี้อาจลงลายมือชื่อสลักหลังเช็คหรือตัวเงินนั้นให้เจ้าหนี้ของตนต่อไป หรือถ้าเป็นเช็คหรือตัวผู้ถือ ลูกหนี้อาจไม่จำเป็นต้องลงลายมือชื่อเพียงแต่ส่งมอบให้เจ้าหนี้ เมื่อเจ้าหนี้ได้รับเช็คหรือตัวเงินดังกล่าวก็จะนำไปเรียกเก็บเงินที่ธนาคารตามเช็ค เมื่อธนาคารตามเช็คจ่ายเงินตามเช็คหรือตัวเงินประเภทดังกล่าวแล้ว หนี้นั้นก็พ้นอันระงับ

ตามหลักในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๓๒๑ นั้น การออก การโอนหรือการสลัก
หลังตัวแลกเงินนั้น หนี้ยังไม่ระงับทันที จนกว่าจะ
มีการชำระเงินตามตัวหรือเช็คนั้น การชำระหนี้
ด้วยเช็คหรือตัวเงินเป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีชำระ
หนี้เท่านั้น ไม่ใช่การแปลงหนี้ใหม่ เพราะไม่ได้
เปลี่ยนสาระสำคัญแห่งหนี้ ถ้าธนาคารตามเช็ค
หรือตัวเงินไม่ยอมชำระหนี้ตามเช็คหรือตัวเงินนั้น
เพราะไม่มีเงินในบัญชีของผู้ส่งจ่ายก็ดี เพราะ
ผู้ส่งจ่ายส่งระงับไม่ให้จ่ายเงินตามเช็คนั้นก็ดี
หรือธนาคารตามเช็คไม่ยอมจ่ายเงินตามเช็คไม่ว่า
กรณีใดๆก็ดี หนี้เดิมก็ยังไม่ระงับ ศาลฎีกาเคยมี
คำวินิจฉัยไว้ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๒๖๗/๒๕๐๐
ว่า ผู้กู้เอาเช็คของบุคคลภายนอกมาชำระหนี้เงินกู้
ผู้ให้กู้ทำหลักฐานให้ผู้กู้ถือไว้ว่าได้รับชำระหนี้
ด้วยเช็คของบุคคลภายนอกดังกล่าวจากผู้กู้แล้ว
ต่อมาผู้ให้กู้นำเช็คดังกล่าวเข้าเรียกเก็บเงินที่
ธนาคารตามเช็ค ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการ
จ่ายเงิน โดยให้เหตุผลว่าเงินในบัญชีของบุคคล
ภายนอกไม่มีเงินพอที่จะจ่ายให้ตามจำนวนเงินใน
เช็คได้ซึ่งชาวบ้านทั่วไปเรียกว่า “เช็คแดง” นั้นเอง
ผู้ให้กู้จึงไปฟ้องเรียกเงินกู้จากผู้กู้ ผู้กู้ต่อสู้ว่าหนี้กู้
ยืมระงับไปแล้วเพราะผู้กู้ได้นำเช็คของบุคคลภาย
นอกที่ผู้กู้ได้รับชำระหนี้มาชำระหนี้ให้ผู้ให้กู้แล้ว
ผู้ให้กู้ได้ทำบันทึกเป็นหลักฐานไว้ด้วย ถ้าเช็คแดง
หรือธนาคารไม่จ่ายเงินตามเช็คผู้ให้กู้ต้องไปฟ้อง
ผู้ลงลายมือชื่อออกเช็ค ไม่ใช่มาฟ้องผู้กู้ ขอให้
ศาลยกฟ้อง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ผู้ให้กู้ทำบันทึก
ให้ผู้กู้ถือไว้ความว่า “เมื่อได้รับเงินตามเช็คครบ
ถ้วนแล้วจะคืนสัญญาให้ผู้ให้กู้” ดังนั้นจึงไม่ใช่การ
แปลงหนี้ใหม่ เมื่อผู้ให้กู้ยังไม่ได้รับเงินตามเช็คผู้
ให้กู้ยังฟ้องผู้กู้ให้ชำระหนี้ตามสัญญาผู้ให้กู้

กรณีนี้ยังมีคดีที่ใกล้เคียงกันที่ศาลฎีกาได้เคย
วินิจฉัยไว้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙๘/๒๕๐๓
เรื่องนั้นผู้กู้ได้กู้เงินจากผู้ให้กู้ เมื่อถึงกำหนดชำระ
เงินกู้ตามสัญญา ผู้กู้ได้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็ค
ระบุจำนวนเงินเท่ากับหนี้เงินกู้รวมดอกเบี้ย
ทั้งหมดให้ผู้ให้กู้ ผู้ให้กู้ได้คืนสัญญาให้ผู้กู้ ผู้กู้

ก็ได้ฉีกทำลายสัญญาผู้ให้กู้ไป แต่ต่อมาเมื่อถึงวันที่
กำหนดชำระเงินตามเช็คปรากฏว่าธนาคารตาม
เช็คได้ปฏิเสธการจ่ายเงินให้ผู้ให้กู้ เพราะเงินใน
บัญชีของผู้กู้มีไม่พอจ่าย ผู้กู้ไม่ได้ไปแจ้งความ
ดำเนินคดีอาญาผู้ให้กู้ภายใน ๓ เดือน คดีส่วน
อาญาจึงขาดอายุความ และการฟ้องเรียกเงิน
ตามเช็คก็ต้องฟ้องภายใน ๑ ปี นับแต่ธนาคาร
ปฏิเสธการจ่ายเงิน แต่อายุความการฟ้องเรียก
หนี้เงินกู้หนี้ เจ้าหนี้ต้องฟ้องภายใน ๑๐ ปี นับแต่
วันที่หนี้เงินกู้ถึงกำหนดชำระ เจ้าหนี้รายหนี้ด้วย
เหตุใดไม่ทราบมาใช้สิทธิฟ้องเรียกหนี้เงินกู้เพราะ
อายุความยาวกว่า จำเลยหรือผู้กู้ให้การว่าหนี้เงิน
กู้อะระงับแล้ว เพราะมีการคืนสัญญาผู้ให้กู้และตนเอง
ได้ทำลายสัญญาผู้ให้กู้ไปแล้ว โจทก์หรือผู้ให้กู้ต้อง
ไปฟ้องตามหนี้ใหม่คือหนี้ตามเช็ค ซึ่งต้องฟ้อง
ภายใน ๑ ปี นับแต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการ
จ่ายเงิน และพ้นระยะเวลาดังกล่าวไปแล้ว ขอให้
ยกฟ้อง ศาลฎีกาได้วินิจฉัยในทำนองเดียวกับคดี
ที่เกิดเมื่อปี ๒๕๐๐ ว่า การออกเช็คชำระหนี้เป็น
เพียงการชำระหนี้โดยอื่นแทนการชำระหนี้ด้วย
เงินสด มิใช่การแปลงหนี้ใหม่ เมื่อเช็คขึ้นเงินไม่ได้
หนี้เงินกู้ดังกล่าวจึงยังไม่ระงับ โจทก์มีอำนาจ
ฟ้องให้จำเลยชำระหนี้เงินกู้ดังกล่าวพร้อมดอก
เบี้ยได้

ในปี ๒๕๒๒ มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๔/
๒๕๒๒ ได้วินิจฉัยยืนยันหลักการเดิมตามที่ได้เคย
วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น โดยเรื่องดังกล่าวนั้นเกิด
จากโจทก์ตั้งวงเล่นแชร์ จำเลยเข้าร่วมเล่นแชร์
กับโจทก์ เมื่อจำเลยประมวลหรือเบี้ยแชร์ได้แล้ว
จำเลยได้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเงินค่าแชร์งวดต่อๆ
มาให้โจทก์ แต่ปรากฏว่า เช็คแดง กล่าวคือ
ธนาคารไม่จ่ายเงินตามเช็คเพราะเงินในบัญชีของ
จำเลยมีไม่พอจ่าย จำเลยจึงออกเช็คฉบับใหญ่ให้
โจทก์แทนเช็คฉบับเดิม แต่ไม่ได้ขอเช็คฉบับเดิม
คืนไป ต่อมาโจทก์นำเช็คฉบับใหม่ไปเรียกเก็บเงิน
ปรากฏว่าธนาคารตามเช็คก็ไม่จ่ายเงินเช่นเดิมอีก
เพราะเงินในบัญชีของจำเลยมีไม่พอจ่าย โจทก์ไม่

ได้นำเช็คฉบับใหม่ไปฟ้องเรียกเงินตามเช็ค แต่ กลับนำเช็คฉบับเดิมไปฟ้องเรียกเงินตามเช็ค จำเลยต่อสู้ว่าหนี้ตามเช็คฉบับเดิมระงับแล้ว โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องตามเช็คฉบับเดิม โจทก์ต้อง ฟ้องตามเช็คฉบับใหม่ ขอให้ยกฟ้อง ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า จำเลยออกเช็คฉบับใหม่ชำระหนี้ตาม เช็คฉบับเดิม ดังนั้นถือว่าเป็นการชำระหนี้เป็นอย่างอื่น แทนการชำระหนี้ที่ได้ตกลงกันไว้ โดยการชำระ หนี้ด้วยตัวเงินตาม มาตรา ๓๒๑ มิใช่เป็นการ แปลงหนี้ใหม่ หนี้เดิมจะระงับเมื่อได้ใช้เงินตาม ตัวเงินแล้ว เมื่อโจทก์ยังไม่ได้รับเงินตามเช็คฉบับ ใหม่ โจทก์ยังคงฟ้องบังคับตามเช็คฉบับเดิมได้

ต่อมามีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๗/๒๕๒๓ ก็ได้วินิจฉัยไว้ในทำนองเดียวกันว่า การสลักหลัง เช็คชำระหนี้ก็ไม่มีลักษณะเป็นการแปลงหนี้ใหม่ และยังมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๖๙/๒๕๒๔ ได้ วินิจฉัยไว้ว่า ถ้าเจ้าหนี้รับเช็คของผู้อื่นไว้เป็นการ คำประกันการชำระหนี้ของลูกหนี้ เมื่อหนี้ถึง กำหนดลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ เจ้าหนี้นำเช็คดังกล่าว เข้าเรียกเก็บเงินที่ธนาคารตามเช็ค แต่ธนาคาร ตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่าเงิน ในบัญชีตามเช็คของผู้ค้ำประกันมีเงินไม่พอชำระหนี้ เจ้าหนี้จึงมาฟ้องลูกหนี้ให้ชำระหนี้ ลูกหนี้ต่อสู้ว่า หนี้เดิมระงับแล้วเจ้าหนี้ต้องไปฟ้องเรียกเงินตาม เช็คเอาจากผู้ค้ำประกันไม่ใช่มาฟ้องหนี้เดิมที่ ระงับไปแล้ว ขอให้ศาลยกฟ้อง ศาลฎีกาได้ วินิจฉัยยืนยันตามหลักเดิมว่า เรื่องดังกล่าวไม่ใช่ เป็นการเปลี่ยนวัตถุประสงค์แห่งหนี้หรือเปลี่ยน ตัวลูกหนี้ ลูกหนี้หาหลุดพ้นจากหนี้ไม่

ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่กล่าวมาทั้งหมด ข้างต้นนั้นเป็นเรื่องที่คู่กรณีหรือคู่ความมิได้ กำหนดให้หนี้เดิมระงับ กรณีที่คู่กรณีจะตกลงกัน ให้หนี้เดิมระงับก็ย่อมทำได้ ไม่มีกฎหมายในห้าม เคยมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๑๕/๒๕๑๘ วินิจฉัยว่า จำเลยออกเช็คชำระหนี้ให้โจทก์ แต่ เช็คขึ้นเงินไม่ได้ โจทก์ยินยอมรับเช็คจากบุคคล อื่นที่เข้ามาชำระหนี้แทนจำเลย จึงเป็นการแปลง

หนี้ใหม่โดยเปลี่ยนตัวลูกหนี้ทำให้หนี้เดิมระงับ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕/๒๕๕๑ วินิจฉัยว่า จำเลยออกเช็คชำระราคาสินค้าที่ซื้อจากโจทก์ เช็คขึ้นเงินไม่ได้ จำเลยติดต่อเอาสินค้าดังกล่าว ไปขายให้คนภายนอก คนภายนอกออกเช็คให้ โจทก์แทนจำเลยโดยบวกค่าเสียหายและค่า ทนายความที่โจทก์จ่ายไปเพื่อจะฟ้องจำเลยและ ค่าเสียหายอื่น ๆ ให้ด้วย ถือว่าโจทก์รับบุคคล ภายนอกเข้าเป็นลูกหนี้แทนจำเลย เป็นการแปลง หนี้โดยการเปลี่ยนตัวลูกหนี้ จำเลยจึงไม่ต้องรับ ผิดตามเช็คที่ตนส่งจ่ายอีก

โดยสรุป การชำระหนี้ด้วยเช็คต้องถือว่า เป็นการชำระหนี้เป็นอย่างอื่น ตามประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๒๑ หนี้เดิมยังไม่ ระงับจนกว่าจะได้รับเงินตามเช็ค เว้นแต่ปรากฏ ชัดเจนว่า คู่กรณีเจตนาให้หนี้เดิมระงับเท่านั้น จึง ต้องฟ้องเรียกเงินตามเช็คที่เป็นหนี้ใหม่ **ก**

**ทำอย่างไรเราจะไม่ถูกคนอื่น
เมื่อเราไปเจอเรื่องใดๆก็ตาม**

เจอความด้อยใดๆก็ตาม

ให้ปฏิบัติ ๔ ขั้นตอน

๑. รู้ความจริง
๒. ประณาดาตี
๓. ช่วยเหลือ
๔. ปลอ่ยวาง

เป็นยารักษาที่ดีที่สุด อีก ๑ ขนาน

กิลีส (เรา) ตายกันที

ดร.โจฬบร กล้าง (หมอเขียว)
วันที่ 8 มกราคม 2558





โลกวางสังคัม... กระนั้นหรือ ?!!

สงฆ์ปลอมฤๅสุทธิแท้
สืบศิษย์สืบศาสน์นำ
ศึกษาแก่นแกนนำ
สมณะสละโลกย์แก้
จอมศาสดาประกาศก้อง
จิตแกร่งหยัดประสาน
กาย-จิตมั่นตั้งฐาน
พิทักษ์ “พุทธ” กอบกู้

หลายพันปีผ่านพ้น
“สงฆ์” สืบสืบ “ธรรมะ”
ยึดโยงมั่นสัจจะ
สมชื่อสงฆ์สาวกอ้าง
บัดดล ณ บัดนี้
โยเหตุอุปยคอปรีย
จึงเกิดก่อเหตุกลี-
เห็นผิดเป็นชอบชี้
เรื่อง “อลัชชี” แต่งตั้ง
ตำหนิตึงปรากฏ
หมองตำแหน่งบาทบพ
โฉนศิษย์กระสันแย้ง
ขุมเครือพลั้งร่วมเอื้อ
หาใช่อวยราษฎร์
หากเสริมส่งฐานันดร
หวนกลับตลัดหาซื่อน

ทรงธรรม
พุทธแท้
โดดเด่น
โลกร้อน...พุทธปลอม
จักรวาล
ร่างสู้
ยืนหยัด
โลกพันอบาย
พุทธวาระ
แผ่กว้าง
บริสุทธิ์
โอ้แจ้งสาธุชน
บัดลี
เยี่ยงนี้
ยุคเฟื่อง
ชั่วร้ายเต็มเมือง
ครองยศ
ชัดแจ้ง
นำหน่วย
ยกย่อนชมนุ่ม
อาหาร
เดือดร้อน
สงฆ์ศักดิ์
ยกย่อน...โลกเดิม!!!



เพลง ก่อนสิ้นแสงตะวัน

- แดดเรืองแสงร้อนแรงคลุมหล้าวิบวาม
แผ่รังสีในยามตะวันมิจร
อย่าระเริงหลงว่า เวลาผันผอน
จะพาร้อนใจ
- แดดอ่อนแสงร้อนแรงพลันคลายมิกง
อย่าลืมหงเวลาล่วงเลยล้าไป
อย่ามัวเพลิ่งหลงว่า เวลานั้นไม่-
ควรสนใจคำนี้
- จงคิดอย่าเมินมอง
แดดอ่อนรองเรืองรำไรนั้นไซ้ควรคิดแหละพิง
สำนึกดูจนเห็นในใจจึง
ซึ่งใจคุณและค่าตะวัน
- ก่อนสิ้นแสงตะวันจะจากลับไกล
โปรดจำไว้คือวัยล่วงไปพร้อมกัน
จึงควรตรองเสียก่อน อย่านอนหลงมัน
วัยและวันจะผ่าน.

ดาวนโหลดเพลง
“ก่อนสิ้นแสงตะวัน”
ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

บรรเลงอัดเสียงอยู่นี้ เด็กรับใช้วังซ้อโอเลี้ยงให้ตัวเองคือ ผู้แต่งเพลงนี้ ในสมัยโน้นคนจะแต่งเพลงได้นี้ ไม่ใช่เด็กๆเล็กๆจะทำได้นะ มันต้องคนมีวุฒิภาวะที่เข้าขั้นจริงๆนะถึงจะชื่อว่า นักแต่งเพลง ในยุคโน้นไม่เหมือนยุคนี้ ซึ่งเด็กไม่ถึง ๑๐ ขวบก็แต่งเพลงกันแล้ว ยุคโน้นยังไม่เหมือนยุคนี้ แม้แต่สวลี ผกาพันธุ์ ผู้ขับร้องเพลงนี้ อัดเสียงเป็นเวอร์ชันแรกแท้ๆ ก็ยังไม่รู้เลย ว่าอาตมาคือผู้แต่งเพลงนี้ ผ่านไปหลายปี อยู่มาวันหนึ่งได้คุยกัน พูดถึงเพลงนี้ขึ้นมาอาตมาก็แสดงตัวว่าอาตมาเองเป็นเจ้าของเพลง เป็นผู้แต่ง สวลีถึงกับร้อง ว้าย! บอกว่าไม่เคยรู้เลยนะเนี่ย!..ว่าคุณเป็นคนแต่ง ร้องหากินมาเสียนาน เพลงนี้แม้แต่สุรพล โทณะวณิก ก็ชื่นชอบถึงกับพูดกับอาตมาเองเลยว่า “เอ็งรู้มัย เพลงของเอ็ง..เพลงอะไรดีที่สุด...ก็เพลงก่อนสิ้นแสงตะวันไง!” อาตมาก็ไม่รู้ตัว ทรอกว่า อาตมามีความนึกคิดโตเกินวัย แต่ตามหลักฐานผลงานที่ปรากฏผ่านมา มันยืนยันก็จึงพอจะรู้ว่า เป็นเช่นนั้นจริงๆแล้วมันแสดงออกถึงขั้นโลกุตระธรรมเอาด้วย อาตมาจึงหมดสงสัยว่า ทำไมในสมัยเด็กถึงสมัยหนุ่ม ผลงานต่างๆของอาตมาเสนอต่อใครๆ มันจึงไม่มีใครรู้เรื่องตามเรา หรือเห็นว่างานของเราไม่ได้เรื่องโยนลง ตะกร้ากันโครมๆ จนอาตมาออกสงสัยตนเองว่า เอ้!!!..เราก้เขียนเนื้อหาดีน่า ทำไมเขาไม่ยอมรับของเราเลยวะ? แท้จริงแล้วมันล้าหน้า มันเข้าเขตโลกุตระนี่เอง แม้กระทั่งทุกวันนี้ ก็เชื่อว่าจะมีคนเข้าใจผลงานของอาตมาได้กันสักเท่าไร แต่อาตมาเข้าใจดีแล้ว แจ่มแจ้งแล้ว ว่า ก็ยุคนี้..“โลกียะ-โลกุตระ” มันก็ต้องเป็นเช่นนี้เอง.

(เพลง “ก่อนสิ้นแสงตะวัน” ฉบับที่ ๓๐๘ มีเนื้อความบางส่วนขาดหายไป ฉบับที่ ๓๐๙ นี้ เป็นเนื้อความที่ถูกต้อง-กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร”)

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๘ มกราคม ๒๕๕๙

ป้ากาม

● โลกนี้มีใหม่ใครมิเคย

เอ๋ยงามเอ๋ยสวยใครช่วยเชิญไขให้ความหมาย
รูปรสกลิ่นเสียงเพียงแต่ใจกาย
รื่นรมย์หลากหลายย่อมกลายย้ายกามเหิมเกริม

● ใครสวยใครเสริมจนเยื้องงาม

ค่าใดใครถามที่เทอเกินทามท่ามใจเหิม
เปลื้องใหม่แพงใหม่โยได้แต่เสริม
อย่าเติมเหิมท่าบ้าร้ายท่าร้ายลงเมือง

● โยไม่คำนึงนึกถึงความจริง

มารสิงใจจนปนเปลื้อง

ปากามเข้มเต็มเมือง

ร้อนเรืองลามไหม้รันทนทรมาน

● คนเอ๋ยเคยทวนทวนคิดกัน-

แค่นี้ ไซ้พันตามกันคนฝัน สร้างทางผลาญ

มองหามาเห็นทางให้ใจหาญ

ด้านโลกีย์ สานม่านศีลสร้างสรรสังคม.

● เพลง“ป้ากาม”นี้ แต่งคำร้องเสร็จ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ จากทำนองที่แต่งไว้เมื่อ

๑๒ ธันวาคม ๒๕๙๘ ซึ่งเดิมเป็นเพลง“เทพโหด” สุพจน์ สอนเจริญ แยกเสียงประสาน
จินตนา สุขสถิตย์ ขับร้องคนแรกเวอร์ชันแรก อัดเสียงเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน เสร็จ
๗ พฤษภาคม ๒๕๒๙ อัลบั้มและแผ่นเสียงลงเพลย์ ชุด“ขวัญ” วางตลาด มิถุนายน ๒๕๒๙
เนื้อหาสาระก็แตกต่างจากเพลงประโลมโลกทั่วไป แทนที่จะส่งเสริม ชมสวยชมงามใน
ความเป็นกาม-เป็นโลกทั้งหลาย แต่กลับเตือนสติสังคมให้รำลึกกันบ้างว่าถูกรอบงำไปด้วย
ฝีมาร์ที่เป็นโลกธรรมกันหนักยิ่งแล้ว เพลงนี้จึงเป็นเพลงศิลปะชั้นโลกุตระ กล่าวคือ
เตือนใจผู้คนให้ทวนทวนคิดกันบ้างว่า สังคมโลกโลกีย์นั้นมันจูงนำกันให้หลงมงายจมหนัก
กันไปกับ“กามคุณ”กับ“อิตตา” จมโลกีย์กันยิ่งแล้ว ธรรมะของพุทธนั้นเป็นโลกุตระธรรม
รู้ตัว ตื่นจากโลกียารมณกันบ้าง ผู้หลุดพ้นออกมาได้จึงจะสามารถช่วยสังคมกันได้
โลกหรือสังคมที่มอมเมากันด้วย“โลกิยรส”หรือโลก-โทษ-หลงนั้นมันไม่ได้สร้างสรรสังคมอะไร
กันหรอก อย่าหลงจมมงายกันนักเลย มันมีแต่สมบัติผลัดกันชม แล้วก็จมไปกับ“กิเลส”
ชาติแล้วชาติเล่า ถ้าไม่หันมาศึกษาพุทธที่เป็นโลกุตระธรรมให้ได้ ก็พากันจมไปกับโลกีย์
ที่มีแต่การเพิ่ม“กิเลส”ใส่ตนยิ่งขึ้นๆๆ แม้จะประสบผลสำเร็จในโลกธรรมอย่างสุจริต
ก็ตาม กิเลสก็ได้รับการบำเรอใส่ใจตุนหนาขึ้นหนักขึ้นตลอดเวลา จึงได้ชื่อว่า “คนกิเลส
หนาขึ้นๆ” ซึ่งคำว่า “ปู้ดู”แปลว่า หนาใหญ่ โต มาก อ้วน แทะๆ ผู้แสวงสุขในโลกีย์จึงชื่อว่า
ปู้ดูชน ตื่นเสียที!!!..ตื่นเสียทีเกิด!..คนเอ๋ยคน!

ดาวน์โหลดเพลง

“ป้ากาม” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com

“สมณะโพธิรักษ์”

๑ มีนาคม ๒๕๕๙